

SALMENES

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38
39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57
58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76
77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95
96	97	98	99	100	101	102	103	104	105	106	107	108	109	110	111	112	113	114
115	116	117	118	119	120	121	122	123	124	125	126	127	128	129	130	131	132	133
134	135	136	137	138	139	140	141	142	143	144	145	146	147	148	149	150		

KAPITTEL 1

Salig er den mann som ikke vandrer i ugudeliges råd og ikke står på synderes vei og ikke sitter i spotteres sete,

² men har sin lyst i Herrens lov og grunder på hans lov dag og natt.

³ Han skal være lik et tre, plantet ved rinnende bekker, som gir sin frukt i sin tid, og hvis blad ikke visner, og alt hvad han gjør, skal han ha lykke til.

⁴ Ikke så de ugudelige, men de er lik agner, som spredes av vinden.

⁵ Derfor skal ugudelige ikke bli stående i dommen, og syndere ikke i de rettferdiges menighet.

⁶ For Herren kjenner de rettferdiges vei, men de ugudeliges vei går til grunne.

KAPITTEL 2

Hvorfor larmer hedningene og grunder folkene på det som fåfengt er?

² Jordens konger reiser sig, og fyrstene rådslår sammen mot Herren og mot hans salvede:

³ La oss sprengre deres bånd og kaste deres rep av oss!

⁴ Han som troner i himmelen, ler, Herren spotter dem.

⁵ Så taler han til dem i sin vrede, og i sin harme forferder han dem:

⁶ Og jeg har dog innsatt min konge på Sion, mitt hellige berg!

⁷ Jeg vil kunngjøre hvad fastsatt er: Herren sa til mig: Du er min sønn, jeg har født dig idag.

⁸ Begjær av mig! Så vil jeg gi dig hedningene til arv og jordens ender til eie.

⁹ Du skal knuse dem med jernstav; som en pottemakers kar skal du sønderslå dem.

¹⁰ Og nu, I konger, gå viselig frem! La eder advare, I dommere på jorden!

¹¹ Tjen Herren med frykt og juble med beven!

¹² Kyss [de. hyld] Sønnen, forat han ikke skal bli vred, og I gå til grunne på veien! For snart kunde hans vrede optendes. Salige er alle de som tar sin tilflukt til ham.

KAPITTEL 3

EN SALME AV DAVID, DA HAN FLYDDE FOR ABSALOM, SIN SØNN.

Herre, hvor mange mine fiender er! Mange reiser sig imot mig. (3:2) Herre, hvor mange mine fiender er! Mange reiser sig imot mig.

² (3:3) Mange sier til min sjel: Det er ingen frelse for ham hos Gud. Sela. [et musikalsk uttrykk]

³ (3:4) Men du, Herre, er et skjold omkring mig, min ære og den som opløfter mitt hode!

⁴ (3:5) Høit ropte jeg til Herren, og han svarte mig fra sitt hellige berg. Sela.

⁵ (3:6) Jeg la mig og sov inn, jeg våknet; for Herren støtter mig.

⁶ (3:7) Jeg frykter ikke for titusener av folk, som har lagt sig mot mig rundt omkring.

⁷ (3:8) Reis dig, Herre, frels mig, min Gud! For du har slått alle mine fiender på kinnbenet, du har sønderbrutt de ugudeliges tenner.

⁸ (3:9) Herren hører frelsen til; over ditt folk være din velsignelse! Sela.

KAPITTEL 4

TIL SANGMESTEREN, MED STRENGELEK; EN SALME AV DAVID.

Når jeg roper, da svar mig, min rettferdighets Gud! I trengsel har du gitt mig rum; vær mig nådig og hør min bønn! (4:2) Når jeg roper, da svar mig, min rettferdighets Gud! I trengsel har du gitt mig rum; vær mig nådig og hør min bønn!

² (4:3) I veldige menn! Hvor lenge skal min ære være til spott? Hvor lenge vil I elske det som fåfengt er, søke løgn? Sela.

³ (4:4) Vit dog at Herren har utkåret sig en from! Herren hører når jeg roper til ham.

⁴ (4:5) Vredes, men synd ikke! Tenk efter i eders hjerte på eders leie og vær stille! Sela.

⁵ (4:6) Ofre rettferdighets offere, og sett eders lit til Herren!

⁶ (4:7) Mange sier: Hvem vil dog la oss se godt? Opløft du ditt åsyns lys over oss, Herre!

⁷ (4:8) Du har gitt mig glede i mitt hjerte, større enn deres når deres korn og most er mangfoldig.

⁸ (4:9) I fred vil jeg både legge mig ned og sove inn; for du, Herre, lar mig bo for mig selv, i trygghet.

KAPITTEL 5

TIL SANGMESTEREN, TIL NEHILOT; [RIMELIGVIS BLESEINSTRUMENTER] EN SALME AV DAVID.

Vend øret til mine ord, Herre, akt på min tanke! (5:2) Vend øret til mine ord, Herre, akt på min tanke!

² (5:3) Merk på mitt klagerop, min konge og min Gud! For til dig beder jeg.

³ (5:4) Herre, årle høre du min røst! Årle legger jeg min sak frem for dig og venter.

⁴ (5:5) For du er ikke en Gud som har behag i ugudelighet; den onde får ikke bo hos dig.

⁵ (5:6) Overmodige får ikke stå frem for dine øine; du hater alle dem som gjør urett.

- ⁶ (5:7) Du lar dem som taler løgn, gå til grunne; den blodgjerrige og falske mann er en vederstyggelighet for Herren.
- ⁷ (5:8) Men jeg går ved din megen miskunn inn i ditt hus, jeg kaster mig ned foran ditt hellige tempel i din frykt.
- ⁸ (5:9) Herre, led mig ved din rettferdighet for mine motstanderes skyld, gjør din vei jevn for mitt åsyn!
- ⁹ (5:10) For det er ikke sannhet i deres munn; deres indre er fordervelse, deres strupe en åpen grav; sin tunge gjør de glatt.
- ¹⁰ (5:11) Døm dem skyldige, Gud! La dem falle for sine råds skyld, styrt dem ned for deres mange misgjerninger! For de er gjenstridige mot dig.
- ¹¹ (5:12) Da skal alle de som tar sin tilflukt til dig, glede sig; til evig tid skal de juble, og du skal verne om dem; og de som elsker ditt navn, skal fryde sig i dig.
- ¹² (5:13) For du velsigner den rettferdige, Herre! Som med et skjold dekker du ham med nåde.

KAPITTEL 6

TIL SANGMESTEREN, MED STRENGELEK; EFTER SJEMINIT; [KANSKJE EN VISS TONEART] EN SALME AV DAVID.

Herre, straff mig ikke i din vrede og tukt mig ikke i din harme! (6:2) Herre, straff mig ikke i din vrede og tukt mig ikke i din harme!

² (6:3) Vær mig nådig, Herre! for jeg er bortvisnet. Helbred mig, Herre! for mine ben er forferdet,

³ (6:4) og min sjel er såre forferdet; og du, Herre, hvor lenge?

⁴ (6:5) Vend om, Herre, utfri min sjel, frels mig for din miskunnhets skyld!

⁵ (6:6) For i døden kommer ingen dig i hu; hvem vil prise dig i dødsriket?

⁶ (6:7) Jeg er trett av mine sukk, jeg gjennembløter min seng hver natt; med mine tårer væter jeg mitt leie.

⁷ (6:8) Borttæret av sorg er mitt øie; det er eldet for alle mine fienders skyld.

⁸ (6:9) Vik fra mig, alle I som gjør urett! For Herren har hørt min gråts røst,

⁹ (6:10) Herren har hørt min inderlige begjæring, Herren tar imot min bønn.

¹⁰ (6:11) Alle mine fiender skal bli til skamme og såre forferdet; de skal vike tilbake, bli til skamme i et øieblikk.

KAPITTEL 7

EN SJIGGAJON [BETYDNINGEN UVISS, KANSKJE EN SANG SOM UTTRYKKER STERK SINNSBEVEGELSE.] AV DAVID, SOM HAN SANG FOR HERREN PÅ GRUNN AV BENJAMINITEN KUS' ORD.

Herre min Gud! Til dig setter jeg min lit; frels mig fra alle mine forfølgere og redd mig, (7:2) Herre min Gud! Til dig setter jeg min lit; frels mig fra alle mine forfølgere og redd mig,

² (7:3) forat ikke fienden skal sønderrive min sjel som en løve, sønderbryte, og det er ingen som redder!

³ (7:4) Herre min Gud! Dersom jeg har gjort dette, dersom det er urett i mine hender,

⁴ (7:5) dersom jeg har gjengjeldt den med ondt som holdt fred med mig, eller plyndret den som var min fiende uten årsak,

⁵ (7:6) så la fienden forfølge min sjel og innhente den og trå mitt liv til jorden og legge min

ære [de. sjel.] i støvet. Sela.

⁶ (7:7) Stå op, Herre, i din vrede, reis dig mot mine fienders rasen og våkn op til min hjelp! Du har jo påbudt dom.

⁷ (7:8) Og la folkeslagenes forsamling omringe dig, og vend tilbake over den til det høie!

⁸ (7:9) Herren holder dom over folkene; døm mig, Herre, efter min rettferdighet og efter min uskyld, som er hos mig!

⁹ (7:10) La dog de ugudeliges ondskap få ende og den rettferdige stå fast! Du er jo den som prøver hjerter og nyrer, en rettferdig Gud.

¹⁰ (7:11) Mitt skjold er hos Gud, som frelser de opriktige av hjertet.

¹¹ (7:12) Gud er en rettferdig dommer, og en Gud som vredes hver dag.

¹² (7:13) Dersom han [den ugudelige.] ikke vender om, så hvesser han [Gud.] sitt sverd, spenner sin bue og gjør den ferdig

¹³ (7:14) og legger drepande våben til rette imot ham; sine piler gjør han brennende.

¹⁴ (7:15) Se, han [den ugudelige.] er i ferd med å føde misgjerning; han er fruktsommelig med ulykke og føder løgn.

¹⁵ (7:16) En grav har han gravd og hulet den ut; men han faller i den grav han arbeidet på.

¹⁶ (7:17) Den ulykke han gikk og tenkte på, faller tilbake på hans hode, og over hans egen isse kommer den vold han hadde i sinne.

¹⁷ (7:18) Jeg vil prise Herren efter hans rettferdighet og lovsynge Herrens, den Høiestes navn.

KAPITTEL 8

TIL SANGMESTEREN, EFTER GITTIT; [KANSKJE EN TONEART SOM HAR HATT SITT NAVN AV BYEN GAT] EN SALME AV DAVID.

Herre, vår Herre, hvor herlig ditt navn er over all jorden, du som har utbredt din prakt over himmelen! (8:2) Herre, vår Herre, hvor herlig ditt navn er over all jorden, du som har utbredt din prakt over himmelen!

² (8:3) Av barns og diebarns munn har du grunnfestet en makt for dine motstanderes skyld, for å stoppe munnen på fienden og den hevngjerrige.

³ (8:4) Når jeg ser din himmel, dine fingrers gjerning, månen og stjernene, som du har gjort,

⁴ (8:5) hvad er da et menneske, at du kommer ham i hu, og et menneskebarn, at du ser til ham!

⁵ (8:6) Og du gjorde ham lite ringere enn Gud, og med ære og herlighet kronte du ham.

⁶ (8:7) Du gjorde ham til hersker over dine henders gjerninger, alt la du under hans føtter,

⁷ (8:8) får og okser, alle tilsammen, ja også markens dyr,

⁸ (8:9) himmelens fugler og havets fisker, alt som ferdes på havenes stier.

⁹ (8:10) Herre, vår Herre, hvor herlig ditt navn er over all jorden!

KAPITTEL 9

TIL SANGMESTEREN, EFTER MUTLABBÉN; [BETYDNINGEN UKJENT] EN SALME AV DAVID.

Jeg vil prise Herren av hele mitt hjerte, jeg vil forkynne alle dine undergjerninger. (9:2) Jeg vil prise Herren av hele mitt hjerte, jeg vil forkynne alle dine undergjerninger.

² (9:3) Jeg vil glede og fryde mig i dig, jeg vil lovsynge ditt navn, du Høieste,

- ³ (9:4) fordi mine fiender viker tilbake, faller og omkommer for ditt åsyn.
- ⁴ (9:5) For du har hjulpet mig til rett og dom, du har satt dig på tronen som rettferdig dommer.
- ⁵ (9:6) Du har truet hedningene, tilintetgjort den ugudelige; deres navn har du utslettet evindelighet og alltid.
- ⁶ (9:7) Fiendenes boliger er helt ødelagt for all tid, og byene har du omstyrtet, deres minne er tilintetgjort.
- ⁷ (9:8) Og Herren troner til evig tid, han har reist sin trone til dom,
- ⁸ (9:9) og han dømmer jorderike med rettferdighet, han avsier dom over folkene med rettvishet.
- ⁹ (9:10) Og Herren er en borg for den undertrykte, en borg i nødens tider.
- ¹⁰ (9:11) Og de som kjenner ditt navn, stoler på dig; for du har ikke forlatt dem som søker dig, Herre!
- ¹¹ (9:12) Lovsyng Herren, som bor på Sion, kunngjør blandt folkene hans store gjerninger!
- ¹² (9:13) For han som hevner blod, kommer de elendige i hu, han glemmer ikke deres skrik.
- ¹³ (9:14) Vær mig nådig, Herre! Se det jeg må lide av dem som hater mig, du som løfter mig op fra dødens porter,
- ¹⁴ (9:15) forat jeg skal forkynne all din pris, i Sions datters porter fryde mig i din frelse.
- ¹⁵ (9:16) Hedningene er sunket i den grav de gravde; deres fot er fanget i det garn de skjulte.
- ¹⁶ (9:17) Herren er blitt kjent, han har holdt dom; han fanger den ugudelige i hans egne hendes gjerning. Higgajon. [kanskje et musikalsk uttrykk] Sela.
- ¹⁷ (9:18) De ugudelige skal fare ned til dødsriket, alle hedninger, som glemmer Gud.
- ¹⁸ (9:19) For ikke skal den fattige glemmes for all tid; de saktmodiges håp skal ikke gå til grunne for evig.
- ¹⁹ (9:20) Reis dig, Herre! La ikke mennesker få makt, la hedningene bli dømt for ditt åsyn!
- ²⁰ (9:21) La frykt komme over dem, Herre! La hedningene kjenne at de er mennesker! Sela.

KAPITTEL 10

Hvorfor, Herre, står du langt borte? Hvorfor skjuler du ditt åsyn i trengsels tider?

- ² Ved den ugudeliges overmot engstes de elendige; de fanges i de onde råd han har uttenkt.
- ³ For den ugudelige roser sin sjels lyst, og den rovgjerrige sier Herren farvel, håner ham.
- ⁴ Den ugudelige sier i sitt overmot: Han hjemsøker ikke. Det er ingen Gud, det er alle hans tanker.
- ⁵ Hans veier lykkes til enhver tid; langt borte fra ham i det høie er dine dommer; av alle sine motstandere blåser han.
- ⁶ Han sier i sitt hjerte: Jeg skal ikke rokkes, fra slekt til slekt skal jeg ikke stedes i ulykke.
- ⁷ Hans munn er full av forbannelse og av svik og vold; under hans tunge er ulykke og ondskap.
- ⁸ Han ligger i bakhold ved gårdene, på lønnlige steder myrder han den uskyldige, hans øine speider efter den ulykkelige.

- ⁹ Han lurar på lønnlig sted, lik løven i sitt skjul; han lurar for å gripe den elendige; han griper den elendige idet han drar ham inn i sitt garn.
- ¹⁰ Han bøier sig, dukker sig ned, og for hans sterke klør faller de elendige.
- ¹¹ Han sier i sitt hjerte: Gud har glemt det, han har skjult sitt åsyn, han ser det aldri.
- ¹² Reis dig, Herre! Gud, oppløft din hånd, glem ikke de elendige!
- ¹³ Hvorfor skal den ugudelige forakte Gud og si i sitt hjerte: Du hjemsøker ikke?
- ¹⁴ Du har sett det; for du skuer nød og sorg for å legge dem i din hånd; til dig overgir den elendige sin sak, du er den farløses hjelper.
- ¹⁵ Sønderbryt den ugudeliges arm, og hjemsøk den ondes ugudelighet, så du ikke mere finner den!
- ¹⁶ Herren er konge evindeligen og alltid, hedningene blir utryddet av hans land!
- ¹⁷ De saktmodiges begjæring hører du, Herre! Du styrker deres hjerte, du vender ditt øre til
- ¹⁸ for å dømme i den farløses og undertryktes sak. Ikke skal mennesket, som er av jorden, lenger vedbli å volde redsel.

KAPITTEL 11

TIL SANGMESTEREN; AV DAVID.

- T**il Herren tar jeg min tilflukt; hvorledes kan I da si til min sjel: Fly til eders fjell som en fugl?
- ² For se, de ugudelige spenner buen, de legger sin pil på strengen for å skyte i mørket på de opriktige av hjertet.
- ³ Når grunnvollene nedbrytes, hvad makter da den rettferdige?
- ⁴ Herren er i sitt hellige tempel, Herrens trone er i himmelen, hans øine skuer, hans blikk prøver menneskenes barn.
- ⁵ Herren prøver den rettferdige; men den ugudelige og den som elsker vold, hater hans sjel.
- ⁶ Han lar snarer regne ned over de ugudelige; ild og svovel og glødende vind er deres begers del.
- ⁷ For Herren er rettferdig, elsker rettferdighet; på den opriktige ser hans åsyn.

KAPITTEL 12

TIL SANGMESTEREN, EFTER SJEMINIT; EN SALME AV DAVID.

- F**rels, Herre! for de fromme er borte, de trofaste er forsvunnet blandt menneskenes barn. (12:2) Frels, Herre! for de fromme er borte, de trofaste er forsvunnet blandt menneskenes barn.
- ² (12:3) Løgn taler de, hver med sin næste, med falske leber; med tvesinnet hjerte taler de.
- ³ (12:4) Herren utrydde alle falske leber, den tunge som taler store ord,
- ⁴ (12:5) dem som sier: Ved vår tunge skal vi få overhånd, våre leber er med oss, hvem er herre over oss?
- ⁵ (12:6) For de elendiges ødeleggelses skyld, for de fattiges sukks skyld vil jeg nu reise mig, sier Herren; jeg vil gi dem frelse som stunder efter den.
- ⁶ (12:7) Herrens ord er rene ord, likesom sølv som er rensset i en smeltedigel i jorden, syv

ganger rensset.

⁷ (12:8) Du, Herre, vil bevare dem, du vil vokte dem for denne slekt evindeligen.

⁸ (12:9) Rundt omkring svermer de ugudelige, når skarn er ophøiet blandt menneskenes barn.

KAPITTEL 13

TIL SANGMESTEREN; EN SALME AV DAVID.

Hvor lenge, Herre, vil du glemme meg evindeligen? Hvor lenge vil du skjule ditt åsyn for meg?

² Hvor lenge skal jeg huse sorgfulle tanker i min sjel, kummer i mitt hjerte den hele dag? Hvor lenge skal min fiende ophøie seg over meg?

³ Se hit, svar meg, Herre min Gud! Opklar mine øine, forat jeg ikke skal sove inn i døden,

⁴ forat ikke min fiende skal si: Jeg fikk overhånd over ham, forat ikke mine motstandere skal fryde seg når jeg vakler!

⁵ Men jeg setter min lit til din miskunnhet; mitt hjerte skal fryde seg i din frelse;

⁶ jeg vil lovsynge Herren, for han har gjort vel imot meg.

KAPITTEL 14

TIL SANGMESTEREN; AV DAVID. DÅREN SIER I SITT HJERTE:

Det er ikke noen Gud. Onde, vederstyggelige er deres gjerninger; det er ingen som gjør godt.

² Herren skuer ned fra himmelen på menneskenes barn for å se om det er noen forstandig, noen som søker Gud.

³ De er alle avveket, alle tilsammen fordervet; det er ingen som gjør godt, enn ikke én.

⁴ Sanser de da ikke, alle de som gjør urett, som eter mitt folk, likesom de eter brød? På Herren kaller de ikke.

⁵ Da forferdes de såre; for Gud er med den rettferdige slekt.

⁶ Gjør bare den elendiges råd til skamme! For Herren er hans tilflukt.

⁷ O, at der fra Sion må komme frelse for Israel! Når Herren gjør ende på sitt folks fangenskap, da skal Jakob fryde seg, Israel glede seg.

KAPITTEL 15

EN SALME AV DAVID.

Herre, hvem skal bo i ditt telt? Hvem skal bygge på ditt hellige berg?

² Den som vandrer ustraffelig og gjør rettferdighet og taler sannhet i sitt hjerte,

³ som ikke baktaler med sin tunge, som ikke gjør sin næste ondt og ikke fører skam over den som står ham nær,

⁴ den som ser med ringeakt på den gudløse, men som ærer dem som frykter Herren, som sverger seg selv til skade og ikke bryter sitt ord,

⁵ den som ikke låner sine penger ut mot rente [til den fattige bror.] og ikke tar gave mot den uskyldige. Den dette gjør, skal ikke rokkes evindeligen.

KAPITTEL 16

EN GYLLEN SANG AV DAVID.

Bevær mig, Gud! for jeg tar min tilflukt til dig.

² Jeg sier til Herren: Du er min Herre; jeg har intet gode utenfor dig --

³ idet jeg holder mig til de hellige som er i landet, og de herlige i hvem jeg har all min lyst.

⁴ Mange sorger skal de ha som kjøper sig andre; [de. andre guder] jeg vil ikke utgyde deres [de. avgudenes.] drikkoffere av blod og ikke ta deres navn på mine leber.

⁵ Herren er min tilfalne del og mitt beger; du gjør min lodd herlig.

⁶ En lodd er tilfalt mig som er liflig, og en arv som behager mig.

⁷ Jeg vil love Herren, som gav mig råd; også om nettene minner mine nyrer mig om det.

⁸ Jeg setter alltid Herren for mig; for han er ved min høire hånd, jeg skal ikke rokkes.

⁹ Derfor gleder mitt hjerte sig, og min ære [de. sjel.] fryder sig; også mitt kjød skal bo i trygghet.

¹⁰ For du skal ikke overlate min sjel til dødsriket, du skal ikke la din hellige se forråtnelse.

¹¹ Du skal kunngjøre mig livets vei; gledes fylde er for ditt åsyn, livsalighet ved din høire hånd evindelig.

KAPITTEL 17

EN BØNN AV DAVID.

Hør, Herre, på rettferdighet, merk på mitt klagerop, vend øret til min bønn fra leber uten svik!

² La min rett gå ut fra ditt åsyn, dine øine skue hvad rett er!

³ Du har prøvd mitt hjerte, gjestet det om natten, du har ransaket mig, du fant intet; min munn viker ikke av fra mine tanker.

⁴ Mot menneskenes gjerninger har jeg efter dine lebers ord tatt mig i vare for voldsmannens stier.

⁵ Mine skritt holdt fast ved dine fotspor, mine trin vaklet ikke.

⁶ Jeg roper til dig, for du svarer mig, Gud! Bøi ditt øre til mig, hør mitt ord!

⁷ Vis din miskunnhet i underfulle gjerninger, du som med din høire hånd frelser dem som flyr til dig, fra deres motstandere!

⁸ Vokt mig som din øiesten, skjul under dine vingers skygge

⁹ for de ugudelige, som ødelegger mig, mine dødsfiender, som omringer mig!

¹⁰ Sitt fete hjerte lukker de til, med sin munn taler de overmodig.

¹¹ Hvor vi går, kringsetter de mig nu; sine øine retter de på å felle mig til jorden.

¹² Han er lik en løve som stunder efter å sønderrive, og en ung løve som ligger på lønnlige steder.

¹³ Reis dig, Herre, tred ham i møte, slå ham ned, frels min sjel fra den ugudelige med ditt sverd,

¹⁴ fra menneskene med din hånd, Herre, fra denne verdens mennesker, som har sin del i livet, og hvis buk du fyller med dine skatter, som er rike på sønner og efterlater sin overflod til sine barn.

¹⁵ Jeg skal i rettferdighet skue ditt åsyn, jeg skal, når jeg våkner, mettes ved din skikkelse.

KAPITTEL 18

TIL SANGMESTEREN; AV HERRENS TJENER DAVID, SOM TALTE DENNE SANGS ORD TIL HERREN DEN DAG DA HERREN HADDE UTFRIDD HAM AV ALLE HANS FIENDERS HÅND OG AV SAULS HÅND. OG HAN SA:

Herre, jeg har dig hjertelig kjær, min styrke! (18:2) Og han sa: Herre, jeg har dig hjertelig kjær, min styrke!

² (18:3) Herren er min klippe og min festning og min frelser; min Gud er min klippe, som jeg setter min lit til, mitt skjold og min frelses horn, min borg.

³ (18:4) Jeg påkaller den Høilovede, Herren, og blir frelst fra mine fiender.

⁴ (18:5) Dødens rep omspente mig, og fordervelsens strømmer forferdet mig.

⁵ (18:6) Dødsrikets rep omgav mig, dødens snarer overfalt mig.

⁶ (18:7) I min trengsel påkalte jeg Herren, og jeg ropte til min Gud; han hørte fra sitt tempel min røst, og mitt skrik kom for ham, til hans ører.

⁷ (18:8) Da rystet og bevet jorden, og fjellenes grunnvoller skalv, og de rystet, for hans vrede var optendt.

⁸ (18:9) Det steg røk op av hans nese, og fortærende ild fra hans munn; glør brente ut av ham.

⁹ (18:10) Og han bøide himmelen og steg ned, og det var mørke under hans føtter.

¹⁰ (18:11) Og han fór på kjeruber og fløi, og han fór hastig frem på vindens vinger.

¹¹ (18:12) Han gjorde mørke til sitt dekke, rundt omkring sig til sitt skjul, mørke vann, tykke skyer.

¹² (18:13) Frem av glansen foran ham fór hans skyer frem, hagl og gloende kull.

¹³ (18:14) Og Herren tordnet i himmelen, den Høieste lot sin røst høre, hagl og gloende kull.

¹⁴ (18:15) Og han utsendte sine piler og spredte dem [fiendene.] omkring -- lyn i mengde og forvirret dem.

¹⁵ (18:16) Da kom vannenes strømmer til syne, og jordens grunnvoller blev avdekket ved din trusel, Herre, for din nesens åndepust.

¹⁶ (18:17) Han rakte sin hånd ut fra det høie, han grep mig; han drog mig op av store vann.

¹⁷ (18:18) Han fridde mig ut fra min sterke fiende og fra mine avindsmenn; for de var mig for mektige.

¹⁸ (18:19) De overfalt mig på min motgangs dag; men Herren blev min støtte.

¹⁹ (18:20) Og han førte mig ut i fritt rum; han frelste mig, for han hadde behag i mig.

²⁰ (18:21) Herren gjengjeldte mig efter min rettferdighet, han betalte mig efter mine henders renhet.

²¹ (18:22) For jeg tok vare på Herrens veier og vek ikke i ondskap fra min Gud.

²² (18:23) For alle hans lover hadde jeg for øie, og hans bud lot jeg ikke vike fra mig.

²³ (18:24) Og jeg var ulastelig for ham og vottet mig vel for min synd.

²⁴ (18:25) Og Herren gjengjeldte mig efter min rettferdighet, efter mine henders renhet for hans øine.

²⁵ (18:26) Mot den fromme viser du dig from, mot den rettvise mann viser du dig rettviss,

²⁶ (18:27) mot den rene viser du dig ren, mot den forvendte viser du dig vrang.

²⁷ (18:28) For du frelser elendige folk, og du fornedrer høie øine.

²⁸ (18:29) For du lar min lampe skinne; Herren min Gud opklarer mitt mørke.

²⁹ (18:30) For ved dig stormer jeg løs på fiendekarar, og ved min Gud springer jeg over

murer.

³⁰ (18:31) Gud, hans vei er fullkommen; Herrens ord er rent, han er et skjold for alle dem som setter sin lit til ham.

³¹ (18:32) For hvem er Gud foruten Herren, og hvem er en klippe, uten vår Gud?

³² (18:33) Den Gud som omgjorder mig med kraft og gjør min vei fri for støt,

³³ (18:34) som gir mig føtter likesom hindene og stiller mig på mine høider,

³⁴ (18:35) som oplærer mine hender til krig, så mine armer spenner kobberbuen.

³⁵ (18:36) Og du gir mig din frelse til skjold, og din høire hånd støtter mig, og din mildhet gjør mig stor.

³⁶ (18:37) Du gjør rummet vidt for mine skritt under mig, og mine ankler vakler ikke.

³⁷ (18:38) Jeg forfølger mine fiender og når dem, og jeg vender ikke tilbake før jeg har gjort ende på dem.

³⁸ (18:39) Jeg knuser dem, så de ikke makter å reise sig; de faller under mine føtter.

³⁹ (18:40) Og du omgjorder mig med kraft til krig, du bøier mine motstandere under mig.

⁴⁰ (18:41) Og mine fiender lar du vende mig ryggen, og mine avindsmenn utrydder jeg.

⁴¹ (18:42) De roper, men der er ingen frelser -- til Herren, men han svarer dem ikke.

⁴² (18:43) Og jeg knuser dem som støv for vinden, jeg tømmer dem ut som søle på gatene.

⁴³ (18:44) Du redder mig fra folkekamper, du setter mig til hode for hedninger; folkeferd som jeg ikke kjenner, tjener mig.

⁴⁴ (18:45) Bare de hører om mig, blir de mig lydige; fremmede kryper for mig.

⁴⁵ (18:46) Fremmede visner bort og går bevende ut av sine borger.

⁴⁶ (18:47) Herren lever, og priset er min klippe, og ophøiet er min frelses Gud,

⁴⁷ (18:48) den Gud som gir mig hevn og legger folkeferd under mig,

⁴⁸ (18:49) som frir mig ut fra mine fiender; ja, over mine motstandere ophøier du mig, fra voldsmannen redder du mig.

⁴⁹ (18:50) Derfor vil jeg prise dig iblandt hedningene, Herre, og lovsynge ditt navn.

⁵⁰ (18:51) Han gjør frelsen stor for sin konge, han gjør miskunnhet mot sin salvede, mot David og mot hans ætt til evig tid.

KAPITTEL 19

TIL SANGMESTEREN; EN SALME AV DAVID.

Himlene forteller Guds ære, og hvelvingen forkynner hans henders gjerning. (19:2)
Himlene forteller Guds ære, og hvelvingen forkynner hans henders gjerning.

² (19:3) Den ene dag lar sin tale utstrømme til den annen, og den ene natt forkynner den annen sin kunnskap.

³ (19:4) Der er ei tale, der er ei ord, ei høres deres [himlenes.] røst.

⁴ (19:5) Over all jorden utgår deres målesnor, [hele jorden er deres forkynningsområde] og til jorderikes ende deres ord; for solen har han satt et telt på dem.

⁵ (19:6) Og den er som en brudgom som går ut av sitt brudekammer; den gleder sig som en helt til å løpe sin bane.

⁶ (19:7) Fra himmelens ende er dens utgang, og dens omløp inntil dens ende, og intet er skjult for dens hete.

⁷ (19:8) Herrens lov er fullkommen, den vederkveger sjelen; Herrens vidnesbyrd er trofast,

det gjør den enfoldige vis;

⁸ (19:9) Herrens befalinger er rette, de gleder hjertet; Herrens bud er rent, det opplyser øinene;

⁹ (19:10) Herrens frykt er ren, den står fast evindeligh; Herrens lover er sannhet, de er rettferdige alle tilsammen.

¹⁰ (19:11) De er kosteligere enn gull, ja fint gull i mengde, og søtere enn honning, ja honning som drypper av kakene.

¹¹ (19:12) Også din tjener blir påminnet ved dem; den som holder dem, har stor lønn.

¹² (19:13) Hvem merker hvor ofte han feiler? Forlat mig mine lønnlige synder!

¹³ (19:14) Bevar også din tjener fra skammelige synder, la dem ei herske over mig! Så blir jeg ulastelig og uten skyld for store overtredelser.

¹⁴ (19:15) La min munns ord og mitt hjertes tanke være til velbehag for ditt åsyn, Herre, min klippe og min gjeløser!

KAPITTEL 20

TIL SANGMESTEREN; EN SALME AV DAVID.

Herren bønnhøre dig på nødens dag, Jakobs Guds navn berge dig! (20:2) Herren bønnhøre dig på nødens dag, Jakobs Guds navn berge dig!

² (20:3) Han sende dig hjelp fra helligdommen og støtte dig fra Sion!

³ (20:4) Han komme alle dine matoffer i hu og finne ditt brennoffer godt! Sela.

⁴ (20:5) Han gi dig efter ditt hjerte og fullbyrde alt ditt råd!

⁵ (20:6) Måtte vi kunne juble over din frelse og løfte seiersmerket i vår Guds navn! Herren opfylle alle dine bønner!

⁶ (20:7) Nu vet jeg at Herren frelser sin salvede; han svarer ham fra sin hellige himmel med frelsende storverk av sin høire hånd.

⁷ (20:8) Hine priser vogner, hine hester, men vi priser Herrens, vår Guds navn.

⁸ (20:9) De synker og faller, men vi står og holder oss oppe.

⁹ (20:10) Herre, frels! Kongen bønnhøre oss på den dag vi roper!

KAPITTEL 21

TIL SANGMESTEREN; EN SALME AV DAVID.

Herre! Kongen gleder sig over din makt, og hvor høit han fryder sig ved din frelse! (21:2) Herre! Kongen gleder sig over din makt, og hvor høit han fryder sig ved din frelse!

² (21:3) Hvad hans hjerte ønsket, har du gitt ham, og hvad hans leber bad om, har du ikke nektet ham. Sela.

³ (21:4) For du kom ham i møte med velsignelse og lykke, du satte en krone av gull på hans hode.

⁴ (21:5) Han bad dig om liv; du gav ham det, et langt liv evindeligh og alltid.

⁵ (21:6) Stor er hans ære ved din frelse; høihet og herlighet legger du på ham.

⁶ (21:7) For du setter ham til velsignelse evindeligh, du fryder ham med glede for ditt åsyn.

⁷ (21:8) For kongen setter sin lit til Herren, og ved den Høiestes miskunnhet skal han ikke rokkes.

⁸ (21:9) Din hånd skal finne alle dine fiender, din høire hånd skal finne dine avindsmenn.

⁹ (21:10) Du skal gjøre dem som en ildovn når du viser ditt åsyn; Herren skal opsluke dem i sin vrede, og ild skal fortære dem.

¹⁰ (21:11) Deres frukt skal du utslette av jorden, og deres avkom blandt menneskenes barn.

¹¹ (21:12) For de har grundet på ondt mot dig, de har uttenkt onde råd; de skal ikke makte noget.

¹² (21:13) For du skal få dem til å vende ryggen; med dine buestrenger sikter du mot deres åsyn.

¹³ (21:14) Reis dig, Herre, i din kraft! Vi vil lovsynge og prise ditt storverk.

KAPITTEL 22

TIL SANGMESTEREN; EFTER "MORGENRØDENS HIND;" [SANNSYNLIGVIS MELODIEN] EN SALME AV DAVID.

Min Gud! Min Gud! Hvorfor har du forlatt mig? Langt borte fra min frelse er min klages ord. (22:2) Min Gud! Min Gud! Hvorfor har du forlatt mig? Langt borte fra min frelse er min klages ord.

² (22:3) Min Gud! Jeg roper om dagen, og du svarer ikke, og om natten, og jeg får ikke tie.

³ (22:4) Og du er dog hellig, du som troner over Israels lovsanger.

⁴ (22:5) Til dig satte våre fedre sin lit; de satte sin lit til dig, og du utfridde dem.

⁵ (22:6) Til dig ropte de, og de blev reddet; til dig satte de sin lit, og de blev ikke til skamme.

⁶ (22:7) Men jeg er en orm og ikke en mann, menneskers spott og folks forakt.

⁷ (22:8) Alle de som ser mig, spotter mig, vrenger munnen, ryster på hodet og sier:

⁸ (22:9) Sett din vei i Herrens hånd! Han skal redde ham, han skal utfri ham, siden han har behag i ham.

⁹ (22:10) Ja, du er den som drog mig frem av mors liv, som lot mig hvile trygt ved min mors bryst.

¹⁰ (22:11) På dig er jeg kastet fra mors liv; fra min mors skjød er du min Gud.

¹¹ (22:12) Vær ikke langt borte fra mig! for trengselen er nær, og det er ingen hjelper.

¹² (22:13) Sterke okser omringer mig, Basans okser kringsetter mig.

¹³ (22:14) De spiler op sin munn imot mig som en sønderrivende og brølende løve.

¹⁴ (22:15) Jeg er utøst som vann, og alle mine ben skiller sig at; mitt hjerte er som voks, smeltet midt i mitt liv.

¹⁵ (22:16) Min kraft er optørket som et potteskår, og min tunge henger fast ved mine gommer, og i dødens støv legger du mig.

¹⁶ (22:17) For hunder omringer mig, de ondes hop kringsetter mig; de har gjennemboret mine hender og mine føtter.

¹⁷ (22:18) Jeg kan telle alle mine ben; de ser til, de ser på mig med lyst.

¹⁸ (22:19) De deler mine klær mellom sig og kaster lodd om min kjortel.

¹⁹ (22:20) Men du? Herre, vær ikke langt borte, du min styrke, skynd dig å hjelpe mig!

²⁰ (22:21) Redd min sjel fra sverdet, mitt eneste [de. min sjel.] fra hunders vold!

²¹ (22:22) Frels mig fra løvens gap, og fra villoksenes horn-du bønnhører mig!

²² (22:23) Jeg vil kunngjøre ditt navn for mine brødre, midt i menigheten vil jeg love dig.

²³ (22:24) I som frykter Herren, lov ham, all Jakobs ætt, ær ham, og frykt for ham, all

Israels ætt!

²⁴ (22:25) For han har ikke foraktet og ikke avskydd den elendiges elendighet og ikke skjult sitt åsyn for ham; men da han ropte til ham, hørte han.

²⁵ (22:26) Fra dig utgår min pris i en stor forsamling; mine løfter vil jeg holde for deres øine som frykter ham.

²⁶ (22:27) De saktmodige skal ete og bli mette; de som søker Herren, skal love ham; eders hjerte leve til evig tid!

²⁷ (22:28) Alle jordens ender skal komme det i hu og vende om til Herren, og alle folkenes slekter skal tilbede for ditt åsyn.

²⁸ (22:29) For riket hører Herren til, og han hersker over folkene.

²⁹ (22:30) Alle jordens rikmenn skal ete og tilbede; for hans åsyn skal alle de bøie sig som stiger ned i støvet, og den som ikke kan holde sin sjel i live.

³⁰ (22:31) Efterkommerne skal tjene ham, der skal fortelles om Herren til efterslekten.

³¹ (22:32) De skal komme og kunngjøre hans rettferdighet for det folk som blir født, at han har gjort det.

KAPITTEL 23

EN SALME AV DAVID.

Herren er min hyrde, mig fattes intet.

² Han lar mig ligge i grønne enger, han leder mig til hvilens vann.

³ Han vederkveger min sjel, han fører mig på rettferdighets stier for sitt navns skyld.

⁴ Om jeg enn skulde vandre i dødsskyggens dal, frykter jeg ikke for ondt; for du er med mig, din kjepp og din stav de trøster mig.

⁵ Du dekker bord for mig like for mine fienders øine, du salver mitt hode med olje; mitt beger flyter over.

⁶ Bare godt og miskunnhet skal efterjage mig alle mitt livs dager, og jeg skal bo i Herrens hus gjennom lange tider.

KAPITTEL 24

AV DAVID; EN SALME.

Jorden hører Herren til -- og alt det som fyller den, jorderike og de som bor der.

² For han har grunnlagt den på hav og stilt den fast på strømmer.

³ Hvem skal stige op på Herrens berg, og hvem skal stå på hans hellige sted?

⁴ Den som har uskyldige hender og et rent hjerte, som ikke har vendt sin hu til løgn og ikke har svoret falskelig.

⁵ Han skal motta velsignelse fra Herren og rettferdighet fra sin frelses Gud.

⁶ Dette er deres ætt som spør efter ham, de som søker ditt åsyn, Jakobs barn. Sela.

⁷ Løft, I porter, eders hoder, og løft eder, I evige dører, så herlighetens konge kan dra inn!

⁸ Hvem er den herlighetens konge? Herren, sterk og veldig, Herren veldig i strid.

⁹ Løft, I porter, eders hoder, og løft eder, I evige dører, så herlighetens konge kan dra inn!

¹⁰ Hvem er den herlighetens konge? Herren, hærskares Gud, han er herlighetens konge. Sela.

KAPITTEL 25

AV DAVID.

Til dig, Herre, løfter jeg min sjel.

² Min Gud, til dig har jeg satt min lit; la mig ikke bli til skamme, la ikke mine fiender fryde sig over mig!

³ Ja, ingen av dem som bier på dig, skal bli til skamme; de skal bli til skamme som er troløse uten årsak.

⁴ Herre, la mig kjenne dine veier, lær mig dine stier!

⁵ Led mig frem i din trofasthet og lær mig! for du er min frelses Gud, på dig bier jeg hele dagen.

⁶ Herre, kom din barmhjertighet i hu og din miskunnhets gjerninger! for de er fra evighet.

⁷ Kom ikke min ungdoms synder og mine misgjerninger i hu! Kom mig i hu efter din miskunnhet for din godhets skyld, Herre!

⁸ Herren er god og rettvis; derfor lærer han syndere veien.

⁹ Han leder de saktmodige i det som rett er, og lærer de saktmodige sin vei.

¹⁰ Alle Herrens stier er miskunnhet og trofasthet imot dem som holder hans pakt og hans vidnesbyrd.

¹¹ For ditt navns skyld, Herre, forlat mig min misgjerning! for den er stor.

¹² Hvem er den mann som frykter Herren? Ham lærer han den vei han skal velge.

¹³ Hans sjel skal stadig ha det godt, og hans avkom skal arve landet.

¹⁴ Herren har fortrolig samfund med dem som frykter ham, og hans pakt skal bli dem kunngjort.

¹⁵ Mine øine er alltid vendt til Herren, for han drar mine føtter ut av garnet.

¹⁶ Vend dig til mig og vær mig nådig! for jeg er enslig og elendig.

¹⁷ Mitt hjertes angst har de [de. mine fiender.] gjort stor; før mig ut av mine trengsler!

¹⁸ Se min elendighet og min nød, og forlat mig alle mine synder!

¹⁹ Se mine fiender, de er mange, og de hater mig med urettferdig hat.

²⁰ Bevar min sjel og redd mig, la mig ikke bli til skamme! for jeg tar min tilflukt til dig.

²¹ La uskyld og opriktighet verge mig! for jeg bier på dig.

²² Forløs, Gud, Israel av alle dets trengsler!

KAPITTEL 26

AV DAVID.

Hjelp mig til min rett, Herre! for jeg har vandret i min uskyld, og på Herren stoler jeg uten å vakle.

² Prøv mig, Herre, og gransk mig, ransak mine nyrer og mitt hjerte!

³ For din miskunnhet er for mine øine, og jeg vandrer i din trofasthet.

⁴ Jeg sitter ikke hos løgnere og kommer ikke sammen med listige folk.

⁵ Jeg hater de ondes forsamling og sitter ikke hos de ugudelige.

⁶ Jeg tvetter mine hender i uskyld og vil gjerne ferdes om ditt alter, Herre,

⁷ for å synge med lovsangs røst og fortelle alle dine undergjerninger.

⁸ Herre, jeg elsker ditt huses bolig, det sted hvor din herlighet bor.

⁹ Rykk ikke min sjel bort med syndere eller mitt liv med blodgjerrige menn,

¹⁰ som har skam i sine hender og sin høire hånd full av bestikkelse!

¹¹ Men jeg vandrer i min uskyld; forløs mig og vær mig nådig!

¹² Min fot står på jevn jord; i forsamlingene skal jeg love Herren.

KAPITTEL 27

AV DAVID.

Herren er mitt lys og min frelse, for hvem skal jeg frykte? Herren er mitt livs vern, for hvem skal jeg reddes?

² Når ugjerningsmenn nærmer sig imot mig for å opsluke mig, mine motstandere og mine fiender, så snubler og faller de selv.

³ Om en hær leirer sig imot mig, frykter ikke mitt hjerte; om krig reiser sig imot mig, enda er jeg trygg.

⁴ n ting har jeg bedt Herren om, det stunder jeg efter, at jeg må bo i Herrens hus alle mitt livs dager for å skue Herrens liflighet og grunde i hans tempel.

⁵ For han gjemmer mig i sin hytte på den onde dag, han skjuler mig i sitt telts skjul; på en klippe fører han mig op.

⁶ Og nu skal mitt hode opløfte sig over mine fiender rundt omkring mig, og jeg vil ofre jubeloffere i hans telt, jeg vil prise og lovsynge Herren.

⁷ Hør, Herre, høit roper jeg, og vær mig nådig og svar mig!

⁸ Mitt hjerte holder frem for dig ditt ord : Søk mitt åsyn! Herre, jeg søker ditt åsyn.

⁹ Skjul ikke ditt åsyn for mig, bortstøt ikke i vrede din tjener! Min hjelp har du vært. Kast mig ikke bort og forlat mig ikke, min frelses Gud!

¹⁰ For min far og min mor har forlatt mig, men Herren tar mig op.

¹¹ Lær mig, Herre, din vei, og led mig på den jevne sti for mine fienders skyld!

¹² Overgi mig ikke til mine fienders mordlyst! for falske vidner står op imot mig, og menn som fryser av vold.

¹³ O, dersom jeg ikke trodde å skulle se Herrens godhet i de levendes land! --

¹⁴ Bi på Herren, vær ved godt mot, og ditt hjerte være sterkt, ja, bi på Herren!

KAPITTEL 28

AV DAVID.

Til dig, Herre, roper jeg. Min klippe, vær ikke døv imot mig, forat jeg ikke, om du tier til mig, skal bli lik dem som farer ned i graven!

² Hør mine inderlige bønners røst, når jeg roper til dig, når jeg opløfter mine hender til ditt hellige kor!

³ Riv mig ikke bort med de ugudelige og med dem som gjør urett, som taler fred med sin næste, enda der er ondt i deres hjerte!

⁴ Gi dem efter deres gjerning og efter deres onde adferd! Gi dem efter deres henders gjerning, gjengjeld dem hvad de har gjort!

⁵ For de akter ikke på hvad Herren gjør, eller på hans henders gjerning; han skal nedbryte dem og ikke opbygge dem.

⁶ Lovet være Herren, fordi han har hørt mine inderlige bønners røst!

⁷ Herren er min styrke og mitt skjold; til ham har mitt hjerte satt sin lit, og jeg blir hjulpet;

derfor fryder mitt hjerte sig, og jeg vil prise ham med min sang.

⁸ Herren er deres [de. sitt folks.] styrke, og han er et frelsens vern for sin salvede.

⁹ Frels ditt folk og velsign din arv, og fø dem og bær dem til evig tid!

KAPITTEL 29

EN SALME AV DAVID.

Gi Herren, I Guds sønner, gi Herren ære og makt!

² Gi Herren hans navns ære, tilbed Herren i hellig prydelse!

³ Herrens røst er over vannene, ærens Gud tordner, Herren over de store vann.

⁴ Herrens røst lyder med kraft, Herrens røst med herlighet.

⁵ Herrens røst bryter sedrer, Herren sønderbryter Libanons sedrer,

⁶ og han får dem til å hoppe som en kalv, Libanon og Sirjon som en ung villokse.

⁷ Herrens røst slynger ut kløvede ildsluer.

⁸ Herrens røst får ørkenen til å beve, Herren får Kades' ørken til å beve.

⁹ Herrens røst får hindene til å føde og gjør skogene bare, og i hans tempel sier alt: Ære!

¹⁰ Herren tronte på vannflommens tid, og Herren troner som konge evindeligh.

¹¹ Herren skal gi sitt folk kraft, Herren skal velsigne sitt folk med fred.

KAPITTEL 30

EN SALME, EN SANG VED HUSETS INNVIELSE, AV DAVID.

Jeg vil ophøie dig, Herre, for du har dradd mig op og ikke latt mine fiender glede sig over mig. (30:2) Jeg vil ophøie dig, Herre, for du har dradd mig op og ikke latt mine fiender glede sig over mig.

² (30:3) Herre min Gud! jeg ropte til dig, og du helbredet mig.

³ (30:4) Herre! du har ført min sjel op av dødsriket, du har kalt mig til live fra dem som farer ned i graven.

⁴ (30:5) Lovsyng Herren, I hans fromme, og pris hans hellige navn!

⁵ (30:6) For et øieblikk varer hans vrede, en levetid hans nåde; om aftenen kommer gråt som gjest, og om morgenen er det frydesang.

⁶ (30:7) Men jeg sa i min trygghet: Jeg skal ikke rokkes evindeligh.

⁷ (30:8) Herre! ved din nåde hadde du grunnfestet mitt fjell; du skjulte ditt åsyn, da blev jeg forferdet.

⁸ (30:9) Til dig, Herre, ropte jeg, og til Herren bad jeg ydmykelig:

⁹ (30:10) Hvad vinning er der i mitt blod, i at jeg farer ned i graven? Mon støvet vil prise dig, vil det forkynne din trofasthet?

¹⁰ (30:11) Hør, Herre, og vær mig nådig! Herre, vær min hjelper!

¹¹ (30:12) Du omskiftet min klage til dans for mig, du løste mine sørgeklær av mig og omgjordet mig med glede,

¹² (30:13) forat min ære skal lovsynge dig og ikke tie. Herre min Gud! jeg vil prise dig evindeligh.

KAPITTEL 31

TIL SANGMESTEREN; EN SALME AV DAVID.

Til dig, Herre, tar jeg min tilflukt. La mig aldri i evighet bli til skamme, frels mig ved din rettferdighet! (31:2) Til dig, Herre, tar jeg min tilflukt. La mig aldri i evighet bli til skamme, frels mig ved din rettferdighet!

² (31:3) Bøi ditt øre til mig, skynd dig og redd mig, vær mig et klippevern, en borg til å frelse mig!

³ (31:4) For du er min klippe og min borg, og for ditt navns skyld vil du føre og lede mig.

⁴ (31:5) Du vil føre mig ut av garnet som de lønning har lagt for mig; for du er mitt vern.

⁵ (31:6) I din hånd overgir jeg min ånd; du forløser mig, Herre, du trofaste Gud.

⁶ (31:7) Jeg hater dem som akter på tomme avguder, men jeg, jeg setter min lit til Herren.

⁷ (31:8) Jeg vil fryde og glede mig over din miskunnhet, at du har sett min elendighet, aktet på min sjels trengsler;

⁸ (31:9) du har ikke overgitt mig i fiendehånd, du har satt mine føtter på et rummelig sted.

⁹ (31:10) Vær mig nådig, Herre! for jeg er i trengsel; borttæret av sorg er mitt øie, min sjel og mitt legeme.

¹⁰ (31:11) For mitt liv svinner bort med sorg, og mine år med sukk; min kraft er brutt for min misgjernings skyld, og mine ben er uttæret.

¹¹ (31:12) For alle mine fienders skyld er jeg blitt til stor spott for mine naboer og til en skrekk for mine kjenninger; de som ser mig på gaten, flyr for mig.

¹² (31:13) Jeg er glemt og ute av hjertet som en død, jeg er blitt som et ødelagt kar.

¹³ (31:14) For jeg hører baktalesse av mange, redsel fra alle kanter, idet de rådslår sammen imot mig; de lurar på å ta mitt liv.

¹⁴ (31:15) Men jeg, jeg setter min lit til dig, Herre! Jeg sier: Du er min Gud.

¹⁵ (31:16) I din hånd er mine tider; redd mig av mine fienders hånd og fra mine forfølgere!

¹⁶ (31:17) La ditt åsyn lyse over din tjener, frels mig ved din miskunnhet!

¹⁷ (31:18) Herre, la mig ikke bli til skamme! for jeg kaller på dig. La de ugudelige bli til skamme, bli tause i dødsriket!

¹⁸ (31:19) La løgnens leber bli målløse, som taler frekt imot den rettferdige med overmot og forakt!

¹⁹ (31:20) Hvor stor din godhet er, som du har gjemt for dem som frykter dig, som du har vist mot dem som tar sin tilflukt til dig, for menneskenes barns øine!

²⁰ (31:21) Du skjuler dem i ditt åsyns skjul for menneskers sammensvergelse, du gjemmer dem i en hytte for tungers kiv.

²¹ (31:22) Lovet være Herren! for han har underlig vist sin miskunnhet imot mig i en fast by.

²² (31:23) Og jeg, jeg sa i min angst: Jeg er revet bort fra dine øine. Dog hørte du mine inderlige bønners røst, da jeg ropte til dig.

²³ (31:24) Elsk Herren, alle I hans fromme! Herren vokter de trofaste og gjengjelder rikelig den som farer overmodig frem.

²⁴ (31:25) Vær ved godt mot, og eders hjerte være sterkt, alle I som venter på Herren!

KAPITTEL 32

AV DAVID; EN LÆRESALME.

Salig er den hvis overtredelse er forlatt, hvis synd er skjult.

² Salig er det menneske som Herren ikke tilregner misgjerning, og i hvis ånd det ikke er svik.

³ Da jeg tidde, blev mine ben borttæret, idet jeg stønnet hele dagen.

⁴ For dag og natt lå din hånd tungt på mig, min livssaft svant som ved sommerens tørke. Sela.

⁵ Jeg bekjente min synd for dig og skjulte ikke min skyld, jeg sa: Jeg vil bekjenne mine misgjerninger for Herren. Og du tok bort min syndeskyld. Sela.

⁶ Derfor bede hver from til dig den tid du er å finne! Visselig, når store vannflommer kommer, til ham skal de ikke nå.

⁷ Du er mitt skjul, du vokter mig for trengsel; med frelses jubel omgir du mig. Sela.

⁸ Jeg vil lære dig og vise dig den vei du skal vandre; jeg vil gi dig råd med mitt øie.

⁹ Vær ikke som hest og muldyr, som ikke har forstand! Deres smykke er tømme og bissel til å tvinge dem med; de vil ikke komme nær til dig.

¹⁰ Den ugudelige har mange piner, men den som setter sin lit til Herren, ham omgir han med miskunnhet.

¹¹ Gled eder i Herren og fryd eder, I rettferdige, og juble, alle I opriktige av hjertet!

KAPITTEL 33

Juble, I rettferdige, i Herren! For de opriktige sømmer sig lovsang.

² Pris Herren med citar, lovsyng ham til tistrenget harpe!

³ Syng en ny sang for ham, spill liflig med frydesang!

⁴ For Herrens ord er sant, og all hans gjerning er trofast.

⁵ Han elsker rettferdighet og rett; jorden er full av Herrens miskunnhet.

⁶ Himlene er skapt ved Herrens ord, og all deres hær ved hans munns ånde.

⁷ Han samler havets vann som en dyng, han legger de dype vann i forrådshus.

⁸ All jorden frykte for Herren, for ham beve alle de som bor på jorderike!

⁹ For han talte, og det skjedde; han bød, og det stod der.

¹⁰ Herren omstøter hedningenes råd, han gjør folkenes tanker til intet.

¹¹ Herrens råd står fast evindeligh, hans hjertes tanker fra slekt til slekt.

¹² Salig er det folk hvis Gud Herren er, det folk han har utvalgt til sin arv.

¹³ Fra himmelen skuer Herren ned han ser alle menneskenes barn.

¹⁴ Fra det sted hvor han bor, ser han ned til alle dem som bor på jorden,

¹⁵ han som har skapt deres hjerter alle sammen, han som gir akt på alle deres gjerninger.

¹⁶ En konge frelses ikke ved sin store makt, en helt reddes ikke ved sin store kraft.

¹⁷ Hesten er ikke å stole på til frelse, og med sin store styrke redder den ikke.

¹⁸ Se, Herrens øie ser til dem som frykter ham, som bier på hans miskunnhet,

¹⁹ for å utfri deres sjel fra døden og holde dem i live i hungersnød.

²⁰ Vår sjel bier på Herren; han er vår hjelp og vårt skjold.

²¹ For i ham fryder vårt hjerte sig, fordi vi setter vår lit til hans hellige navn.

²² Din miskunnhet, Herre, være over oss, således som vi håper på dig!

KAPITTEL 34

AV DAVID, DA HAN TEDDE SIG SOM VANVITTIG FOR ABIMELEK, OG DENNE JOG HAM FRA SIG, OG HAN GIKK BORT.

Jeg vil love Herren til enhver tid, hans pris skal alltid være i min munn. (34:2) Jeg vil love Herren til enhver tid, hans pris skal alltid være i min munn.

² (34:3) Min sjel skal rose sig av Herren; de saktmodige skal høre det og glede sig.

³ (34:4) Pris Herrens storhet med mig, og la oss sammen ophøie hans navn!

⁴ (34:5) Jeg søkte Herren, og han svarte mig, og han fridde mig fra alt det som forferdet mig.

⁵ (34:6) De så op til ham og strålte av glede, og deres åsyn rødmot aldri av skam.

⁶ (34:7) Denne elendige ropte, og Herren hørte, og han frelste ham av alle hans trengsler.

⁷ (34:8) Herrens engel leirer sig rundt omkring dem som frykter ham, og han utfrir dem.

⁸ (34:9) Smak og se at Herren er god! Salig er den mann som tar sin tilflukt til ham.

⁹ (34:10) Frykt Herren, I hans hellige! For intet fattes dem som frykter ham.

¹⁰ (34:11) De unge løver lider nød og hungrer, men dem som søker Herren, fattes ikke noget godt.

¹¹ (34:12) Kom, barn, hør mig! Jeg vil lære eder Herrens frykt.

¹² (34:13) Hvem er den mann som har lyst til liv, som ønsker sig dager til å se lykke?

¹³ (34:14) Hold din tunge fra ondt og dine leber fra å tale svik!

¹⁴ (34:15) Vik fra ondt og gjør godt, søk fred og jag efter den!

¹⁵ (34:16) Herrens øine er vendt til de rettferdige, og hans ører til deres rop.

¹⁶ (34:17) Herrens åsyn er imot dem som gjør ondt, for å utrydde deres ihukommelse av jorden.

¹⁷ (34:18) Hine roper, og Herren hører, og av alle deres trengsler utfrir han dem.

¹⁸ (34:19) Herren er nær hos dem som har et sønderbrutt hjerte, og han frelser dem som har en sønderknust ånd.

¹⁹ (34:20) Mange er den rettferdiges ulykker, men Herren utfrir ham av dem alle.

²⁰ (34:21) Han tar vare på alle hans ben, ikke ett av dem blir sønderbrutt.

²¹ (34:22) Ulykke dreper den ugudelige, og de som hater den rettferdige, dømmes skyldige.

²² (34:23) Herren forløser sine tjeneres sjel, og ingen av dem som tar sin tilflukt til ham, dømmes skyldig.

KAPITTEL 35

AV DAVID.

Trett, Herre, med dem som tretter med mig! Strid mot dem som strider mot mig!

² Grip skjold og verge og reis dig til hjelp for mig!

³ Dra spydet frem og steng veien for mine forfølgere! Si til min sjel: Jeg er din frelse!

⁴ La dem blues og bli til skamme som står mig efter livet! La dem vike tilbake med skam som tenker ondt imot mig!

⁵ La dem bli som agner for vinden, og Herrens engel støte dem bort!

⁶ La deres vei bli mørk og glatt, og Herrens engel forfølge dem!

⁷ For uten årsak har de lønnlig gjort i stand sin garngrav [de. med garn dekket grav.] for

mig, uten årsak har de gravd en grav for mitt liv.

⁸ La ødeleggelse komme over ham, uten at han merker det, og la hans garn som han lønning har utlagt, fange ham, la ham falle i det til sin ødeleggelse!

⁹ Da skal min sjel glede sig i Herren, fryde sig i hans frelse;

¹⁰ alle mine ben skal si: Herre, hvem er som du, du som frir den elendige fra den som er ham for sterk, og den elendige og fattige fra den som plyndrer ham?

¹¹ Der opstår urettferdige vidner, de spør mig om det jeg ikke vet.

¹² De gjengjelder mig godt med ondt; min sjel er forlatt.

¹³ Og jeg, jeg klædde mig i sørgeklær, da de var syke; jeg plaget min sjel med faste, og min bønn vendte tilbake til min barm. [de. jeg bad med hodet bøid mot mitt bryst]

¹⁴ Jeg gikk omkring, som om det var min venn, min bror; jeg gikk nedbøiet i sørgeklær som en som sørger over sin mor.

¹⁵ Men nu da jeg vakler, gleder de sig og flokker sig sammen; skarns-folk flokker sig om mig uten at jeg visste det; de sønderriver [de. de søker å frarøve mig mitt gode navn og rykte.] og hviler ikke.

¹⁶ Som skamløse som spotter for et stykke brød, skjærer de tenner imot mig.

¹⁷ Herre, hvor lenge vil du se til? Fri min sjel ut fra deres ødeleggelser, mitt eneste fra de unge løver.

¹⁸ Jeg vil prise dig i en stor forsamling, love dig blandt meget folk.

¹⁹ La ikke dem glede sig over mig, som uten grunn er mine fiender! La ikke dem som hater mig uten årsak, blinke med øiet!

²⁰ For de taler ikke fred, men optenker svik mot de stille i landet.

²¹ Og de lukker sin munn vidt op imot mig, de sier: Ha, ha! Der ser vårt øie!

²² Du ser det, Herre, ti ikke! Herre, vær ikke langt borte fra mig!

²³ Våkn op og bli våken for å gi mig rett, min Gud og Herre, for å føre min sak!

²⁴ Døm mig efter din rettferdighet, Herre min Gud, og la dem ikke glede sig over mig!

²⁵ La dem ikke si i sitt hjerte: Ha! Efter ønske! La dem ikke si: Vi har opslukt ham!

²⁶ La alle dem få skam og bli til skamme som gleder sig ved min ulykke! La dem som ophører sig over mig, klæs i skam og skjensel!

²⁷ La dem juble og glede sig som unner mig min rett, og la dem alltid si: Høilovet være Herren, som unner sin tjener at det går ham vel!

²⁸ Da skal min tunge synge om din rettferdighet, hele dagen om din pris.

KAPITTEL 36

TIL SANGMESTEREN; AV HERRENS TJENER, AV DAVID.

Syndens ord til den ugudelige er i mitt hjertes innerste. [de. jeg må tenke på hvorledes synden kunngjør den ugudelige sin vilje]. Det er ikke gudsfrykt for hans øine. (36:2)
Syndens ord til den ugudelige er i mitt hjertes innerste. [de. jeg må tenke på hvorledes synden kunngjør den ugudelige sin vilje] Det er ikke gudsfrykt for hans øine.

² (36:3) For en smigrer ham i hans øine ved å finne hans synd, ved å hate ham. [de. det smigrer ham at man kjenner hans synd og hater ham derfor]

³ (36:4) Hans munns ord er urett og svik; han har latt av å fare viselig frem, å gjøre godt.

⁴ (36:5) Han optenker urett på sitt leie, han stiller sig på en vei som ikke er god; det onde hater han ikke.

- ⁵ (36:6) Herre! til himmelen når din miskunnhet, din trofasthet inntil skyene.
- ⁶ (36:7) Din rettferdighet er som veldige fjell, dine dommer er et stort dyp; mennesker og dyr frelser du, Herre!
- ⁷ (36:8) Hvor kostelig er din miskunnhet, Gud! Menneskenes barn søker ly i dine vingers skygge.
- ⁸ (36:9) De mettes overflødig av ditt huses fedme, og av dine gleders strøm gir du dem å drikke.
- ⁹ (36:10) For hos dig er livets kilde, i ditt lys ser vi lys.
- ¹⁰ (36:11) La din miskunnhet vare ved for dem som kjenner dig, og din rettferdighet for de opriktige av hjertet.
- ¹¹ (36:12) La ikke den overmodiges fot komme over mig og ikke de ugudeliges hånd jage mig bort!
- ¹² (36:13) Der faller de som gjør urett; de blir støtt ned og kan ikke reise sig.

KAPITTEL 37

AV DAVID.

- L**a ikke din vrede optendes over de onde, bli ikke harm over dem som gjør urett!
- ² For som gresset blir de hastig avskåret, og som grønne urter visner de bort.
- ³ Sett din lit til Herren og gjør godt, bo i landet og legg vinn på trofasthet!
- ⁴ Og gled dig i Herren! Så skal han gi dig hvad ditt hjerte attrår.
- ⁵ Sett din vei i Herrens hånd og stol på ham! Han skal gjøre det;
- ⁶ han skal la din rettferdighet gå frem som lyset og din rett som middagens lys.
- ⁷ Vær stille for Herren og vent på ham! La ikke din vrede optendes over den som har lykke på sin vei, over den mann som uttenker onde råd.
- ⁸ Lat av fra vrede og la harme fare, la ikke din vrede optendes! Det fører bare til det som ondt er.
- ⁹ For de onde skal utryddes, men de som bier efter Herren, skal arve landet.
- ¹⁰ Og om en liten stund, så er den ugudelige ikke mere, og akter du på hans sted, så er han borte.
- ¹¹ Men de saktmodige skal arve landet og glede sig ved megen fred.
- ¹² Den ugudelige optenker ondt imot den rettferdige og skjærer tenner imot ham.
- ¹³ Herren ler av ham; for han ser at hans dag kommer.
- ¹⁴ De ugudelige drar sverdet og spenner sin bue for å felle den elendige og fattige og slå dem ihjel som vandrer opriktig.
- ¹⁵ Deres sverd skal komme i deres eget hjerte, og deres buer skal sønderbrytes.
- ¹⁶ Bedre er det lille som den rettferdige har, enn mange ugudeliges rikdom.
- ¹⁷ For de ugudeliges armer skal sønderbrytes, men Herren støtter de rettferdige.
- ¹⁸ Herren kjenner de ulasteliges dager, og deres arv skal bli til evig tid.
- ¹⁹ De skal ikke bli til skamme i den onde tid, og i hungerens dager skal de mettes.
- ²⁰ For de ugudelige skal gå til grunne og Herrens fiender som engenes blomsterskrud; de skal forsvinne, som røk skal de forsvinne.
- ²¹ Den ugudelige låner og betaler ikke, men den rettferdige forbarmer sig og gir.
- ²² For de han [Gud.] velsigner, skal arve landet, men de han forbanner, skal utryddes.
- ²³ Herren gjør en manns gang fast, og han har velbehag i hans vei.

- ²⁴ Når han snubler, faller han ikke til jorden; for Herren støtter hans hånd.
- ²⁵ Jeg har vært ung og er blitt gammel, men ikke har jeg sett den rettferdige forlatt eller hans avkom søke etter brød.
- ²⁶ Den hele dag forbarmer han sig og låner ut, og hans avkom blir velsignet.
- ²⁷ Vik fra ondt og gjør godt! Så skal du bli boende til evig tid.
- ²⁸ For Herren elsker rett og forlater ikke sine fromme; til evig tid blir de bevart. Men de ugudeliges avkom utryddes.
- ²⁹ De rettferdige skal arve landet og bo i det evindeligg.
- ³⁰ Den rettferdiges munn taler visdom, og hans tunge sier hva rett er.
- ³¹ Hans Guds lov er i hans hjerte, hans trin vakler ikke.
- ³² Den ugudelige lurar på den rettferdige og søker å drepe ham;
- ³³ Herren overlater ham ikke i hans hånd, og fordømmer ham ikke når han blir dømt.
- ³⁴ Bi på Herren og ta vare på hans vei! Så skal han ophøie dig til å arve landet; du skal se på at de ugudelige utryddes.
- ³⁵ Jeg så en ugudeligg som var veldig og utbredte sig som et grønt tre som ikke er flyttet;
- ³⁶ men han forsvant, og se, han var ikke mere, og jeg søkte etter ham, men han fantes ikke.
- ³⁷ Akt på den ulastelige og se på den opriktige! for fredens mann har en fremtid;
- ³⁸ men overtrederne skal tilintetgjøres alle sammen, de ugudeliges fremtid skal avskjæres.
- ³⁹ Og de rettferdiges frelse kommer fra Herren, deres sterke vern i nødens tid.
- ⁴⁰ Og Herren hjelper dem og utfrir dem, han utfrir dem fra de ugudelige og frelser dem, fordi de har tatt sin tilflukt til ham.

KAPITTEL 38

EN SALME AV DAVID; TIL IHUKOMMELSE.

Herre, straff mig ikke i din vrede, og tuktt mig ikke i din harme! (38:2) Herre, straff mig ikke i din vrede, og tuktt mig ikke i din harme!

- ² (38:3) For dine piler har rammet mig, og din hånd er falt tungt på mig.
- ³ (38:4) Det er intet friskt i mitt kjød for din vredes skyld, det er ingen fred i mine ben for min synds skyld.
- ⁴ (38:5) For mine misgjerninger går over mitt hode, som en tung byrde er de mig for tunge.
- ⁵ (38:6) Mine bylder lukter ille, de råtner for min dårskaps skyld.
- ⁶ (38:7) Jeg er krokett, aldeles nedbøiet; hele dagen går jeg i sørgeklær.
- ⁷ (38:8) For mine lender er fulle av brand, og det er intet friskt i mitt kjød.
- ⁸ (38:9) Jeg er kald og stiv og aldeles knust, jeg hyler for mitt hjertes stønnen.
- ⁹ (38:10) Herre, for ditt åsyn er all min lengsel, og mitt sukk er ikke skjult for dig.
- ¹⁰ (38:11) Mitt hjerte slår heftigg, min kraft har sviktet mig, og mine øines lys, endog det er borte for mig.
- ¹¹ (38:12) Mine venner og mine frender holder sig i avstand fra min plage, og mine nærmeste står langt borte.
- ¹² (38:13) Og de som står mig etter livet, setter snarer, og de som søker min ulykke, taler om undergang, og på svik tenker de den hele dag.

- ¹³ (38:14) Og jeg er som en døv, jeg hører ikke, og som en stum, som ikke later op sin munn.
- ¹⁴ (38:15) Ja, jeg er som en mann som ikke hører, og som ikke har motsigelse i sin munn.
- ¹⁵ (38:16) For til dig, Herre, står mitt håp; du skal svare, Herre min Gud!
- ¹⁶ (38:17) For jeg sier: De vil ellers glede sig over mig; når min fot vakler, ophører de sig over mig.
- ¹⁷ (38:18) For jeg er nær ved å falle, og min smerte er alltid for mig.
- ¹⁸ (38:19) For jeg bekjenner min misgjerning, jeg sørger over min synd.
- ¹⁹ (38:20) Og mine fiender lever, er mektige, og mange er de som hater mig uten årsak.
- ²⁰ (38:21) Og de som gjengjelder godt med ondt, står mig imot, fordi jeg jager efter det gode.
- ²¹ (38:22) Forlat mig ikke, Herre! Min Gud, vær ikke langt borte fra mig!
- ²² (38:23) Skynd dig å hjelpe mig, Herre, min frelse!

KAPITTEL 39

TIL SANGMESTEREN, TIL JEDUTUN; EN SALME AV DAVID.

Jeg sa: Jeg vil vokte mine veier, så jeg ikke synder med min tunge; jeg vil legge munnkurv på min munn, så lenge den ugudelige ennu er for mine øine. (39:2) Jeg sa: Jeg vil vokte mine veier, så jeg ikke synder med min tunge; jeg vil legge munnkurv på min munn, så lenge den ugudelige ennu er for mine øine.

- ² (39:3) Jeg blev taus og var aldeles stille, jeg tidde uten gagn, og min smerte blev oprørt.
- ³ (39:4) Mitt hjerte blev hett inneni mig, ved min grublen optendtes ild; -- jeg talte med min tunge:
- ⁴ (39:5) La mig vite, Herre, min ende, og mine dagers mål, hvad det er! La mig få vite hvad tid jeg skal bort!
- ⁵ (39:6) Se, som en håndsbredd har du satt mine dager, og min livstid er som intet for dig; visselig, bare tomhet er hvert menneske, hvor fast han enn står. Sela.
- ⁶ (39:7) Bare som et skyggebillede vandrer mannen, bare tomhet er deres uro; han dynger op og vet ikke hvem som skal samle det inn.
- ⁷ (39:8) Og nu, hvad håper jeg på Herre? -- Mitt håp står til dig.
- ⁸ (39:9) Frels mig fra alle mine overtredelser, gjør mig ikke til spott for dåren!
- ⁹ (39:10) Jeg tier, jeg later ikke op min munn; for du har gjort det.
- ¹⁰ (39:11) Ta bort fra mig din plage! For din hånds slag er jeg blitt til intet.
- ¹¹ (39:12) Tukter du en mann med straff for misgjerning, da fortærer du hans herlighet likesom møll; bare tomhet er hvert menneske. Sela.
- ¹² (39:13) Hør min bønn, Herre, og vend øret til mitt rop, ti ikke til min gråt! for jeg er en fremmed hos dig, en gjest som alle mine fedre.
- ¹³ (39:14) Se bort fra mig, så mitt åsyn må bli opklaret, før jeg går herfra og er ikke mere!

KAPITTEL 40

TIL SANGMESTEREN; AV DAVID; EN SALME.

Jeg bidde på Herren; da bøide han sig til mig og hørte mitt rop. (40:2) Jeg bidde på Herren; da bøide han sig til mig og hørte mitt rop.

² (40:3) Og han drog mig op av fordervelsens grav, av det dype dynd, og han satte mine føtter på en klippe, han gjorde mine trin faste.

³ (40:4) Og han la i min munn en ny sang, en lovsang for vår Gud. Mange ser det og frykter og setter sin lit til Herren.

⁴ (40:5) Salig er den mann som setter sin lit til Herren og ikke vender sig til overmodige og til dem som bøier av til løgn.

⁵ (40:6) Herre min Gud, du har gjort dine undergjerninger og dine tanker mangfoldige imot oss; intet er å ligne med dig; vil jeg kunngjøre og utsi dem, da er de flere enn at de kan telles.

⁶ (40:7) Til slaktoffer og matoffer har du ikke lyst -- du har boret ører på mig -- brennoffer og syndoffer krever du ikke.

⁷ (40:8) Da sa jeg: Se, jeg kommer; i bokrullen er mig foreskrevet; [nemlig hvad jeg skal gjøre]

⁸ (40:9) å gjøre din vilje, min Gud, er min lyst, og din lov er i mitt hjerte.

⁹ (40:10) Jeg har budskap om rettferdighet i en stor forsamling; se, jeg lukket ikke mine leber; Herre, du vet det.

¹⁰ (40:11) Din rettferdighet skjulte jeg ikke i mitt hjerte, jeg kunngjorde din trofasthet og din frelse; jeg dulgte ikke din miskunnhet og din sannhet for en stor forsamling.

¹¹ (40:12) Du, Herre, vil ikke lukke din barmhjertighet for mig; din miskunnhet og din sannhet vil alltid vokte mig.

¹² (40:13) For trengsler uten tall har omspent mig, mine misgjerninger har grepet mig, så jeg ikke kan se; de er flere enn hårene på mitt hode, og mitt hjerte har sviktet mig.

¹³ (40:14) La det behage dig, Herre, å utfri mig! Herre, skynd dig å hjelpe mig!

¹⁴ (40:15) La alle dem bli til skam og spott som står mig efter livet og vil rive det bort! La dem som ønsker min ulykke, vike tilbake og bli til skamme!

¹⁵ (40:16) La dem som sier til mig: Ha, ha! forferdes over sin skjensel.

¹⁶ (40:17) La alle dem som søker dig, fryde og glede sig i dig! La dem som elsker din frelse, alltid si: Høilovet være Herren!

¹⁷ (40:18) For jeg er elendig og fattig; Herren vil tenke på mig. Du er min hjelp og min frelser; min Gud, dryg ikke!

KAPITTEL 41

TIL SANGMESTEREN; EN SALME AV DAVID.

Salig er den som akter på den elendige; på den onde dag skal Herren frelse ham. (41:2) Salig er den som akter på den elendige; på den onde dag skal Herren frelse ham.

² (41:3) Herren skal verge ham og holde ham i live; han skal bli lykksalig i landet, og du skal visselig ikke overgi ham til hans fienders mordlyst.

³ (41:4) Herren skal understøtte ham på sykesengen; hele hans leie forvandler du i hans sykdom.

⁴ (41:5) Jeg sier: Herre, vær mig nådig, helbred min sjel! for jeg har syndet imot dig.

⁵ (41:6) Mine fiender taler ondt om mig: Når skal han dø, og hans navn forgå?

⁶ (41:7) Og dersom en kommer for å se til mig, taler han falske ord; hans hjerte samler sig ondskap; han går ut og taler derom.

⁷ (41:8) Alle de som hater mig, hvisker sammen imot mig; de optenker imot mig det som er mig til skade:

⁸ (41:9) En ugjerning henger ved ham, og han som ligger der, skal ikke stå op mere.

⁹ (41:10) Også den mann som jeg hadde fred med, som jeg stolte på, som åt mitt brød, har løftet sin hæl imot mig.

¹⁰ (41:11) Men du, Herre, vær mig nådig og hjelp mig op! Så vil jeg gjengjelde dem.

¹¹ (41:12) Derpå kjenner jeg at du har behag i mig, at min fiende ikke skal fryde sig over mig.

¹² (41:13) Og mig holder du oppe i min uskyld og setter mig for ditt åsyn evindeligh.

¹³ (41:14) Lovet være Herren, Israels Gud, fra evighet og til evighet! Amen, amen.

KAPITTEL 42

TIL SANGMESTEREN; EN LÆRESALME AV KORAH'S BARN.

Som en hjort skriker efter rinnende bekker, så skriker min sjel efter dig, Gud! (42:2) Som en hjort skriker efter rinnende bekker, så skriker min sjel efter dig, Gud!

² (42:3) Min sjel tørster efter Gud, efter den levende Gud; når skal jeg komme og trede frem for Guds åsyn?

³ (42:4) Mine tårer er min mat dag og natt, fordi man hele dagen sier til mig: Hvor er din Gud?

⁴ (42:5) Dette må jeg komme i hu og utøse min sjel i mig, hvorledes jeg drog frem i den tette hop, vandret med den til Guds hus med fryderop og lovsangs røst, en høitidsskare.

⁵ (42:6) Hvorfor er du nedbøiet, min sjel, og bruser i mig? Bi efter Gud! for jeg skal ennu prise ham for frelse fra hans åsyn.

⁶ (42:7) Min Gud! Min sjel er nedbøiet i mig; derfor kommer jeg dig i hu fra Jordans land og Hermons høider, fra det lille fjell. [landet østenfor Jordan]

⁷ (42:8) Vanndyp kaller på vanndyp ved duren av dine fossefall; alle dine brenninger og dine bølger går over mig.

⁸ (42:9) Om dagen sender Herren sin miskunnhet, og om natten er hans sang hos mig, bønn til mitt livs Gud.

⁹ (42:10) Jeg må si til Gud, min klippe: Hvorfor har du glemt mig? Hvorfor skal jeg gå i sørgeklær under fiendens trykk?

¹⁰ (42:11) Det er som om mine ben blev knust, når mine fiender håner mig, idet de hele dagen sier til mig: Hvor er din Gud?

¹¹ (42:12) Hvorfor er du nedbøiet, min sjel, og hvorfor bruser du i mig? Bi efter Gud! for jeg skal ennu prise ham, mitt åsyns frelse og min Gud.

KAPITTEL 43

Gi mig rett, Gud, og før min sak mot folk uten barmhjertighet, frels mig fra falske og urettferdige menn!

² For du er den Gud som er mitt vern. Hvorfor har du forkastet mig? Hvorfor skal jeg gå i sørgeklær under fiendens trykk?

³ Send ditt lys og din sannhet, la dem lede mig, la dem føre mig til ditt hellige berg og til dine boliger,

⁴ så jeg kan komme til Guds alter, til min fryds og gledes Gud, og prise dig på citar, Gud,

min Gud!

⁵ Hvorfor er du nedbøiet, min sjel, og hvorfor bruser du i mig? Bi efter Gud! For jeg skal endnu prise ham, mitt åsyns frelse og min Gud.

KAPITTEL 44

TIL SANGMESTEREN; AV KORAH'S BARN; EN LÆRESALME.

Gud, med våre ører har vi hørt, våre fedre har fortalt oss den gjerning du gjorde i deres dager, i fordums dager. (44:2) Gud, med våre ører har vi hørt, våre fedre har fortalt oss den gjerning du gjorde i deres dager, i fordums dager.

² (44:3) Du drev hedningene ut med din hånd, men dem plantet du; du ødela folkene, men dem lot du utbrede sig.

³ (44:4) For ikke ved sitt sverd inntok de landet, og deres arm hjalp dem ikke, men din høire hånd og din arm og ditt åsyns lys; for du hadde behag i dem.

⁴ (44:5) Du er min konge, Gud; byd at Jakob skal frelses!

⁵ (44:6) Ved dig skal vi nedstøte våre fiender, ved ditt navn skal vi nedtrede dem som reiser sig imot oss.

⁶ (44:7) For på min bue stoler jeg ikke, og mitt sverd frelser mig ikke,

⁷ (44:8) men du har frelst oss fra våre fiender, og våre avindsmenn har du gjort til skamme.

⁸ (44:9) Gud priser vi den hele dag, og ditt navn lover vi evindeligh. Sela.

⁹ (44:10) Og enda har du nu forkastet oss og latt oss bli til skamme, og du drar ikke ut med våre hærer.

¹⁰ (44:11) Du lar oss vike tilbake for fienden, og våre avindsmenn tar sig bytte.

¹¹ (44:12) Du gir oss bort som får til å etes, og spreder oss iblandt hedningene.

¹² (44:13) Du selger ditt folk for intet, og du setter ikke prisen på dem høit.

¹³ (44:14) Du gjør oss til hån for våre naboer, til spott og spe for dem som bor omkring oss.

¹⁴ (44:15) Du gjør oss til et ordsprog iblandt hedningene; de ryster på hodet av oss iblandt folkene.

¹⁵ (44:16) Hele dagen står min skam for mine øine, og blygsel dekker mitt ansikt,

¹⁶ (44:17) når jeg hører spotteren og håneren, når jeg ser fienden og den hevngjerrige.

¹⁷ (44:18) Alt dette er kommet over oss, enda vi ikke har glemt dig og ikke sveket din pakt.

¹⁸ (44:19) Vårt hjerte vek ikke tilbake, og våre skritt bøide ikke av fra din vei,

¹⁹ (44:20) så du skulde sønderknuse oss der hvor sjakaler bor, og dekke oss med dødsskygge.

²⁰ (44:21) Dersom vi hadde glemt vår Guds navn og utbredt våre hender til en fremmed gud,

²¹ (44:22) skulde Gud da ikke utforske det? Han kjenner jo hjertets skjulte tanker.

²² (44:23) Men for din skyld drepes vi hele dagen, vi er regnet som slaktefår.

²³ (44:24) Våkn op! Hvorfor sover du, Herre? Våkn op, forkast ikke for evig tid!

²⁴ (44:25) Hvorfor skjuler du ditt åsyn, glemmer vår elendighet og vår trengsel?

²⁵ (44:26) For vår sjel er nedbøid i støvet, vårt legeme nedtrykt til jorden.

²⁶ (44:27) Reis dig til hjelp for oss, og forløs oss for din miskunnhets skyld!

KAPITTEL 45

TIL SANGMESTEREN; EFTER "LILJER;" [KANSKJE MELODIEN] AV KORAH'S BARN; EN LÆRESALME, EN SANG OM KJÆRLIGHET.

Mitt hjerte strømmer over med liflig tale; jeg sier: Min sang er om en konge; min tunge er en hurtigskrivners griffel. (45:2) Mitt hjerte strømmer over med liflig tale; jeg sier: Min sang er om en konge; min tunge er en hurtigskrivners griffel.

² (45:3) Du er den fagreste blandt menneskenes barn, livsalighet er utgytt på dine leber; derfor har Gud velsignet dig evindelig.

³ (45:4) Omgjord din lend med ditt sverd, du veldige, med din høihet og din herlighet!

⁴ (45:5) Og i din herlighet fare du seierrik frem for sannhets og rettferdig saktmodighets skyld! Og din høire hånd skal lære dig forferdelige storverk.

⁵ (45:6) Dine piler er hvasset -- folkeferd faller under dig-de trenger inn i hjertet på kongens fiender.

⁶ (45:7) Din trone, Gud, står fast evindelig og alltid; rettvishets kongestav er ditt rikes kongestav.

⁷ (45:8) Du elsker rettferd og hater ugudelighet; derfor har Gud, din Gud, salvet dig med gledens olje fremfor dine medbrødre.

⁸ (45:9) Av myrra og aloë og kassia dufter alle dine klær; fra elfenbens-slott fryder dig strengelek.

⁹ (45:10) Kongedøtre er iblandt dine utvalgte; dronningen står ved din høire hånd i gull fra Ofir.

¹⁰ (45:11) Hør, datter, og gi akt og bøi ditt øre, og glem ditt folk og din fars hus,

¹¹ (45:12) og la kongen ha sin lyst i din skjønnhet! For han er din herre, og du skal falle ned for ham.

¹² (45:13) Og Tyrus' datter skal søke din yndest med gaver-de rike blandt folket.

¹³ (45:14) Såre herlig er kongedatteren der inne; hennes klædning er gjennomvirket med gull.

¹⁴ (45:15) I stukne klær ledes hun frem til kongen; jomfruer, hennes venninner, følger henne; de føres inn til dig.

¹⁵ (45:16) De ledes frem med fryd og jubel, de går inn i kongens slott.

¹⁶ (45:17) I dine fedres sted skal dine sønner trede; du skal sette dem til fyrster på den hele jord.

¹⁷ (45:18) Jeg vil prise ditt navn iblandt alle slekter; derfor skal folkene love dig evindelig og alltid.

KAPITTEL 46

TIL SANGMESTEREN; AV KORAH'S BARN; EFTER ALAMOT; [SANNSYNLIGVIS EN TONEART] EN SANG.

Gud er vår tilflukt og vår styrke, en hjelp i trengsler, funnet såre stor. (46:2) Gud er vår tilflukt og vår styrke, en hjelp i trengsler, funnet såre stor.

² (46:3) Derfor frykter vi ikke, om jorden omskiftes, og om fjell rokkes i havets hjerte,

³ (46:4) om dets bølger bruser og skummer, og fjell bever ved dets overmot. Sela.

⁴ (46:5) En strøm -- dens bekker gleder Guds stad, den Høiestes hellige bolig.

⁵ (46:6) Gud er midt i den, den skal ikke rokkes; Gud hjelper den når morgenen bryter frem.

- ⁶ (46:7) Folkeferd bruste, riker blev rokket; han lot sin røst høre, jorden smeltet.
- ⁷ (46:8) Herren, hærskares Gud, er med oss; Jakobs Gud er vår faste borg. Sela.
- ⁸ (46:9) Kom, se Herrens gjerninger, som har gjort ødeleggelse på jorden!
- ⁹ (46:10) Han gjør ende på krigene over hele jorden, bryter buen sønder og hugger spydet av; vognene brenner han op med ild.
- ¹⁰ (46:11) Hold op og kjenn at jeg er Gud! Jeg er ophøiet iblandt folkene, ophøiet på jorden.
- ¹¹ (46:12) Herren, hærskares Gud, er med oss; Jakobs Gud er vår faste borg. Sela.

KAPITTEL 47

TIL SANGMESTEREN; AV KORAH'S BARN; EN SALME.

Klapp i hender, alle folk, juble for Gud med fryderop. (47:2) Klapp i hender, alle folk, juble for Gud med fryderop.

- ² (47:3) For Herren, den Høieste, er forferdelig, en stor konge over all jorden.
- ³ (47:4) Han legger folkeslag under oss og folkeferd under våre føtter.
- ⁴ (47:5) Han utvelger oss vår arvelodd, Jakobs, hans elskedes herlighet. Sela.
- ⁵ (47:6) Gud fór op under jubelrop, Herren under basuners lyd.
- ⁶ (47:7) Lovsyng Gud, lovsyng! Lovsyng vår konge, lovsyng!
- ⁷ (47:8) For Gud er all jordens konge; syng en sang som gjør vis!
- ⁸ (47:9) Gud er konge over folkene, Gud har satt sig på sin hellige trone.
- ⁹ (47:10) Folkenes fyrster samler sig med Abrahams Guds folk; for jordens skjold hører Gud til, han er såre ophøiet.

KAPITTEL 48

EN SANG, EN SALME; AV KORAH'S BARN.

Stor er Herren og høiløvet i vår Guds stad, på hans hellige berg. (48:2) Stor er Herren og høiløvet i vår Guds stad, på hans hellige berg.

- ² (48:3) Fagert hever det sig, en glede for all jorden er Sions berg, det ytterste Norden, [Sion er som Guds bolig i sannhet hvad hedningene falskelig tenkte sig om et fjell i det ytterste Norden, et hellig og meget høit fjell] den store konges stad.
- ³ (48:4) Gud er i dens borger, han er blitt kjent som et fast vern.
- ⁴ (48:5) For se, kongene samlet sig, de drog frem tilsammen.
- ⁵ (48:6) De så, da blev de forferdet; de blev slått med redsel, flyktet i hast.
- ⁶ (48:7) Beven grep dem der, angst som hos en fødende kvinne.
- ⁷ (48:8) Ved østenvind knuste du Tarsis-skib.
- ⁸ (48:9) Likesom vi hadde hørt, så har vi nu sett det i Herrens, hærskares Gud, i vår Guds stad; Gud gjør den fast til evig tid. Sela.
- ⁹ (48:10) Vi grunder, Gud, på din miskunnhet midt i ditt tempel.
- ¹⁰ (48:11) Som ditt navn, Gud, så er din pris inntil jordens ender; din høire hånd er full av rettferdighet.
- ¹¹ (48:12) Sions berg gleder sig, Judas døtre fryder sig for dine dommers skyld.
- ¹² (48:13) Gå omkring Sion og vandre rundt om det, tell dets tårn!

¹³ (48:14) Gi akt på dets voller, vandre gjennom dets borger, forat I kan fortelle derom til den kommende slekt.

¹⁴ (48:15) For denne Gud er vår Gud evindelig og alltid; han skal føre oss ut over døden.

KAPITTEL 49

TIL SANGMESTEREN; AV KORAH'S BARN; EN SALME.

Hør dette, alle folk, vend øret til, alle I som bor i verden, (49:2) Hør dette, alle folk, vend øret til, alle I som bor i verden,

² (49:3) både lave og høie, rike og fattige, alle tilsammen!

³ (49:4) Min munn skal tale visdom, og mitt hjertes tanke er forstand.

⁴ (49:5) Jeg vil bøie mitt øre til tankesprog, jeg vil fremføre min gåtefulle tale til citaren.

⁵ (49:6) Hvorfor skal jeg frykte i de onde dager, når mine forfølgeres ondskap omgir mig,

⁶ (49:7) de som setter sin lit til sitt gods og roser sig av sin store rikdom?

⁷ (49:8) En mann kan ikke utløse en bror, han kan ikke gi Gud løsepenger for ham

⁸ (49:9) -- for deres livs utløsning er for dyr, og han må avstå derfra til evig tid --

⁹ (49:10) så han skulde bli ved å leve evindelig og ikke se graven.

¹⁰ (49:11) Nei, han vil få se den. De vise dør, dåren og den uforstandige omkommer tilsammen og overlater sitt gods til andre.

¹¹ (49:12) Deres hjertes eneste tanke er at deres hus skal stå til evig tid, deres boliger fra slekt til slekt; de kaller sine jorder op efter sine navn.

¹² (49:13) Og dog blir et menneske i herlighet ikke stående; han er lik dyrene, som går til grunne.

¹³ (49:14) Således går det dem som er fulle av selvtillit, og dem som følger dem efter og har behag i deres tale. Sela.

¹⁴ (49:15) Som en fårehjord føres de ned i dødsriket, døden vokter dem, og de opriktige hersker over dem, når morgenen bryter frem, og deres skikkelse blir ødelagt av dødsriket, så de ikke har nogen bolig mere.

¹⁵ (49:16) Men Gud skal forløse min sjel av dødsrikets vold, for han skal ta mig til sig. Sela.

¹⁶ (49:17) Frykt ikke når en mann blir rik, når hans huses herlighet blir stor!

¹⁷ (49:18) For han skal intet ta med sig når han dør; hans herlighet skal ikke fare ned efter ham.

¹⁸ (49:19) Om han enn velsigner sin sjel i sitt liv, og de priser dig fordi du gjør dig til gode,

¹⁹ (49:20) så skal du dog komme til dine fedres slekt; de ser ikke lyset evindelig.

²⁰ (49:21) Et menneske i herlighet, som ikke har forstand, er lik dyrene, som går til grunne.

KAPITTEL 50

EN SALME AV ASAF.

Den Allmektige, Gud Herren, taler og kaller på jorden fra solens oppgang til dens nedgang.

² Fra Sion, skjønnhetens krone, stråler Gud frem.

³ Vår Gud kommer og skal ikke tie; ild fortærer for hans åsyn, og omkring ham stormer det

sterkt.

- ⁴ Han kaller på himmelen der oppe og på jorden for å dømme sitt folk:
- ⁵ Samle til mig mine fromme, som har inngått pakt med mig om offer!
- ⁶ Og himmelen kunngjør hans rettferdighet; for Gud er den som skal dømme. Sela.
- ⁷ Hør, mitt folk, jeg vil tale, Israel, jeg vil vidne for dig: Gud, din Gud, er jeg.
- ⁸ Ikke for dine offers skyld vil jeg straffe dig; dine brennoffer er alltid for mig.
- ⁹ Jeg vil ikke ta okser fra ditt hus eller bukker fra dine hegn.
- ¹⁰ For mig hører alle dyr i skogen til, dyrene på fjellene i tusentall.
- ¹¹ Jeg kjenner alle fjellenes fugler, og det som rører sig på marken, står for mig.
- ¹² Om jeg hungret, vilde jeg ikke si det til dig; for mig hører jorderike til og alt det som fyller det.
- ¹³ Mon jeg skulde ete oksers kjøtt og drikke bukkers blod?
- ¹⁴ Ofre Gud takksigelse og gi den Høieste det du har lovt,
- ¹⁵ og kall på mig på nødens dag, så vil jeg utfri dig, og du skal prise mig.
- ¹⁶ Men til den ugudelige sier Gud: Hva har du med å fortelle om mine lover og føre min pakt i din munn?
- ¹⁷ Du hater jo tukt og kaster mine ord bak dig.
- ¹⁸ Når du ser en tyv, er du gjerne med ham, og med horkarler gjør du felles sak.
- ¹⁹ Din munn slipper du løs med ondt, og din tunge spinner sammen svik.
- ²⁰ Du sitter og taler imot din bror, du baktaler din mors sønn.
- ²¹ Dette har du gjort, og jeg har tidd; du tenkte jeg var som du; men jeg vil straffe dig og stille det frem for dine øine.
- ²² Legg merke til dette, I som glemmer Gud, forat jeg ikke skal sønderrive, og det er ingen som redder!
- ²³ Den som ofrer takksigelse, ærer mig, og den som går den rette vei, ham vil jeg la skue Guds frelse.

KAPITTEL 51

TIL SANGMESTEREN; EN SALME AV DAVID, DA PROFETEN NATAN VAR KOMMET TIL HAM, EFTERAT HAN VAR GÅTT INN TIL BATSEBA. (51:2) DA PROFETEN NATAN VAR KOMMET TIL HAM, EFTERAT HAN VAR GÅTT INN TIL BATSEBA.

Vær mig nådig, Gud, efter din miskunnhet, utslett mine overtredelser efter din store barmhjertighet! (51:3) Vær mig nådig, Gud, efter din miskunnhet, utslett mine overtredelser efter din store barmhjertighet!

- ² (51:4) Tvett mig vel, så jeg blir fri for misgjerning, og rens mig fra min synd!
- ³ (51:5) For mine overtredelser kjenner jeg, og min synd er alltid for mig.
- ⁴ (51:6) Mot dig alene har jeg syndet, og hvad ondt er i dine øine, har jeg gjort, forat du skal være rettferdig når du taler, være ren når du dømmer. [de. kjennes å være rettferdig i dine straffedommer]
- ⁵ (51:7) Se, jeg er født i misgjerning, og min mor har undfanget mig i synd.
- ⁶ (51:8) Se, du har lyst til sannhet i hjertets innerste; så lær mig da visdom i hjertets dyp!
- ⁷ (51:9) Rens mig fra synd med isop så jeg blir ren, tvett mig så jeg blir hvitere enn sne!
- ⁸ (51:10) La mig høre fryd og glede, la de ben fryde sig som du har sønderknust!
- ⁹ (51:11) Skjul ditt åsyn for mine synder, og utslett alle mine misgjerninger!

- ¹⁰ (51:12) Gud, skap i mig et rent hjerte, og forny en stadig ånd inneni mig!
- ¹¹ (51:13) Kast mig ikke bort fra ditt åsyn, og ta ikke din Hellige Ånd fra mig!
- ¹² (51:14) Gi mig igjen din frelses fryd, og ophold mig med en villig ånd!
- ¹³ (51:15) Så vil jeg lære overtredere dine veier, og syndere skal omvende sig til dig.
- ¹⁴ (51:16) Fri mig fra blodskyld, Gud, min frelses Gud! Så skal min tunge juble over din rettferdighet.
- ¹⁵ (51:17) Herre, oplat mine leber! Så skal min munn kunngjøre din pris.
- ¹⁶ (51:18) For du har ikke lyst til slaktoffer, ellers vilde jeg gi dig det; i brennoffer har du ikke behag.
- ¹⁷ (51:19) Offere for Gud er en sønderbrutt ånd, et sønderbrutt og sønderknust hjerte vil du, Gud, ikke forakte.
- ¹⁸ (51:20) Gjør vel imot Sion etter din nåde, bygg Jerusalems murer!
- ¹⁹ (51:21) Da skal du ha behag i rettferdighets offere, i brennoffer og heloffer; da skal de ofre okser på ditt alter.

KAPITTEL 52

TIL SANGMESTEREN; EN LÆRESALME AV DAVID, DA EDMITTEN DOEG KOM OG GAV SAUL TIL KJENNE OG SA TIL HAM: DAVID ER KOMMET I AKIMELEKS HUS. (52:2) DA EDMITTEN DOEG KOM OG GAV SAUL TIL KJENNE OG SA TIL HAM: DAVID ER KOMMET I AKIMELEKS HUS.

Hvorfor roser du dig av ondskap, du veldige? Guds miskunnhet varer hele dagen. (52:3)
Hvorfor roser du dig av ondskap, du veldige? Guds miskunnhet varer hele dagen.

- ² (52:4) På undergang tenker din tunge, lik en hvesset rakekniv, du som legger op listige råd!
- ³ (52:5) Du elsker ondt istedenfor godt, løgn istedenfor å tale hvad rett er. Sela.
- ⁴ (52:6) Du elsker hvert ord som volder ødeleggelse, du svikaktige tunge!
- ⁵ (52:7) Gud skal da også bryte dig ned for evig tid; han skal gripe dig og rive dig ut av teltet og rykke dig op av de levendes land. Sela.
- ⁶ (52:8) Og de rettferdige skal se det og frykte, og de skal le av ham og si:
- ⁷ (52:9) Se, der er den mann som ikke holdt Gud for sitt sterke vern, men satte sin lit til sin store rikdom, satte sin styrke i sin ondskap.
- ⁸ (52:10) Men jeg er som et grønt oljetre i Guds hus, jeg setter min lit til Guds miskunnhet evindelig og alltid.
- ⁹ (52:11) Jeg vil prise dig evindelig, fordi du har gjort det, og jeg vil bie efter ditt navn, fordi det er godt, for dine frommes åsyn.

KAPITTEL 53

TIL SANGMESTEREN; EFTER MAHALAT; [BETYDNINGEN UVISS] EN LÆRESALME AV DAVID.

Dåren sier i sitt hjerte: Det er ikke nogen Gud. Onde og vederstyggelige er deres misgjerninger; det er ikke nogen som gjør godt. (53:2) Dåren sier i sitt hjerte: Det er ikke nogen Gud. Onde og vederstyggelige er deres misgjerninger; det er ikke nogen som gjør godt.

- ² (53:3) Gud skuer ned fra himmelen på menneskenes barn for å se om der er nogen forstandig, nogen som søker Gud.
- ³ (53:4) De er alle avveket, alle tilsammen fordervet; det er ikke nogen som gjør godt, enn

ikke én.

⁴ (53:5) Sanser de da ikke, de som gjør urett? De eter mitt folk likesom de eter brød; på Gud kaller de ikke.

⁵ (53:6) Da blev de grepet av stor frykt, de som ikke kjente frykt; for Gud spreder deres ben som leirer sig imot dig; du gjør dem til skamme, for Gud har forkastet dem.

⁶ (53:7) Å, at det fra Sion må komme frelse for Israel! Når Gud gjør ende på sitt folks fangenskap, da skal Jakob fryde sig, Israel glede sig.

KAPITTEL 54

TIL SANGMESTEREN, MED STRENGELEK; EN LÆRESALME AV DAVID, DA SIFITTENE KOM OG SA TIL SAUL: DAVID HOLDER SIG SKJULT HOS OSS. (54:2) DA SIFITTENE KOM OG SA TIL SAUL: DAVID HOLDER SIG SKJULT HOS OSS.

Gud, frels mig ved ditt navn, og hjelp mig til min rett ved din kraft! (54:3) Gud, frels mig ved ditt navn, og hjelp mig til min rett ved din kraft!

² (54:4) Gud, hør min bønn, vend øret til min munns ord!

³ (54:5) For fremmede har reist sig imot mig, og voldsmenn står mig efter livet; de har ikke Gud for øie. Sela.

⁴ (54:6) Se, Gud hjelper mig, Herren er den som opholder mitt liv.

⁵ (54:7) Det onde skal falle tilbake på mine fiender; utrydd dem i din trofasthet!

⁶ (54:8) Med villig hjerte vil jeg ofre til dig; jeg vil prise ditt navn, Herre, fordi det er godt.

⁷ (54:9) For av all nød frir han mig ut, og på mine fiender ser mitt øie med lyst.

KAPITTEL 55

TIL SANGMESTEREN; MED STRENGELEK; EN LÆRESALME AV DAVID.

Vend øret, Gud, til min bønn, og skjul dig ikke for min inderlige begjæring! (55:2) Vend øret, Gud, til min bønn, og skjul dig ikke for min inderlige begjæring!

² (55:3) Gi akt på mig og svar mig! Mine sorgfylte tanker farer hit og dit, og jeg må stønne,

³ (55:4) for fiendens røst, for den ugudeliges undertrykkelse; for de velter elendighet over mig, og i vrede forfølger de mig.

⁴ (55:5) Mitt hjerte bever i mitt bryst, og dødens redsler er falt på mig.

⁵ (55:6) Frykt og beven kommer over mig, og forferdelse legger sig over mig.

⁶ (55:7) Og jeg sier: Gid jeg hadde vinger som duen! Da vilde jeg flyve bort og feste bo.

⁷ (55:8) Se, jeg vilde flykte langt bort, jeg vilde ta herberge i ørkenen. Sela.

⁸ (55:9) Jeg vilde i hast søke mig et tilfluktssted for den rasende vind, for stormen.

⁹ (55:10) Opsluk dem, Herre, kløv deres tungemål! For jeg ser vold og kiv i byen.

¹⁰ (55:11) Dag og natt vandrer de omkring den på dens murer, og elendighet og ulykke er inneni den.

¹¹ (55:12) Fordervelse er inneni den, og undertrykkelse og svik viker ikke fra dens torv.

¹² (55:13) For ikke er det en fiende som håner mig, ellers vilde jeg bære det; ikke er det min avindsmann som ophøier sig over mig, ellers vilde jeg skjule mig for ham;

¹³ (55:14) men det er du, du som var min likemann, min venn og min kjenning --

¹⁴ (55:15) vi som levde sammen i fortrolig omgang, som vandret til Guds hus blandt den glade høitidsskare.

¹⁵ (55:16) ÷deleggelse komme over dem! La dem fare levende ned i dødsriket! For

ondskap hersker i deres bolig, i deres hjerte.

¹⁶ (55:17) Jeg vil rope til Gud, og Herren skal frelse mig.

¹⁷ (55:18) Aften og morgen og middag vil jeg klage og sukke, så hører han min røst.

¹⁸ (55:19) Han forløser min sjel fra striden imot mig og gir mig fred; for i mengde er de omkring mig.

¹⁹ (55:20) Gud skal høre og svare [de. straffe.] dem -- han troner jo fra fordums tid, sela -- dem som ikke vil bli anderledes, og som ikke frykter Gud.

²⁰ (55:21) Han legger hånd på dem som har fred med ham, han vanhelliger sin pakt.

²¹ (55:22) Hans munns ord er glatte som smør, men hans hjertes tanke er strid; hans ord er bløtere enn olje, og dog er de dragne sverd.

²² (55:23) Kast på Herren det som tynger dig! Han skal holde dig oppe; han skal i evighet ikke la den rettferdige rokkes.

²³ (55:24) Og du, Gud, skal støte dem ned i gravens dyp; blodgjerrige og falske menn skal ikke nå det halve av sine dager; men jeg setter min lit til dig.

KAPITTEL 56

TIL SANGMESTEREN; EFTER "DEN MÅLLØSE DUE PÅ DE FJERNE STEDER;" [KANSKJE MELODIEN] AV DAVID; EN GYLLEN SANG DA FILISTRENE GREP HAM I GAT.

Vær mig nådig, Gud! for mennesker vil opsluke mig; hele dagen trenger de mig med krig. (56:2) Vær mig nådig, Gud! for mennesker vil opsluke mig; hele dagen trenger de mig med krig.

² (56:3) Mine fiender søker å opsluke mig hele dagen; for mange er de som strider mot mig i overmot.

³ (56:4) På den dag jeg frykter, setter jeg min lit til dig.

⁴ (56:5) Ved Gud priser jeg hans ord; til Gud setter jeg min lit, jeg frykter ikke; hvad skulde kjød kunne gjøre mig?

⁵ (56:6) Hele dagen forventer de mine ord; alle deres tanker er mig imot til det onde.

⁶ (56:7) De slår sig sammen, de lurar, de tar vare på mine trin, fordi de står mig efter livet.

⁷ (56:8) Skulde de undslippe tross sin ondskap? Støt folkeslag ned i vrede, Gud!

⁸ (56:9) Hvor ofte jeg har flyktet, det har du tellet; mine tårer er gjemt i din flaske; står de ikke i din bok?

⁹ (56:10) Da skal mine fiender vende tilbake, på den dag jeg roper; dette vet jeg at Gud er med mig.

¹⁰ (56:11) Ved Gud priser jeg ordet; ved Herren priser jeg ordet.

¹¹ (56:12) Til Gud setter jeg min lit, jeg frykter ikke; hvad skulde et menneske kunne gjøre mig?

¹² (56:13) På mig, Gud, hviler løfter til dig; jeg vil betale dig med takksigelser.

¹³ (56:14) For du har fridd min sjel fra døden, ja mine føtter fra fall, så jeg kan vandre for Guds åsyn i de levendes lys.

KAPITTEL 57

TIL SANGMESTEREN; "FORDERV IKKE;" [KANSKJE MELODIEN] AV DAVID; EN GYLLEN SANG, DA HAN FLYKTET FOR SAUL OG VAR I HULEN.

Vær mig nådig, Gud, vær mig nådig! For til dig tar min sjel sin tilflukt, og i dine vingers skygge søker jeg ly inntil fordervelsen går over. (57:2) Vær mig nådig, Gud, vær mig nådig! For til dig tar min sjel sin tilflukt, og i dine vingers skygge søker jeg ly inntil fordervelsen går over.

² (57:3) Jeg roper til Gud, den Høieste, til den Gud som fullfører sin gjerning for mig.

³ (57:4) Han sender hjelp fra himmelen og frelser mig, når den som vil opsluke mig, håner. Sela. Gud sender sin miskunnhet og sin trofasthet.

⁴ (57:5) Min sjel er midt iblandt løver; jeg må ligge iblandt dem som spruter ild, menneskebarn hvis tenner er spyd og piler, og hvis tunge er et skarpt sverd.

⁵ (57:6) Vis dig høi over himmelen, Gud, din ære over all jorden!

⁶ (57:7) De stiller garn for mine trin, min sjel er nedbøiet; de graver en grav for mig, de faller selv midt i den. Sela.

⁷ (57:8) Mitt hjerte er rolig, Gud, mitt hjerte er rolig; jeg vil synge og lovprise.

⁸ (57:9) Våkn op, min ære, [de. sjel] våkn op, harpe og citar! Jeg vil vekke morgenrøden.

⁹ (57:10) Jeg vil prise dig blandt folkene, Herre, jeg vil lovsynge dig blandt folkeslagene.

¹⁰ (57:11) For din miskunnhet er stor inntil himmelen, og din trofasthet inntil skyene.

¹¹ (57:12) Vis dig høi over himmelen, Gud, din ære over all jorden!

KAPITTEL 58

TIL SANGMESTEREN; "FORDERV IKKE"; AV DAVID; EN GYLLEN SANG.

Mon I virkelig ved å tie taler hvad rettferdig er, dømmer hvad rett er, I menneskebarn? (58:2) Mon I virkelig ved å tie taler hvad rettferdig er, dømmer hvad rett er, I menneskebarn?

² (58:3) I hjertet arbeider I jo på misgjerninger, i landet veier I ut eders henders vold.

³ (58:4) De ugudelige er avveket fra mors fang av; de som taler løgn, farer vill fra mors liv.

⁴ (58:5) Gift har de lik ormegift; de er som en døv slange, som stopper sitt øre til,

⁵ (58:6) så den ikke hører på slangetemmernes røst, på ham som er kyndig i å besverge.

⁶ (58:7) Gud, slå deres tenner inn i deres munn, knus de unge løvers kinntenner, Herre!

⁷ (58:8) La dem forgå som vann som rinner bort! Legger nogen sine piler i buen, da la dem bli som uten odd!

⁸ (58:9) La dem være som en snegl, som oppløses mens den går, som en kvinnes ufullbårne foster, som ikke har sett solen!

⁹ (58:10) Før eders gryter kjenner tornekvistene, skal han blåse dem bort [førenn de ugudeliges onde råd settes i verk, gjør Gud dem til intet.] enten de er friske eller i brand.

¹⁰ (58:11) Den rettferdige skal glede sig, fordi han ser hevn; han skal tvette sine føtter i den ugudeliges blod.

¹¹ (58:12) Og menneskene skal si: Der er dog frukt for den rettferdige, det er dog en Gud som dømmer på jorden.

KAPITTEL 59

TIL SANGMESTEREN; "FORDERV IKKE"; AV DAVID; EN GYLLEN SANG, DA SAUL SENDTE FOLK SOM TOK VARE PÅ HUSET FOR Å DREPE HAM.

- F**ri mig fra mine fiender, min Gud, vern mig mot dem som reiser sig imot mig, (59:2) Fri mig fra mine fiender, min Gud, vern mig mot dem som reiser sig imot mig,
- ² (59:3) fri mig fra dem som gjør urett, og frels mig fra blodgjerrige menn!
- ³ (59:4) For se, de lurder på mitt liv; sterke menn slår sig sammen imot mig, uten misgjerning og uten synd hos mig, Herre!
- ⁴ (59:5) Uten brøde hos mig stormer de frem og stiller sig op; våkn op for å møte mig, og se til!
- ⁵ (59:6) Ja du, Herre, hærskares Gud, Israels Gud, våkn op for å hjemsøke alle hedninger, vær ikke nådig imot nogen av de troløse nidinger! Sela.
- ⁶ (59:7) De kommer igjen om aftenen, tuter som hunder og løper rundt omkring i byen.
- ⁷ (59:8) Se, det går en strøm av ord ut av deres munn; der er sverd på deres leber; for hvem hører det?
- ⁸ (59:9) Men du, Herre, le, av dem, du spotter alle hedninger.
- ⁹ (59:10) Mot hans [den mektige fiendes.] makt vil jeg bie på dig; for Gud er min borg.
- ¹⁰ (59:11) Min Gud vil komme mig i møte med sin miskunnhet, Gud vil la mig se med lyst på mine fiender.
- ¹¹ (59:12) Slå dem ikke ihjel, forat mitt folk ikke skal glemme det! La dem drive ustadig omkring ved din makt og styrt dem ned, du, vårt skjold, Herre!
- ¹² (59:13) Hvert ord på deres leber er en synd i deres munn; la dem så fanges i sitt overmot og for den forbannelses og løgns skyld som de fører i sin munn!
- ¹³ (59:14) Gjør ende på dem i vrede, gjør ende på dem, så de ikke mere er til, og la dem vite at Gud er den som hersker i Jakob inntil jordens ender! Sela.
- ¹⁴ (59:15) Og de kommer igjen om aftenen, tuter som hunder og løper rundt omkring i byen.
- ¹⁵ (59:16) De farer omkring efter mat; om de ikke blir mette, blir de således natten over.
- ¹⁶ (59:17) Men jeg vil synge om din styrke, og jeg vil juble om morgenen over din miskunnhet; for du er min borg og min tilflukt den dag jeg er i nød.
- ¹⁷ (59:18) Min styrke! For dig vil jeg synge; for Gud er min borg, min miskunnhets Gud.

KAPITTEL 60

TIL SANGMESTEREN; EFTER SJUSJAN EDUT; [SANNSYNLIGVIS MELODIEN] EN GYLLEN SANG AV DAVID TIL Å LÆRES, DA HAN STRED MOT SYRERNE FRA MESOPOTAMIA OG MOT SYRERNE FRA SOBA, OG JOAB KOM TILBAKE OG SLO EDMITTENE I SALTDALEN, TOLV TUSEN. (60:2) DA HAN STRED MOT SYRERNE FRA MESOPOTAMIA OG MOT SYRERNE FRA SOBA, OG JOAB KOM TILBAKE OG SLO EDMITTENE I SALTDALEN, TOLV TUSEN.

- G**ud! du har forkastet oss, du har sønder slått oss, du var vred; vederkveg oss nu igjen! (60:3) Gud! du har forkastet oss, du har sønder slått oss, du var vred; vederkveg oss nu igjen!
- ² (60:4) Du har rystet jorden, du har fått den til å revne; læg dens skade, for den vakler!
- ³ (60:5) Du har latt ditt folk se hårde ting, du har gitt oss vin å drikke så vi tumlet.
- ⁴ (60:6) Men du har gitt dem som frykter dig, et hærmerke til opreisning, for sannhets skyld. Sela.
- ⁵ (60:7) Forat de du elsker, må bli frelst, så hjelp nu med din høire hånd og bønnhør oss!
- ⁶ (60:8) Gud har talt i sin hellighet. Jeg vil fryde mig; jeg vil utskifte Sikem og opmåle Sukkots dal.

⁷ (60:9) Mig hører Gilead til, og mig hører Manasse til, og Efra'im er vern for mitt hode, Juda er min herskerstav.

⁸ (60:10) Moab er mitt vaskefat, på Edom kaster jeg min sko; bryt ut i jubel over mig, Filisterland!

⁹ (60:11) Hvem vil føre mig til den faste by? Hvem leder mig inn til Edom?

¹⁰ (60:12) Mon ikke du, Gud, som forkastet oss og ikke drog ut med våre hærer, Gud?

¹¹ (60:13) Gi oss hjelp mot fienden, for menneskehjelp er tomhet!

¹² (60:14) Ved Gud skal vi gjøre storverk, og han skal nedtrede våre fiender.

KAPITTEL 61

TIL SANGMESTEREN, PÅ STRENGELEK; AV DAVID.

Hør, Gud, mitt klagerop, merk på min bønn! (61:2) Hør, Gud, mitt klagerop, merk på min bønn!

² (61:3) Fra jordens ende roper jeg til dig, mens mitt hjerte vansmekter; før mig på en klippe, som ellers blir mig for høi!

³ (61:4) For du har vært min tilflukt, et sterkt tårn imot fienden.

⁴ (61:5) La mig bo i ditt telt i all evighet, la mig finne ly i dine vingers skjul! Sela.

⁵ (61:6) For du, Gud, har hørt på mine løfter, du har gitt mig arv med dem som frykter ditt navn.

⁶ (61:7) Du vil legge dager til kongens dager, hans år skal være som slekt efter slekt,

⁷ (61:8) han skal trone evindeligg for Guds åsyn; sett miskunnhet og trofasthet til å bevare ham!

⁸ (61:9) Så vil jeg lovsynge ditt navn til evig tid, forat jeg kan innfri mine løfter dag efter dag.

KAPITTEL 62

TIL SANGMESTEREN, FOR JEDUTUN; EN SALME AV DAVID.

Bare i håp til Gud er min sjel stille; fra ham kommer min frelse. (62:2) Bare i håp til Gud er min sjel stille; fra ham kommer min frelse.

² (62:3) Han alene er min klippe og min frelse, min borg, jeg skal ikke rokkes meget.

³ (62:4) Hvor lenge vil I alle storme løs på en mann, bryte ham ned som en mur som heller, et gjerde som støtes om?

⁴ (62:5) De rådslår bare om å styrte ham ned fra hans høihet, de har sin lyst i løgn; med sin munn velsigner de, men i sitt hjerte forbanner de. Sela.

⁵ (62:6) Bare i håp til Gud vær stille, min sjel! for fra ham kommer mitt håp.

⁶ (62:7) Han alene er min klippe og min frelse, min borg, jeg skal ikke rokkes.

⁷ (62:8) Hos Gud er min frelse og min ære; min sterke klippe, min tilflukt er i Gud.

⁸ (62:9) Sett eders lit til ham til enhver tid, I folk! Utøs eders hjerte for hans åsyn! Gud er vår tilflukt. Sela.

⁹ (62:10) Bare tomhet er menneskenes barn, bare løgn er mannens sønner; i vektskålen stiger de til værs, de er tomhet alle sammen.

¹⁰ (62:11) Stol ikke på vold, og sett ikke fåfengt håp til røvet gods! Når rikdommen vokser, så akt ikke på det!

- ¹¹ (62:12) En gang har Gud talt, ja to ganger har jeg hørt det, [de. Gud har gjentatte ganger sagt] at styrke hører Gud til.
- ¹² (62:13) Og dig, Herre, hører miskunnhet til; for du betaler enhver efter hans gjerning.

KAPITTEL 63

EN SALME AV DAVID, DA HAN VAR I JUDA ØRKEN.

Gud! Du er min Gud, jeg søker dig årle; min sjel tørster efter dig, mitt kjød lenges efter dig i et tørt og vansmektende land, hvor det ikke er vann. (63:2) Gud! Du er min Gud, jeg søker dig årle; min sjel tørster efter dig, mitt kjød lenges efter dig i et tørt og vansmektende land, hvor det ikke er vann.

- ² (63:3) Således har jeg skuert dig i helligdommen, idet jeg så din makt og din herlighet.
- ³ (63:4) For din miskunnhet er bedre enn livet; mine leber priser dig.
- ⁴ (63:5) Således vil jeg love dig mitt liv igjennem; i ditt navn vil jeg oppløfte mine hender.
- ⁵ (63:6) Min sjel skal bli mett som av marg og fett, og med jublende leber skal min munn lovprise dig.
- ⁶ (63:7) Når jeg kommer dig i hu på mitt leie, tenker jeg på dig gjennom nattevaktene.
- ⁷ (63:8) For du har vært min hjelp, og under dine vingers skygge jubler jeg.
- ⁸ (63:9) Min sjel henger ved dig; din høire hånd holder mig oppe.
- ⁹ (63:10) Og de som står mig efter livet for å ødelegge det, de skal komme til jordens nederste dyp.
- ¹⁰ (63:11) De skal gis sverdet i vold, bli til rov for rever.
- ¹¹ (63:12) Og kongen skal glede sig i Gud; hver den som sverger ved ham, skal prise sig lykkelig, for løgneres munn skal tilstoppes.

KAPITTEL 64

TIL SANGMESTEREN; EN SALME AV DAVID.

Hør, Gud, min røst når jeg klager, bevar mitt liv for fiendens skremsel! (64:2) Hør, Gud, min røst når jeg klager, bevar mitt liv for fiendens skremsel!

- ² (64:3) Skjul mig for de ondes lønnlige råd, for illgjerningsmenns larmende hop,
- ³ (64:4) som hvesser sin tunge som et sverd, legger på buen sin pil, det bitre ord,
- ⁴ (64:5) for å skyte den uskyldige i lønndom; med ett skyter de ham og frykter ikke.
- ⁵ (64:6) De gjør sitt onde råd fast; de forteller hvorledes de vil legge skjulte snarer; de sier: Hvem ser dem?
- ⁶ (64:7) De uttenker ugjerninger: Vi er ferdige, tanken er uttenkt -- og menneskenes tanker og hjerter er dype.
- ⁷ (64:8) Da skyter Gud dem; med ett kommer pilen; slaget har rammet dem.
- ⁸ (64:9) Og de blir nedstyrtet, deres tunge kommer over dem; alle de som ser på dem, ryster på hodet.
- ⁹ (64:10) Og alle mennesker frykter og forkynner Guds gjerning, og de forstår hans verk.
- ¹⁰ (64:11) Den rettferdige gleder sig i Herren og tar sin tilflukt til ham, og alle opriktige av hjertet priser sig lykkelige.

KAPITTEL 65

TIL SANGMESTEREN; EN SALME AV DAVID; EN SANG.

Dig, Gud, priser de i stillhet på Sion, og dig gir de det de har lovt. (65:2) Dig, Gud, priser de i stillhet på Sion, og dig gir de det de har lovt.

² (65:3) Du som hører bønner, til dig kommer alt kjød.

³ (65:4) Når mine misgjerninger er blitt mig for svære, så forlater du våre overtredelser.

⁴ (65:5) Salig er den du utvelger og lar komme nær, så han bor i dine forgårder; vi vil mette oss med de gode ting i ditt hus, ditt hellige tempel.

⁵ (65:6) Med forferdelige gjerninger bønnhører du oss i rettferdighet, du vår frelses Gud, du som er en tilflukt for alle jordens ender og havet langt borte.

⁶ (65:7) Han gjør fjellene faste med sin kraft, omgjordet med velde.

⁷ (65:8) Han stiller havenes brusen, deres bølgers brusen og folkenes bulder.

⁸ (65:9) Og de som bor ved jordens ender, frykter for dine tegn; de steder hvor morgen og aften bryter frem, fyller du med jubel.

⁹ (65:10) Du har gjestet jorden og gitt den overflod, gjort den såre rik, Guds bekk er full av vann; du har latt dem få sitt korn, for således lager du jorden til.

¹⁰ (65:11) Du vannet dens furer, senket dens plogland; du bløtte den med regnskurer, velsignet dens grøde.

¹¹ (65:12) Du har kronet din godhets år, og dine fotspor drypper av fedme.

¹² (65:13) Ydemarkens beiter drypper, og haugene omgjorder sig med jubel.

¹³ (65:14) Engene er klædd med får, og dalene er dekket med korn; folk roper med fryd og synger.

KAPITTEL 66

TIL SANGMESTEREN; EN SANG, EN SALME.

Rop med fryd for Gud, all jorden!

² Syng ut hans navns ære, gi ham ære til hans pris!

³ Si til Gud: Hvor forferdelige er dine gjerninger! For din store makts skyld skal dine fiender hykle for dig.

⁴ All jorden skal tilbede dig og lovsynge dig, de skal lovsynge ditt navn. Sela.

⁵ Kom og se Guds gjerninger! Han er forferdelig i gjerning mot menneskenes barn.

⁶ Han gjorde havet om til tørt land, gjennom strømmen gikk de til fots; der gledet vi oss i ham.

⁷ Han hersker med sitt velde evindeligen, hans øine gir akt på hedningene; de gjenstridige må ikke ophøie sig. Sela.

⁸ I folkeslag, lov vår Gud og forkynn hans pris med høi røst,

⁹ han som holdt vår sjel i live og ikke lot vår fot vakle!

¹⁰ For du prøvde oss, Gud, du rensset oss, likesom de renses sølv.

¹¹ Du førte oss inn i et garn, du la en trykkende byrde på våre lender.

¹² Du lot mennesker fare frem over vårt hode; vi kom i ild og i vann. Men du førte oss ut til vederkvegelse.

¹³ Jeg vil gå inn i ditt hus med brennoffer, jeg vil gi dig det jeg har lovt,

¹⁴ det som gikk over mine leber, og som min munn talte i min nød.

- ¹⁵ Jeg vil ofre dig brennoffere av fett kveg med duft av værer; jeg vil ofre okser tillikemed bukker. Sela.
- ¹⁶ Kom, hør, alle I som frykter Gud; jeg vil fortelle hvad han har gjort mot min sjel.
- ¹⁷ Til ham ropte jeg med min munn, og lovsang var under min tunge.
- ¹⁸ Hadde jeg urett for øie i mitt hjerte, så vilde Herren ikke høre.
- ¹⁹ Men Gud har hørt, han har aktet på mitt bønnerop.
- ²⁰ Lovet være Gud, som ikke avviste min bønn og ikke tok sin miskunnhet fra mig!

KAPITTEL 67

TIL SANGMESTEREN PÅ STRENGELEK; EN SALME, EN SANG.

- G**ud være oss nådig og velsigne oss, han la sitt åsyn lyse hos oss, sela, (67:2) Gud være oss nådig og velsigne oss, han la sitt åsyn lyse hos oss, sela,
- ² (67:3) forat man på jorden må kjenne din vei, blandt alle hedninger din frelse.
- ³ (67:4) Folkene skal prise dig, Gud! Folkene skal prise dig, alle tilsammen.
- ⁴ (67:5) Folkeslagene skal fryde sig og juble; for du dømmer folkene med rett, og folkeslagene på jorden leder du. Sela.
- ⁵ (67:6) Folkene skal prise dig, Gud! Folkene skal prise dig, alle tilsammen.
- ⁶ (67:7) Landet har gitt sin grøde; Gud, vår Gud, velsigner oss.
- ⁷ (67:8) Gud velsigner oss, og alle jordens ender skal frykte ham.

KAPITTEL 68

TIL SANGMESTEREN; AV DAVID; EN SALME, EN SANG.

- G**ud reiser sig, hans fiender spredes, og de som hater ham, flyr for hans åsyn. (68:2) Gud reiser sig, hans fiender spredes, og de som hater ham, flyr for hans åsyn.
- ² (68:3) Likesom røk drives bort, så driver du dem bort; likesom voks smelter for ild, forgår de ugudelige for Guds åsyn.
- ³ (68:4) Og de rettferdige gleder sig, de jubler for Guds åsyn og fryder sig med glede.
- ⁴ (68:5) Syng for Gud, lovsyng hans navn, gjør vei for ham som farer frem på de øde marker, Herren er hans navn, og juble for hans åsyn!
- ⁵ (68:6) Farløses far og enkers dommer er Gud i sin hellige bolig.
- ⁶ (68:7) Gud gir de enslige hus, fører fanger ut til lykke; bare de gjenstridige bor i et tørt land.
- ⁷ (68:8) Gud, da du drog ut foran ditt folk, da du skred frem gjennom ørkenen, sela,
- ⁸ (68:9) da bevet jorden, og himlene dryppet for Guds åsyn, Sinai der borte, for Guds, Israels Guds åsyn.
- ⁹ (68:10) Et rikelig regn spredte du, Gud; din arv, den utmattede, styrket du.
- ¹⁰ (68:11) Ditt folk bosatte sig i landet; [Kana'an] du laget det ved din godhet i stand for den elendige, Gud!
- ¹¹ (68:12) Herren gir seiressang; stor er skaren av kvinner med gledesbudskap.
- ¹² (68:13) Hærenes konger flyr, de flyr, og hun som sitter hjemme, deler bytte.
- ¹³ (68:14) Når I hviler mellom kveene, er det som en dues vinger, som er dekket med sølv, og hvis vingefjær har gullets grønne glans. [de. når I nyter fredens ro, da er eders lodd strålende og herlig]

- ¹⁴ (68:15) Når den Allmektige spreder konger der, [i Kana'an] da sner det på Salmon. [de. da blir det mørke lyst, likesom når det mørke fjell, Salmon, blir hvitt av sne, dss. da omskapes ulykke til lykke]
- ¹⁵ (68:16) Et Guds fjell [de. et stort, mektig, høit fjell.] er Basans fjell, et fjell med mange tinder er Basans fjell. [de. verdensrikene, som Basans fjell er et billede på, er såre mektige]
- ¹⁶ (68:17) Hvorfor ser I skjevt, I fjell med de mange tinder, til det fjell som Gud finner behag i å bo på? Herren skal også bo der evindeligg.
- ¹⁷ (68:18) Guds vogner er to ganger ti tusen, tusen og atter tusen; Herren er iblandt dem, Sinai er i helligdommen. [likesom på Sinai, da loven blev gitt, er Herren i helligdommen, de. på Sion, omgitt av himmelske hærskarer]
- ¹⁸ (68:19) Du fór op i det høie, bortførte fanger, tok gaver blandt menneskene, også blandt de gjenstridige, for å bo der, Herre Gud!
- ¹⁹ (68:20) Lovet være Herren dag efter dag! Legger man byrde på oss, så er Gud vår frelser. Sela.
- ²⁰ (68:21) Gud er oss en Gud til frelse, og hos Herren, Israels Gud, er det utganger fra døden.
- ²¹ (68:22) Ja, Gud knuser sine fienders hode, den hårrike isse på ham som vandrer i sin syndeskyld.
- ²² (68:23) Herren sier: Fra Basan vil jeg hente tilbake, jeg vil hente tilbake fra havets dyp,
- ²³ (68:24) forat din fot må stampe i blod, dine hunders tunge få sin del av fiendene.
- ²⁴ (68:25) De ser dine seierstog, Gud, min Guds, min konges, seierstog inn i helligdommen.
- ²⁵ (68:26) Foran går sangere, bakefter harpespillere midt imellem jomfruer som slår på pauke.
- ²⁶ (68:27) Lov Gud i forsamlingene, lov Herren, I som er av Israels kilde!
- ²⁷ (68:28) Der er Benjamin, den yngste, som hersker over dem, [fiendene] Judas fyrster med sin skare, Sebulons fyrster, Naftalis fyrster.
- ²⁸ (68:29) Din Gud har tildelt dig styrke; styrk, Gud, det du har gjort for oss!
- ²⁹ (68:30) For ditt tempel i Jerusalems skyld [de. for de gjerningers skyld som utgår fra dig som bor i templet.] skal konger komme til dig med gaver.
- ³⁰ (68:31) Skjell på dyret i sivet, [de. Egypten] på stuteflokken med folke-kalvene, [de. de hedenske konger med sine folk] som kaster sig ned for dig med sølvstykker! Han spreder folkene som har lyst til strid.
- ³¹ (68:32) Veldige menn skal komme fra Egypten, Etiopia skal i hast utrekke sine hender til Gud.
- ³² (68:33) I jordens riker, syng for Gud, lovsyng Herren, sela,
- ³³ (68:34) ham som farer frem i himlenes himler, de eldgamle! Se, han lar sin røst høre, en mektig røst.
- ³⁴ (68:35) Gi Gud makt! Over Israel er hans høihet, og hans makt i skyene.
- ³⁵ (68:36) Forferdeligg er du, Gud, fra dine helligdommer; Israels Gud, han gir folket makt og styrke. Lovet være Gud!

KAPITTEL 69

TIL SANGMESTEREN; EFTER "LILJER"; AV DAVID.

Frels mig, Gud, for vannene er kommet inntil sjelen. (69:2) Frels mig, Gud, for vannene er kommet inntil sjelen.

² (69:3) Jeg er sunket ned i bunnløst dynd, hvor der intet fotfeste er; jeg er kommet i dype vann, og strømmen slår over mig.

³ (69:4) Jeg har ropt mig trett, min strupe brenner; mine øine er borttæret idet jeg venter på min Gud.

⁴ (69:5) Flere enn hårene på mitt hode er de som hater mig uten årsak; tallrike er de som vil forderve mig, mine fiender uten grunn; det jeg ikke har røvet, skal jeg nu gi tilbake.

⁵ (69:6) Gud, du kjenner min dårskap, og all min syndeskyld er ikke skjult for dig.

⁶ (69:7) La dem ikke bli til skamme ved mig, de som bier efter dig, Herre, Herre, herskarenes Gud! La dem ikke bli til spott ved mig, de som søker dig, Israels Gud!

⁷ (69:8) For din skyld bærer jeg vanære, dekker skam mitt åsyn.

⁸ (69:9) Jeg er blitt fremmed for mine brødre og en utlending for min mors barn.

⁹ (69:10) For nidkjærhet for ditt hus har fortært mig, og deres hån som håner dig, er falt på mig.

¹⁰ (69:11) Og min sjel gråt mens jeg fastet, og det blev mig til spott.

¹¹ (69:12) Og jeg gjorde sekk til mitt klædebon, og jeg blev dem til et ordsprog.

¹² (69:13) De som sitter i porten, snakker om mig, og de som drikker sterk drikk, synger om mig.

¹³ (69:14) Men jeg kommer med min bønn til dig, Herre, i nådens tid, Gud, for din megen miskunnhet; svar mig med din frelsende trofasthet!

¹⁴ (69:15) Redd mig ut av dyndet og la mig ikke synke! La mig bli reddet fra dem som hater mig, og fra de dype vann!

¹⁵ (69:16) La ikke vannstrømmen slå over mig og ikke dypet sluke mig, og la ikke brønnen lukke sitt gap over mig!

¹⁶ (69:17) Svar mig, Herre, for din miskunnhet er god; vend dig til mig efter din store barmhjertighet!

¹⁷ (69:18) Og skjul ikke ditt åsyn for din tjener, for jeg er i nød; skynd dig å svare mig!

¹⁸ (69:19) Kom nær til min sjel, forløs den, frels mig for mine fienders skyld!

¹⁹ (69:20) Du kjenner min spott og min skam og min vanære; alle mine motstandere er for ditt åsyn.

²⁰ (69:21) Spott har brutt mitt hjerte, så jeg er syk, og jeg ventet på medynk, men der var ingen, på trøstere, men jeg fant ikke nogen.

²¹ (69:22) De gav mig galle å ete, og for min tørst gav de mig eddik å drikke.

²² (69:23) La deres bord bli til en strikke for deres åsyn og til en snare for dem når de er trygge!

²³ (69:24) La deres øine formørkes, så de ikke ser, og la deres lender alltid vakle!

²⁴ (69:25) Utøs din harme over dem, og la din brennende vrede nå dem!

²⁵ (69:26) Deres bolig bli øde, ei være der nogen som bor i deres telt!

²⁶ (69:27) For den du har slått, forfølger de, og de forteller om deres smerte som du har stunget.

²⁷ (69:28) La dem legge skyld til sin skyld, og la dem ikke komme til din rettferdighet!

²⁸ (69:29) La dem bli utslettet av de levendes bok, og la dem ikke bli innskrevet med de rettferdige!

²⁹ (69:30) Men jeg er elendig og full av pine; la din frelse, Gud, føre mig i sikkerhet!

- ³⁰ (69:31) Jeg vil love Guds navn med sang og ophøie ham med lovprisning,
³¹ (69:32) og det skal behage Herren bedre enn en ung okse med horn og klover.
³² (69:33) Når saktmodige ser det, skal de glede sig; I som søker Gud, eders hjerte leve!
³³ (69:34) For Herren hører på de fattige, og sine fanger forakter han ikke.
³⁴ (69:35) Himmel og jord skal love ham, havet og alt det som rører sig i det.
³⁵ (69:36) For Gud skal frelse Sion og bygge byene i Juda, og de [de sanne israelitter.]
skal bo der og eie dem,
³⁶ (69:37) og hans tjeneres avkom skal arve dem, og de som elsker hans navn, skal bo i dem.

KAPITTEL 70

TIL SANGMESTEREN; AV DAVID; TIL IHUKOMMELSE.

- G**ud, kom for å utfri mig! Herre, skynd dig å hjelpe mig! (70:2) Gud, kom for å utfri mig!
Herre, skynd dig å hjelpe mig!
- ² (70:3) La dem som står mig efter livet, bli til skam og spott! La dem som ønsker min ulykke, vike tilbake og bli til skamme!
- ³ (70:4) La dem som sier: Ha, ha, vende tilbake for sin skjensels skyld!
- ⁴ (70:5) La dem fryde og glede sig i dig, alle de som søker dig, og la dem som elsker din frelse, alltid si: Høilovet være Gud!
- ⁵ (70:6) For jeg er elendig og fattig; Gud, skynd dig til mig! Du er min hjelp og min frelser; Herre, dryg ikke!

KAPITTEL 71

- T**il dig, Herre, setter jeg min lit; la mig aldri i evighet bli til skamme!
- ² Utfri mig og redd mig ved din rettferdighet! Bøi ditt øre til mig og frels mig!
- ³ Vær mig en klippe til bolig, dit jeg alltid kan gå, du som har fastsatt frelse for mig! For du er min klippe og min festning.
- ⁴ Min Gud, utfri mig av den ugudeliges hånd, av den urettferdiges og undertrykkerens vold!
- ⁵ For du er mitt håp, Herre, Herre min tillit fra min ungdom av.
- ⁶ Til dig har jeg støttet mig fra mors liv av; du er den som drog mig ut av min mors skjød; om dig vil jeg alltid synge min lovsang.
- ⁷ Som et under har jeg vært for mange, men du er min sterke tilflukt.
- ⁸ Min munn er full av din pris, hele dagen av din herlighet.
- ⁹ Forkast mig ikke i alderdommens tid, forlat mig ikke når min kraft forgår!
- ¹⁰ For mine fiender har sagt om mig, de som tar vare på mitt liv, rådslår tilsammen
- ¹¹ og sier: Gud har forlatt ham; forfølg og grip ham, for det er ingen som redder!
- ¹² Gud, vær ikke langt borte fra mig! Min Gud, skynd dig å hjelpe mig!
- ¹³ La dem som står mig efter livet, bli til skamme og gå til grunne! La dem som søker min ulykke, bli klædd i skam og spott!
- ¹⁴ Og jeg vil alltid håpe, og til all din pris vil jeg legge ny pris.
- ¹⁵ Min munn skal fortelle om din rettferdighet, hele dagen om din frelse; for jeg vet ikke tall derpå.

- 16** Jeg vil fremføre Herrens, Israels Guds veldige gjerninger, jeg vil prise din rettferdighet, din alene.
- 17** Gud, du har lært mig det fra min ungdom av, og inntil nu kunngjør jeg dine undergjerninger.
- 18** Forlat mig da heller ikke inntil alderdommen og de grå hår, Gud, inntil jeg får kunngjort din arm for efterslekten, din kraft for hver den som skal komme.
- 19** Og din rettferdighet, Gud, når til det høie; du som har gjort store ting, Gud, hvem er som du?
- 20** Du som har latt oss se mange trengsler og ulykker, du vil igjen gjøre oss levende og igjen dra oss op av jordens avgrunner.
- 21** Du vil øke min storhet og vende om og trøste mig.
- 22** Så vil jeg også prise dig med harpespill, din trofasthet, min Gud! Jeg vil lovsynge dig til citar, du Israels Hellige!
- 23** Mine leber skal juble, for jeg vil lovsynge dig, og min sjel, som du har forløst.
- 24** Min tunge skal også hele dagen tale om din rettferdighet; for de er blitt til spott, de er blitt til skamme, de som søker min ulykke.

KAPITTEL 72

AV SALOMO.

- G**ud, gi kongen dine dommer og kongesønnen din rettferdighet!
- 2** Han skal dømme ditt folk med rettferdighet og dine elendige med rett.
- 3** Fjellene skal bære fred for folket, og haugene for rettferdighets skyld.
- 4** Han skal dømme de elendige blandt folket, han skal frelse den fattiges barn og knuse voldsmannen.
- 5** De skal frykte dig, så lenge solen er til, og så lenge månen skinner, fra slekt til slekt.
- 6** Han skal komme ned som regn på en nyslått eng, lik en regnskur, som væter jorden.
- 7** I hans dager skal den rettferdige blomstre, og det skal være megen fred, inntil månen ikke er mere.
- 8** Og han skal herske fra hav til hav og fra elven inntil jordens ender.
- 9** For hans åsyn skal de som bor i ørkenene, bøie kne, og hans fiender skal slikke støv.
- 10** Kongene fra Tarsis og øene skal komme med gaver, kongene fra Sjeba og Seba frembære skatt.
- 11** Alle konger skal falle ned for ham, alle hedninger skal tjene ham.
- 12** For han skal frelse den fattige som roper, og den elendige som ingen hjelper har.
- 13** Han skal spare den ringe og fattige, og frelse de fattiges sjeler.
- 14** Han skal forløse deres sjel fra undertrykkelse og fra vold, og deres blod skal være dyrt i hans øine.
- 15** Og de skal leve og gi ham av Sjebas gull og alltid bede for ham; hele dagen skal de love ham.
- 16** Det skal bli overflod av korn i landet på fjellenes topp, dets frukt skal suse som Libanon, og det skal fremblomstre folk av byene som gresset på jorden.
- 17** Hans navn skal bli til evig tid; så lenge solen skinner, skal hans navn skyte friske skudd, og de skal velsigne sig ved ham; alle hedninger skal prise ham salig.
- 18** Lovet være Gud Herren, Israels Gud, han, den eneste som gjør undergjerninger!

¹⁹ Og lovet være hans herlighets navn til evig tid, og all jorden bli full av hans herlighet!
Amen, amen.

²⁰ Ende på Davids, Isais sønns bønner.

KAPITTEL 73

EN SALME AV ASAF.

Ja, Gud er god mot Israel, mot de rene av hjertet.

² Men jeg -- nær hadde mine føtter snublet, på lite nær var mine trin glidd ut.

³ For jeg harmedes over de overmodige da jeg så at det gikk de ugudelige vel.

⁴ For de er fri for lidelser inntil sin død, og deres styrke er vel ved makt.

⁵ De kjenner ikke til nød som andre folk, og de blir ikke plaget som andre mennesker.

⁶ Derfor er overmot deres halssmykke, vold omhyller dem som et klædebon.

⁷ Deres øine står ut av fedme, hjertets tanker bryter frem.

⁸ De håner og taler i ondskap om undertrykkelse; fra det høie taler de.

⁹ De løfter sin munn op til himmelen, og deres tunge farer frem på jorden.

¹⁰ Derfor får de sitt folk til å vende sig om til dem, og vann i overflod suger de i sig. [de. de nyter stor lykke]

¹¹ Og de sier: Hvorledes skulde Gud vite noget? Er det vel kunnskap hos den Høieste?

¹² Se, dette er de ugudelige, og evig trygge vokser de i velmakt.

¹³ Ja, forgjeves har jeg rensset mitt hjerte og tvettet mine hender i uskyld;

¹⁴ jeg blev dog plaget hele dagen, og hver morgen kom til mig med tukt.

¹⁵ Dersom jeg hadde sagt: Jeg vil tale således, se, da hadde jeg vært troløs mot dine barns slekt.

¹⁶ Og jeg tenkte efter for å forstå dette; det var en plage i mine øine

¹⁷ -- inntil jeg gikk inn i Guds helligdommer og gav akt på deres endelikt.

¹⁸ Ja, på glatte steder setter du dem; du lot dem falle, så de gikk til grunne.

¹⁹ Hvor de blev ødelagt i et øieblikk! De gikk under og tok ende med forferdelse.

²⁰ Likesom en akter for intet en drøm når en har våknet op, således akter du, Herre, deres skyggebillede for intet når du våkner op.

²¹ Når mitt hjerte var bittert, og det stakk mig i mine nyrrer,

²² da var jeg ufornuftig og forstod intet; som et dyr var jeg imot dig.

²³ Men jeg blir alltid hos dig, du har grepet min høire hånd.

²⁴ Du leder mig ved ditt råd, og derefter optar du mig i herlighet.

²⁵ Hvem har jeg ellers i himmelen? Og når jeg har dig, har jeg ikke lyst til noget på jorden.

²⁶ Vansmekter enn mitt kjød og mitt hjerte, så er dog Gud mitt hjertes klippe og min del evindelig.

²⁷ For se, de som holder sig borte fra dig, går til grunne; du utrydder hver den som faller fra dig i hor. [de. i utroskap bryter pakten med dig]

²⁸ Men for mig er det godt å holde mig nær til Gud; jeg setter min lit til Herren, Israels Gud, for å fortelle alle dine gjerninger.

KAPITTEL 74

EN LÆRESALME AV ASAF.

Hvorfor, Gud, har du forkastet oss for evig tid? Hvorfor ryker din vrede mot den hjord du før?

² Kom i hu din menighet, som du vant din i fordums tid, som du gjenløste til å være din arvs stamme, Sions berg, hvor du tok bolig!

³ Opløft dine trin til de evige grushoper! Alt har fienden fordervet i helligdommen.

⁴ Dine motstandere har brølt midt i ditt forsamlingshus; de har satt sine egne tegn op til tegn.

⁵ Det var et syn som når økser løftes i tykke skogen.

⁶ Og nu, alt det som fantes av billedverk, det slo de sønder med øks og hammer.

⁷ De har satt ild på din helligdom; like til grunnen har de vanhelliget ditt navns bolig.

⁸ De har sagt i sitt hjerte: Vi vil ødelegge dem alle tilsammen! De har opbrent alle Guds forsamlingshus i landet.

⁹ Våre egne tegn ser vi ikke; det er ikke nogen profet mere, ikke nogen hos oss som vet hvor lenge det skal vare.

¹⁰ Hvor lenge, Gud, skal motstanderen håne, fienden forakte ditt navn evindeligh?

¹¹ Hvorfor drar du din hånd, din høire hånd tilbake? Ta den ut av din barm og ødelegg!

¹² Gud er dog min konge fra fordums tid, han som skaper frelse på den vide jord.

¹³ Du er den som skilte havet med din styrke, knuste dragenes hoder på vannene.

¹⁴ Du sønderslo Leviatans [de. et stort sjødyr.] hoder, du gav den til føde for ørkenens folk.

¹⁵ Du lot kilde og bekk bryte frem, du uttørket evige strømmer.

¹⁶ Dig hører dagen til, dig også natten; du har skapt himmellysene og solen.

¹⁷ Du har fastsatt alle jordens grenser; sommer og vinter-du har dannet dem.

¹⁸ Kom dette i hu: Fienden har hånet Herren, og et dårlig folk har foraktet ditt navn!

¹⁹ Overgi ikke din turteldue til den mordlystne skare, glem ikke dine elendiges skare evindeligh!

²⁰ Se til pakten! For landets mørke steder er fulle av volds boliger.

²¹ La ikke den undertrykte vende tilbake med skam, la den elendige og fattige love ditt navn!

²² Reis dig, Gud, før din sak, kom i hu at du blir hånet av dåren hele dagen!

²³ Glem ikke dine fienders røst, dine motstanderes bulder, som stiger op all tid!

KAPITTEL 75

TIL SANGMESTEREN; "FORDERV IKKE"; EN SALME AV ASAF; EN SANG.

Vi priser dig, Gud, vi priser, og nær er ditt navn; de forteller om dine undergjerninger. (75:2) Vi priser dig, Gud, vi priser, og nær er ditt navn; de forteller om dine undergjerninger.

² (75:3) For så sier Herren : Jeg vil gripe den fastsatte tid, jeg vil dømme med rettferdighet.

³ (75:4) Jorden er i oppløsning, og alle de som bor på den; jeg har satt dens grunnstøtter efter mål. Sela.

⁴ (75:5) Jeg sier til de overmodige: Vær ikke overmodige, og til de ugudelige: Løft ikke horn!

⁵ (75:6) Løft ikke eders horn i det høie, tal ikke frekt med stiv nakke!

- ⁶ (75:7) For ikke fra øst eller fra vest, ei heller fra fjellenes ørken [nemlig: kommer vår frelse.] --
- ⁷ (75:8) nei, Gud er den som dømmer; den ene fornedrer han, og den andre ophøier han.
- ⁸ (75:9) For det er et beger i Herrens hånd med skummende vin; det er fullt av krydret vin, og han skjenker ut av det; sannelig, dets berme skal de drikke, ja utsuge, alle de ugudelige på jorden.
- ⁹ (75:10) Men jeg vil forkynne det evindeligen, jeg vil lovsynge Jakobs Gud.
- ¹⁰ (75:11) Og alle de ugudeliges horn vil jeg avhugge, den rettferdighets horn skal ophøies.

KAPITTEL 76

TIL SANGMESTEREN PÅ STRENGELEK; EN SALME AV ASAF; EN SANG.

Gud er kjent i Juda, hans navn er stort i Israel. (76:2) Gud er kjent i Juda, hans navn er stort i Israel.

- ² (76:3) Og han reiste sin hytte i Salem og sin bolig på Sion.
- ³ (76:4) Der sønderbrøt han buens lyn, skjold og sverd og krig. Sela.
- ⁴ (76:5) Strålende er du, herlig fremfor røverfjellene. [de. de rovgjerrige verdensriker]
- ⁵ (76:6) Mennene med det sterke hjerte er blitt et rov; de sover sin søvn, og ingen av de veldige menn fant sine hender.
- ⁶ (76:7) Ved din trusel, Jakobs Gud, falt både vogn og hest i dyp søvn.
- ⁷ (76:8) Du -- forferdelig er du, og hvem kan bli stående for ditt åsyn når du blir vred?
- ⁸ (76:9) Fra himmelen lot du høre dom; jorden fryktet og blev stille,
- ⁹ (76:10) da Gud reiste sig til dom for å frelse alle saktmodige på jorden. Sela.
- ¹⁰ (76:11) For menneskets vrede blir dig til pris; med enda større vrede omgjorder du dig.
- ¹¹ (76:12) Gjør løfter og gi Herren eders Gud det I har lovt! Alle de som er omkring ham, skal komme med gaver til den Forferdelige.
- ¹² (76:13) Han kuer fyrstenes stolte ånd, forferdelig for kongene på jorden.

KAPITTEL 77

TIL SANGMESTEREN, FOR JEDUTUN; AV ASAF; EN SALME.

- M**in røst er til Gud, og jeg vil rope; min røst er til Gud, og han vil vende øret til mig. (77:2) Min røst er til Gud, og jeg vil rope; min røst er til Gud, og han vil vende øret til mig.
- ² (77:3) På min nøds dag søker jeg Herren; min hånd er utrakt om natten og blir ikke trett, min sjel vil ikke la sig trøste.
- ³ (77:4) Jeg vil komme Gud i hu og sukke; jeg vil gruble, og min ånd vansmekter. Sela.
- ⁴ (77:5) Du holder mine øine oppe i nattevaktene; jeg er urolig og taler ikke.
- ⁵ (77:6) Jeg tenker på fordums dager, på de lengst fremfarne år.
- ⁶ (77:7) Jeg vil komme i hu mitt strengespill om natten, i mitt hjerte vil jeg gruble, og min ånd ransaker.
- ⁷ (77:8) Vil da Herren forkaste i all evighet, og vil han ikke mere bli ved å vise nåde?
- ⁸ (77:9) Er det for all tid ute med hans miskunnhet? er hans løfte blitt til intet slekt efter slekt?
- ⁹ (77:10) Har Gud glemt å være nådig? Har han i vrede tillukket sin barmhjertighet? Sela.
- ¹⁰ (77:11) Jeg sier: Dette er min plage, det er år fra den Høiestes høire hånd.

- ¹¹ (77:12) Jeg vil forkynne Herrens gjerninger; for jeg vil komme dine under i hu fra fordums tid.
- ¹² (77:13) Og jeg vil eftertenke alt ditt verk, og på dine store gjerninger vil jeg grunde.
- ¹³ (77:14) Gud! Din vei er i hellighet; hvem er en gud stor som Gud?
- ¹⁴ (77:15) Du er den Gud som gjør under; du har kunngjort din styrke blandt folkene.
- ¹⁵ (77:16) Du har forløst ditt folk med velde, Jakobs og Josefs barn. Sela.
- ¹⁶ (77:17) Vannene så dig, Gud, vannene så dig, de bevet, ja avgrunnene skalv.
- ¹⁷ (77:18) Skyene utøste vann, himlene lot sin røst høre, ja dine piler fløi hit og dit.
- ¹⁸ (77:19) Din tordens røst lød i stormhvirvelen, lyn lyste op jorderike, jorden bevet og skalv.
- ¹⁹ (77:20) Gjennom havet gikk din vei, og dine stier gjennom store vann, og dine fotspor blev ikke kjent.
- ²⁰ (77:21) Du førte ditt folk som en hjord ved Moses' og Arons hånd.

KAPITTEL 78

EN LÆRESALME AV ASAF.

Lytt, mitt folk, til min lære, bøi eders ører til min munns ord!

- ² Jeg vil oplate min munn med tankesprog, jeg vil la utstrømme gåtefulle ord fra fordums tid.
- ³ Det vi har hørt og vet, og det våre fedre har fortalt oss,
- ⁴ det vil vi ikke dølge for deres barn, men for den kommende slekt fortelle Herrens pris og hans styrke og de undergjerninger som han har gjort.
- ⁵ Han har reist et vidnesbyrd i Jakob og satt en lov i Israel, som han bød våre fedre å kunngjøre sine barn,
- ⁶ forat den kommende slekt, de barn som skulde fødes, kunde kjenne dem, kunde stå frem og fortelle dem for sine barn
- ⁷ og sette sitt håp til Gud og ikke glemme Guds gjerninger, men holde hans bud
- ⁸ og ikke være som deres fedre, en opsetsig og gjenstridig slekt, en slekt som ikke gjorde sitt hjerte fast, og hvis ånd ikke var trofast mot Gud.
- ⁹ Efra'ims barn, de rustede bueskyttere, vendte om på stridens dag.
- ¹⁰ De holdt ikke Guds pakt og vilde ikke vandre i hans lov,
- ¹¹ og de glemte hans store gjerninger og de under som han hadde latt dem se.
- ¹² For deres fedres øine hadde han gjort under i Egyptens land, på Soans mark.
- ¹³ Han kløvde havet og lot dem gå gjennom det og lot vannet stå som en dyng.
- ¹⁴ Og han ledet dem ved skyen om dagen og hele natten ved ildens lys.
- ¹⁵ Han kløvde klipper i ørkenen og gav dem å drikke som av store vanddyp.
- ¹⁶ Og han lot bekker gå ut av klippen og vann flyte ned som strømmer.
- ¹⁷ Men de blev ennu ved å synde mot ham, å være gjenstridige mot den Høieste i ørkenen.
- ¹⁸ Og de fristet Gud i sitt hjerte, så de krevde mat efter sin lyst.
- ¹⁹ Og de talte mot Gud, de sa: Kan vel Gud dekke bord i ørkenen?
- ²⁰ Se, han har slått klippen så det fløt ut vann, og bekker strømmet over; mon han også kan gi brød, eller kan han komme med kjøtt til sitt folk?
- ²¹ Derfor, da Herren hørte det, harmedes han, og ild optendtes mot Jakob, og vrede reiste

sig mot Israel,

22 fordi de ikke trodde på Gud og ikke stolte på hans frelse.

23 Og han gav skyene der oppe befaling og åpnet himmelens porter.

24 Og han lot manna regne over dem til føde og gav dem himmelkorn.

25 Englebrød [de. brød fra englenes bolig, himmelbrød.] åt enhver; han sendte dem næring til mette.

26 Han lot østenvinden fare ut i himmelen og førte sønnenvinden frem ved sin styrke.

27 Og han lot kjøtt regne ned over dem som støv og vingede fugler som havets sand,

28 og han lot dem falle ned midt i deres leir, rundt omkring deres boliger.

29 Og de åt og blev såre mette, og det de lystet efter, gav han dem.

30 De hadde ennu ikke latt fare det de lystet efter, ennu var deres mat i deres munn,

31 da reiste Guds vrede sig mot dem, og han herjet blandt deres kraftfulle menn, og Israels unge menn slo han ned.

32 Med alt dette syndet de enda og trodde ikke på hans undergjerninger.

33 Derfor lot han deres dager svinne bort i tomhet og deres år i forskrekkelse.

34 Når han herjet blandt dem, da spurte de efter ham og vendte om og søkte Gud

35 og kom i hu at Gud var deres klippe, og den høieste Gud deres gjenløser.

36 Men de smigret for ham med sin munn og løi for ham med sin tunge.

37 Og deres hjerte hang ikke fast ved ham, og de var ikke tro mot hans pakt.

38 Men han, han er miskunnelig, han tilgir misgjerning og forderver ikke; mange ganger lot han sin vrede vende om og lot ikke all sin harme bryte frem.

39 Og han kom i hu at de var kjød, et åndepust som farer avsted og ikke kommer tilbake.

40 Hvor titt var de ikke gjenstridige mot ham i ørkenen, gjorde ham sorg på de øde steder!

41 Og de fristet Gud på ny og krenket Israels Hellige.

42 De kom ikke hans hånd i hu den dag han forløste dem fra fienden,

43 han som gjorde sine tegn i Egypten og sine under på Soans mark.

44 Han gjorde deres elver til blod, og sine rinnende vann kunde de ikke drikke.

45 Han sendte imot dem fluesvermer som fortærte dem, og frosk som fordervet dem.

46 Og han gav gnageren [de. gresshoppen.] deres grøde og gresshoppen deres høst.

47 Han slo deres vintrær ned med hagl og deres morbærtrær med haglstener.

48 Og han overgav deres fe til haglet og deres hjorder til ildsluer.

49 Han slapp sin brennende vrede løs mot dem, harme og forbitrelse og trengsel, en sending av ulykkes-bud.

50 Han brøt vei for sin vrede, sparte ikke deres sjel for døden, overgav deres liv til pesten.

51 Og han slo alle førstefødte i Egypten, styrkens førstegrøde i Kams telter.

52 Og han lot sitt folk bryte op som en fåreflokk og førte dem som en hjord i ørkenen.

53 Og han ledet dem tryggelig, og de fryktet ikke, men havet skjulte deres fiender.

54 Og han førte dem til sitt hellige landemerke, til det berg hans høire hånd hadde vunnet.

55 Og han drev hedningene ut for deres åsyn og lot deres land tilfalle dem som arvedel og lot Israels stammer bo i deres telter.

56 Men de fristet Gud, den Høieste, og var gjenstridige mot ham, og de aktet ikke på hans vidnesbyrd.

57 De vek av og var troløse, som deres fedre, de vendte om, likesom en bue som svikter.

58 Og de vakte hans harme med sine offerhauger og gjorde ham nidkjær med sine

utskårne billeder.

- 59** Gud hørte det og blev vred, og han blev såre kjed av Israel.
- 60** Og han forlot sin bolig i Silo, det telt han hadde opslått blandt menneskene.
- 61** Og han overgav sin styrke til fangenskap og sin herlighet i fiendens hånd.
- 62** Og han overgav sitt folk til sverdet og harmedes på sin arv.
- 63** Ild fortærte dets unge menn, og dets jomfruer fikk ingen brudesang.
- 64** Dets prester falt for sverdet, og dets enker holdt ikke klagemål. [nemlig over sine døde]
- 65** Da våknet Herren som en sovende, som en helt som jubler av vin.
- 66** Og han slo sine motstandere tilbake, påførte dem en evig skam.
- 67** Og han forkastet Josefs telt og utvalgte ikke Efra'ims stamme,
- 68** men han utvalgte Juda stamme, Sions berg som han elsket.
- 69** Og han bygget sin helligdom lik høie fjell, lik jorden, som han har grunnfestet for evig tid.
- 70** Og han utvalgte David, sin tjener, og tok ham fra fårehegnene;
- 71** fra de melkende får som han gikk bakefter, hentet han ham til å vokte Jakob, sitt folk, og Israel, sin arv.
- 72** Og han vokter dem efter sitt hjertes opriktighet og ledet dem med sin forstandige hånd.

KAPITTEL 79

EN SALME AV ASAF.

Gud! Hedninger har trengt inn i din arv, de har gjort ditt hellige tempel urent, de har gjort Jerusalem til grushoper.

- 2** De har gitt dine tjeneres lik til føde for himmelens fugler, dine helliges kjøtt til ville dyr.
- 3** De har utøst deres blod som vann rundt omkring Jerusalem, og der var ingen som la dem i graven.
- 4** Vi er blitt til skam for våre naboer, til spott og hån for dem som er omkring oss.
- 5** Hvor lenge, Herre, vil du være vred evindeligen? Hvor lenge skal din nidkjærhet brenne som ild?
- 6** Utøs din harme over hedningene, som ikke kjenner dig, og over de riker som ikke påkaller ditt navn!
- 7** For de har fortært Jakob og lagt hans bolig øde.
- 8** Tilregn oss ikke våre forfedres misgjerninger! La din miskunn snarlig komme oss i møte, for vi er såre elendige!
- 9** Hjelp oss, vår frelses Gud, for ditt navns æres skyld, og fri oss og forlat oss våre synder for ditt navns skyld!
- 10** Hvorfor skal hedningene si: Hvor er deres Gud? La det for våre øine kjønnnes blandt hedningene at dine tjeneres utøste blod blir hevet,
- 11** la den fangnes sukk komme for ditt åsyn, la dødens barn bli i live efter din arms styrke,
- 12** og betal våre naboer syvfold i deres fang den hån som de har hånet dig med, Herre!
- 13** Og vi, ditt folk og den hjord du før, vi vil love dig evindeligen; fra slekt til slekt vil vi fortelle din pris.

KAPITTEL 80

TIL SANGMESTEREN; EFTER "LILJER"; ET VIDNESBYRD AV ASAF; EN SALME.

Israels hyrde, vend øret til, du som fører Josef som en hjord! Du som troner over kjerubene, åpenbar dig i herlighet! (80:2) Israels hyrde, vend øret til, du som fører Josef som en hjord! Du som troner over kjerubene, åpenbar dig i herlighet!

² (80:3) Vekk op ditt velde for Efra'im og Benjamin og Manasse, og kom oss til frelse!

³ (80:4) Gud, reis oss op igjen, og la ditt åsyn lyse, så vi blir frelst!

⁴ (80:5) Herre, Gud, hærskares Gud hvor lenge har du latt din vrede ryke uten å ense ditt folks bønn!

⁵ (80:6) Du har gitt dem tårebrød å ete og tårer å drikke i fullt mål.

⁶ (80:7) Du gjør oss til en trette for våre naboer, og våre fiender spotter med lyst.

⁷ (80:8) Gud, hærskares Gud, reis oss op igjen, og la ditt åsyn lyse, så vi blir frelst!

⁸ (80:9) Et vintre tok du op fra Egypten, du drev hedningefolk ut og plantet det.

⁹ (80:10) Du ryddet op for det, og det festet sine røtter og fylte landet.

¹⁰ (80:11) Fjell blev skjult av dets skygge, og Guds sedrer av dets grener.

¹¹ (80:12) Det strakte ut sine grener til havet og sine skudd bort imot elven.

¹² (80:13) Hvorfor har du revet ned dets hegn, så alle de som går forbi på veien, plukker av det?

¹³ (80:14) Svinet fra skogen gnager på det, og hvad som rører sig på marken, eter av det.

¹⁴ (80:15) Gud, hærskares Gud, vend tilbake, sku ned fra himmelen og se og ta dig av dette vintre

¹⁵ (80:16) og vern om det som din høire hånd har plantet, og om den sønn du har utvalgt dig!

¹⁶ (80:17) Det er brent med ild, det er avhugget; for ditt åsyns trusel går de under.

¹⁷ (80:18) La din hånd være over den mann som er ved din høire hånd, over den menneskesønn du har utvalgt dig,

¹⁸ (80:19) så vil vi ikke vike fra dig! Gjør oss levende igjen, så vil vi påkalle ditt navn!

¹⁹ (80:20) Herre, Gud, hærskares Gud, reis oss op igjen, la ditt åsyn lyse, så vi blir frelst!

KAPITTEL 81

TIL SANGMESTEREN, EFTER GITTIT; AV ASAF.

Juble for Gud, vår styrke, rop med glede for Jakobs Gud! (81:2) Juble for Gud, vår styrke, rop med glede for Jakobs Gud!

² (81:3) Stem i sang og la pauken lyde, den liflige citar tillikemed harpen!

³ (81:4) Støt i basun i månedet, ved fullmånen, på vår høitids dag!

⁴ (81:5) For det er en lov for Israel, en rett for Jakobs Gud.

⁵ (81:6) Han satte det til et vidnesbyrd i Josef da han [de. Josef.] drog ut gjennom Egyptens land. -- Jeg hørte en røst som jeg ikke kjente:

⁶ (81:7) Jeg fridde hans skulder fra byrden, hans hender slapp fri fra bærekurven.

⁷ (81:8) I nøden ropte du, og jeg fridde dig ut; jeg svarte dig, skjult i tordenskyen, jeg prøvde dig ved Meriba-vannene. Sela.

⁸ (81:9) Hør, mitt folk, og jeg vil vidne for dig! Israel, o, at du vilde høre mig:

⁹ (81:10) Det skal ikke være nogen fremmed gud hos dig, og du skal ikke tilbede utlendingens gud.

¹⁰ (81:11) Jeg er Herren din Gud, som førte dig op av Egyptens land; lukk din munn vidt

op, at jeg kan fylle den!

¹¹ (81:12) Men mitt folk hørte ikke min røst, og Israel vilde ikke lyde mig.

¹² (81:13) Så lot jeg dem fare i sitt hjertes hårdhet, forat de skulde vandre i sine egne onde råd.

¹³ (81:14) O, at mitt folk vilde høre mig, og at Israel vilde vandre på mine veier!

¹⁴ (81:15) Om en liten stund vilde jeg da ydmyke deres fiender og vende min hånd imot deres motstandere.

¹⁵ (81:16) De som hater Herren, skulde smigre for dem, og deres tid skulde vare evindelig.

¹⁶ (81:17) Og han skulde fø dem med den beste hvete, og jeg skulde mette dig med honning fra klippen.

KAPITTEL 82

EN SALME AV ASAF.

Gud står i Guds menighet; midt iblandt guder holder han dom:

² Hvor lenge vil I dømme urettferdig og holde med de ugudelige? Sela.

³ Døm den ringe og farløse, la den elendige og fattige få sin rett!

⁴ Redd den ringe og trengende, frels ham fra de ugudeliges hånd!

⁵ De skjønner intet, og de forstår intet, de vandrer i mørke; alle jordens grunnvoller vakler.

⁶ Jeg har sagt: I er guder, og I er alle den Høiestes sønner.

⁷ Men sannelig, som mennesker skal I dø, og som en av fyrstene skal I falle.

⁸ Reis dig, Gud, hold dom over jorden! For du har alle hedningene i eie!

KAPITTEL 83

EN SANG, EN SALME AV ASAF.

Gud, ti ikke! Vær ikke stille og hold dig ikke rolig, Gud! (83:2) Gud, ti ikke! Vær ikke stille og hold dig ikke rolig, Gud!

² (83:3) For se, dine fiender larmer, og de som hater dig, løfter hodet.

³ (83:4) Mot ditt folk legger de med svik hemmelige råd, og de rådslår mot dem du verner.

⁴ (83:5) De sier: Kom og la oss utslette dem, så de ikke mere er et folk, og Israels navn skal ikke mere kommes i hu.

⁵ (83:6) For de har av hjertet rådslått med hverandre; mot dig inngår de pakt,

⁶ (83:7) Edoms telt og ismaelittene, Moab og hagarenene,

⁷ (83:8) Gebal og Ammon og Amalek, Filistea tillikemed innbyggerne av Tyrus.

⁸ (83:9) Også Assur har gitt sig i lag med dem, de er blitt Lots barns arm. Sela.

⁹ (83:10) Gjør med dem som med Midian, som med Sisera, som med Jabin ved bekken Kison!

¹⁰ (83:11) De blev ødelagt ved En-Dor, de blev til gjødsel for jorden.

¹¹ (83:12) La det gå dem, deres ypperste menn, som Oreb og som Se'eb, og alle deres fyrster som Sebah og som Salmunna,

¹² (83:13) dem som sier: Vi vil ta oss Guds boliger til eie!

¹³ (83:14) Min Gud, gjør dem som en støvhvirvel, som agner for vinden!

¹⁴ (83:15) Som en ild som tender en skog, og som en lue som setter fjell i brand,

- ¹⁵ (83:16) således forfølge du dem med din storm og forferde du dem med ditt stormvær!
¹⁶ (83:17) Fyll deres åsyn med skam, så de søker ditt navn, Herre!
¹⁷ (83:18) La dem blues og forferdes til evig tid, la dem bli til skamme og gå under!
¹⁸ (83:19) Og la dem kjenne at du alene har navnet Herre, den Høieste over all jorden!

KAPITTEL 84

TIL SANGMESTEREN, EFTER GITTIT; AV KORAH'S BARN; EN SALME.

- H**vor elskelige dine boliger er, Herre, herskarenes Gud! (84:2) Hvor elskelige dine boliger er, Herre, herskarenes Gud!
- ² (84:3) Min sjel lenges, ja vansmekter av lengsel efter Herrens forgårder; mitt hjerte og mitt kjød roper med fryd til den levende Gud.
- ³ (84:4) Spurven har jo funnet sig et hus, og svalen et rede hvor den har lagt sine unger -- dine alter, Herre, herskarenes Gud, min konge og min Gud!
- ⁴ (84:5) Salige er de som bor i ditt hus; de skal stadig love dig. Sela.
- ⁵ (84:6) Salig er det menneske som har sin styrke i dig, de hvis hu står til de jevne veier. [de. veiene til Guds hus]
- ⁶ (84:7) Når de vandrer gjennom tåredalen, gjør de den til en kildevang, og høstregnet dekker den med velsignelse. [de. endog de største trengsler blir dem til velsignelse]
- ⁷ (84:8) De går frem fra kraft til kraft, de treder frem for Gud på Sion.
- ⁸ (84:9) Herre, Gud, herskarenes Gud, hør min bønn! Vend øret til, Jakobs Gud! Sela.
- ⁹ (84:10) Gud, vårt skjold, se til og sku din salvedes åsyn!
- ¹⁰ (84:11) For en dag i dine forgårder er bedre enn ellers tusen; jeg vil heller stå ved dørtreskelen i min Guds hus enn bo i ugudelighets telt.
- ¹¹ (84:12) For Gud Herren er sol og skjold, Herren gir nåde og ære; han nekter ikke dem noget godt som vandrer i uskyld.
- ¹² (84:13) Herre, herskarenes Gud, salig er det menneske som setter sin lit til dig.

KAPITTEL 85

TIL SANGMESTEREN; AV KORAH'S BARN; EN SALME.

- D**u har fordom, Herre, vært nådig mot ditt land, du lot Jakobs fangenskap ophøre. (85:2) Du har fordom, Herre, vært nådig mot ditt land, du lot Jakobs fangenskap ophøre.
- ² (85:3) Du tok bort ditt folks misgjerning, du skjulte all deres synd. Sela.
- ³ (85:4) Du tok bort all din harme, du lot din brennende vrede vende om.
- ⁴ (85:5) Vend om til oss, vår frelses Gud, og gjør din harme imot oss til intet!
- ⁵ (85:6) Vil du evindelig være vred på oss? Vil du la din vrede vare fra slekt til slekt?
- ⁶ (85:7) Vil du ikke gjøre oss levende igjen, så ditt folk kan glede sig i dig?
- ⁷ (85:8) Herre, la oss se din miskunnhet, og gi oss din frelse!
- ⁸ (85:9) Jeg vil høre hvad Gud Herren taler; for han taler fred til sitt folk og til sine fromme -- bare de ikke vender tilbake til dårskap.
- ⁹ (85:10) Ja, hans frelse er nær hos dem som frykter ham, forat herlighet skal bo i vårt land.
- ¹⁰ (85:11) Nåde og sannhet skal møte hverandre, rettferd og fred kysse hverandre.

¹¹ (85:12) Sannhet skal vokse op av jorden, og rettferd skue ned fra himmelen.

¹² (85:13) Herren skal også gi det som godt er, og vårt land gi sin grøde.

¹³ (85:14) Rettferd skal gå frem for hans åsyn og stadig følge i hans spor.

KAPITTEL 86

EN BØNN AV DAVID.

Bøi, Herre, ditt øre, svar mig! for jeg er elendig og fattig.

² Bevar min sjel! for jeg er from. Frels din tjener, du min Gud, ham som setter sin lit til dig!

³ Vær mig nådig, Herre! for til dig roper jeg hele dagen.

⁴ Gled din tjeners sjel! for til dig, Herre, løfter jeg min sjel.

⁵ For du, Herre, er god og villig til å forlate og rik på miskunnhet mot alle dem som påkaller dig.

⁶ Vend øret, Herre, til min bønn, og merk på mine inderlige bønners røst!

⁷ På min nøds dag kaller jeg på dig, for du svarer mig.

⁸ Ingen er som du blandt gudene, Herre, og intet er som dine gjerninger.

⁹ Alle hedningene, som du har skapt, skal komme og tilbede for ditt åsyn, Herre, og ære ditt navn.

¹⁰ For du er stor og den som gjør undergjerninger; du alene er Gud.

¹¹ Lær mig, Herre, din vei! Jeg vil vandre i din sannhet. Gi mig et udelt hjerte til å frykte ditt navn!

¹² Jeg vil prise dig, Herre min Gud, av hele mitt hjerte, og jeg vil ære ditt navn evindeligen.

¹³ For din miskunnhet er stor over mig, og du har utfridd min sjel av det dype dødsrike.

¹⁴ Gud! Overmodige har reist sig imot mig, og en hop av voldsmenn står mig efter livet, og de har ikke dig for øie.

¹⁵ Men du, Herre, er en barmhjertig og nådig Gud, langmodig og rik på nåde og sannhet.

¹⁶ Vend dig til mig og vær mig nådig, gi din tjener din styrke og frels din tjenestekvinnens sønn!

¹⁷ Gjør et tegn med mig til det gode, forat mine avindsmenn kan se det og bli til skamme, fordi du, Herre, har hjulpet mig og trøstet mig.

KAPITTEL 87

AV KORAH'S BARN; EN SALME, EN SANG.

Den stad han har grunnfestet på de hellige berg,

² Sions porter elsker Herren fremfor alle Jakobs boliger.

³ Herlige ting er sagt om dig, du Guds stad. Sela.

⁴ Jeg nevner Rahab [de. Egypten.] og Babel blandt dem som kjenner mig; se filisteren og tyrieren med etioperen: Denne er født der.

⁵ Og om Sion skal det sies: Hver og en er født der. Og han, den Høieste, gjør det fast.

⁶ Herren skal telle når folkene blir opskrevet, og si: Denne er født der. Sela.

⁷ Og de som synger og danser, skal si: Alle mine kilder er i dig.

KAPITTEL 88

EN SANG; EN SALME AV KORAH'S BARN; TIL SANGMESTEREN; EFTER MAHALAT LEANNOT; [MENINGEN UVISS] EN LÆRESALME AV HEMAN, ESRAHITTEN.

Herre, min frelses Gud! Om dagen og om natten roper jeg for dig. (88:2) Herre, min frelses Gud! Om dagen og om natten roper jeg for dig.

² (88:3) La min bønn komme for ditt åsyn, bøi ditt øre til mitt klagerop!

³ (88:4) For min sjel er mett av ulykker, og mitt liv er kommet nær til dødsriket.

⁴ (88:5) Jeg aktes like med dem som farer ned i hulen; jeg er som en mann uten kraft,

⁵ (88:6) frigitt [de. ikke lenger stående i din tjeneste.] som en av de døde, lik de ihjelslagne som ligger i graven, som du ikke mere kommer i hu, fordi de er skilt fra din hånd.

⁶ (88:7) Du har lagt mig i dypenes hule, på mørke steder, i avgrunner.

⁷ (88:8) Din vrede tynger på mig, og med alle dine bølger trenger du mig. Sela.

⁸ (88:9) Du har drevet mine kjenninger langt bort fra mig, du har gjort mig vederstyggelig for dem; jeg er stengt inne og kommer ikke ut.

⁹ (88:10) Mitt øie er vansmektet av elendighet; jeg har påkalt dig, Herre, hver dag, jeg har utbredt mine hender til dig.

¹⁰ (88:11) Mon du gjør undergjerninger for de døde, eller mon dødninger står op og priser dig? Sela.

¹¹ (88:12) Mon der fortelles i graven om din miskunnhet, i avgrunnen om din trofasthet?

¹² (88:13) Mon din undergjøring blir kjent i mørket, og din rettferdighet i glemselens land?

¹³ (88:14) Men jeg roper til dig, Herre, og om morgenen kommer min bønn dig i møte.

¹⁴ (88:15) Hvorfor, Herre, forkaster du min sjel? Hvorfor skjuler du ditt åsyn for mig?

¹⁵ (88:16) Elendig er jeg og døende fra ungdommen av; jeg bærer dine redsler, jeg må fortvile.

¹⁶ (88:17) Din vredes luer har gått over mig, dine redsler har tilintetgjort mig.

¹⁷ (88:18) De har omgitt mig som vann hele dagen, de har omringet mig alle sammen.

¹⁸ (88:19) Du har drevet venn og næste langt bort fra mig; mine kjenninger er det mørke sted.

KAPITTEL 89

EN LÆRESALME AV ETAN, ESRAHITTEN.

Om Herrens nådegjerninger vil jeg synge til evig tid; fra slekt til slekt vil jeg kunngjøre din trofasthet med min munn. (89:2) Om Herrens nådegjerninger vil jeg synge til evig tid; fra slekt til slekt vil jeg kunngjøre din trofasthet med min munn.

² (89:3) For jeg sier: Miskunnhet bygges op til evig tid, i himmelen grunnfester du din trofasthet.

³ (89:4) Du sier: Jeg har gjort en pakt med min utvalgte, jeg har svoret David, min tjener:

⁴ (89:5) Til evig tid vil jeg grunnfeste ditt avkom, og jeg vil bygge din trone fra slekt til slekt. Sela.

⁵ (89:6) Og himlene priser din underfulle gjerning, Herre, og din trofasthet prises i de helliges forsamling.

⁶ (89:7) For hvem i det høie er å ligne med Herren? Hvem er Herren lik blandt Guds sønner,

⁷ (89:8) en Gud, såre forferdelig i de helliges hemmelige råd og fryktelig for alle dem som

er omkring ham?

⁸ (89:9) Herre, hærskares Gud, hvem er sterk som du, Herre? Og din trofasthet er rundt omkring dig.

⁹ (89:10) Du er den som hersker over havets overmot; når dets bølger reiser sig, lar du dem legge sig.

¹⁰ (89:11) Du har sønderknust Rahab som en ihjelslått; med din styrkes arm har du spredt dine fiender.

¹¹ (89:12) Dig hører himlene til, dig også jorden; jorderike og alt det som fyller det -- du har grunnfestet dem;

¹² (89:13) nord og syd -- du har skapt dem; Tabor og Hermon jubler over ditt navn.

¹³ (89:14) Du har en arm med velde; sterk er din hånd, ophøiet er din høire hånd.

¹⁴ (89:15) Rettferd og rett er din trones grunnvoll; nåde og sannhet går frem for ditt åsyn.

¹⁵ (89:16) Salig er det folk som kjenner til jubel; [nemlig over Herren, sin konge] Herre, i ditt åsyns lys skal de vandre.

¹⁶ (89:17) I ditt navn skal de fryde sig hele dagen, og ved din rettferdighet blir de ophøiet.

¹⁷ (89:18) For du er deres styrkes pryd, og ved din godhet ophøier du vårt horn.

¹⁸ (89:19) For Herren er vårt skjold, og Israels Hellige vår konge.

¹⁹ (89:20) Dengang talte du i et syn til dine fromme [Guds folk.] og sa: Jeg har nedlagt hjelp hos en helt, jeg har ophøiet en ung mann av folket.

²⁰ (89:21) Jeg har funnet David, min tjener, jeg har salvet ham med min hellige olje.

²¹ (89:22) Min hånd skal alltid være med ham, og min arm skal gi ham styrke.

²² (89:23) Fienden skal ikke plage ham, og den urettferdige skal ikke undertrykke ham.

²³ (89:24) Men jeg vil sønderknuse hans motstandere for hans åsyn og slå dem som hater ham.

²⁴ (89:25) Og min trofasthet og min miskunnhet skal være med ham, og i mitt navn skal hans horn ophøies.

²⁵ (89:26) Og jeg vil la ham legge sin hånd på havet og sin høire hånd på elvene.

²⁶ (89:27) Han skal rope til mig: Du er min far, min Gud og min frelses klippe.

²⁷ (89:28) Og jeg vil gjøre ham til den førstefødte, til den høieste blandt kongene på jorden.

²⁸ (89:29) Jeg vil bevare min miskunnhet mot ham til evig tid, og min pakt skal stå fast for ham.

²⁹ (89:30) Og jeg vil la hans avkom bli til evig tid og hans trone som himmelens dager.

³⁰ (89:31) Dersom hans barn forlater min lov og ikke vandrer i mine bud,

³¹ (89:32) dersom de krenker mine forskrifter og ikke holder mine befalinger,

³² (89:33) da vil jeg hjemsøke deres synd med ris og deres misgjerning med plager.

³³ (89:34) Men min miskunnhet vil jeg ikke ta fra ham, og min trofasthet skal ikke svikte;

³⁴ (89:35) jeg vil ikke bryte min pakt og ikke forandre hvad som gikk ut fra mine leber.

³⁵ (89:36) Ett har jeg svoret ved min hellighet, sannelig, for David vil jeg ikke lyve:

³⁶ (89:37) Hans avkom skal bli til evig tid, og hans trone som solen for mitt åsyn.

³⁷ (89:38) Som månen skal den stå evindeligh, og vidnet i det høie er trofast. Sela.

³⁸ (89:39) Og du har forkastet og forsmådd, du er blitt harm på din salvede.

³⁹ (89:40) Du har rystet av dig pakten med din tjener, du har vanhelliget hans krone ned i støvet.

⁴⁰ (89:41) Du har revet ned alle hans murer, du har lagt hans festninger i grus.

- ⁴¹ (89:42) Alle de som går forbi på veien, har plyndret ham; han er blitt til hån for sine naboer.
- ⁴² (89:43) Du har ophøiet hans motstanderes høire hånd, du har gledet alle hans fiender.
- ⁴³ (89:44) Og du lot hans skarpe sverd vike og lot ham ikke holde stand i striden.
- ⁴⁴ (89:45) Du har gjort ende på hans glans og kastet hans trone i støvet.
- ⁴⁵ (89:46) Du har forkortet hans ungdoms dager, du har dekket ham med skam. Sela.
- ⁴⁶ (89:47) Hvor lenge, Herre, vil du skjule dig evindeligg? Hvor lenge skal din harme brenne som ild?
- ⁴⁷ (89:48) Kom dog i hu hvor kort mitt liv er, hvor forgjengelige du har skapt alle menneskenes barn!
- ⁴⁸ (89:49) Hvem er den mann som lever og ikke ser døden, som frir sin sjel fra dødsrikets vold? Sela.
- ⁴⁹ (89:50) Hvor er, Herre, dine forrige nådegjerninger, som du tilsvor David i din trofasthet?
- ⁵⁰ (89:51) Kom i hu, Herre, dine tjeneres vanære, at jeg må bære alle de mange folk i mitt skjød,
- ⁵¹ (89:52) at dine fiender håner, Herre, at de håner din salvedes fotspor!
- ⁵² (89:53) Lovet være Herren til evig tid! Amen, amen.

KAPITTEL 90

EN BØNN AV MOSES, DEN GUDS MANN.

Herre! Du har vært oss en bolig fra slekt til slekt.

- ² Før fjellene blev til, og du skapte jorden og jorderike, ja fra evighet til evighet er du, Gud.
- ³ Du byder mennesket vende tilbake til støv og sier: Vend tilbake, I menneskebarn!
- ⁴ For tusen år er i dine øine som den dag igår når den farer bort, som en vakt om natten.
- ⁵ Du skyller dem bort, de blir som en søvn. Om morgenen er de som det groende gress;
- ⁶ om morgenen blomstrer det og gror, om aftenen visner det og blir tørt.
- ⁷ For vi har gått til grunne ved din vrede, og ved din harme er vi faret bort med forferdelse.
- ⁸ Du har satt våre misgjerninger for dine øine, vår skjulte synd for ditt åsyns lys.
- ⁹ For alle våre dager er bortflyktet i din vrede; vi har levd våre år til ende som et sukk.
- ¹⁰ Vårt livs tid, den er sytti år og, når der er megen styrke, åtti år, og dets herlighet er møie og tomhet; for hastig blev vi drevet fremad, og vi fløi avsted.
- ¹¹ Hvem kjenner din vredes styrke og din harme, således som frykten for dig krever?
- ¹² Lær oss å telle våre dager, at vi kan få visdom i hjertet!
- ¹³ Vend om, Herre! Hvor lenge? Ha medynk med dine tjenere!
- ¹⁴ Mett oss, når morgenen kommer, med din miskunnhet, så vil vi juble og være glade alle våre dager!
- ¹⁵ Gled oss så mange dager som du har plaget oss, så mange år som vi har sett ulykke!
- ¹⁶ La din gjerning åpenbares for dine tjenere og din herlighet over deres barn!
- ¹⁷ Og Herrens, vår Guds liflighet være over oss, og våre henders gjerning fremme du for oss, ja, våre henders gjerning, den fremme du!

KAPITTEL 91

Den som sitter i den Høiestes skjul, som bor i den Allmektiges skygge,
² han sier til Herren: Min tilflukt og min borg, min Gud som jeg setter min lit til!
³ For han frir dig av fuglefangereens snare, fra ødeleggende pest.
⁴ Med sine vingefjærer dekker han dig, og under hans vinger finner du ly; hans trofasthet er skjold og vern.
⁵ Du skal ikke frykte for nattens redsler, for pil som flyver om dagen,
⁶ for pest som farer frem i mørket, for sott som ødelegger om middagen.
⁷ Faller tusen ved din side og ti tusen ved din høire hånd, til dig skal det ikke nå.
⁸ Du skal bare skue det med dine øine, og se hvorledes de ugudelige får sin lønn.
⁹ For du, Herre, er min tilflukt. Den Høieste har du gjort til din bolig;
¹⁰ intet ondt skal vederfares dig, og ingen plage skal komme nær til ditt telt.
¹¹ For han skal gi sine engler befaling om dig at de skal bevare dig på alle dine veier.
¹² De skal bære dig på hendene, forat du ikke skal støte din fot på nogen sten.
¹³ På løve og huggorm skal du trå; du skal trå ned unge løver og slanger.
¹⁴ For han henger fast ved mig, og jeg vil utfri ham; jeg vil føre ham i sikkerhet, for han kjenner mitt navn.
¹⁵ Han skal påkalle mig, og jeg vil svare ham; jeg er med ham i nøden, jeg vil utfri ham og føre ham til ære.
¹⁶ Med et langt liv vil jeg mette ham og la ham skue min frelse.

KAPITTEL 92

EN SALME, EN SANG TIL SABBATSDAGEN.

Det er godt å prise Herren og å lovsynge ditt navn, du Høieste, (92:2) Det er godt å prise Herren og å lovsynge ditt navn, du Høieste,
² (92:3) å kunngjøre din miskunnhet om morgenen og din trofasthet om nettene
³ (92:4) til tistrenget citar og til harpe, til tankefullt spill på citar.
⁴ (92:5) For du har gledet mig, Herre, med ditt verk, jeg jubler over dine henders gjerninger.
⁵ (92:6) Hvor store dine gjerninger er, Herre! Såre dype er dine tanker.
⁶ (92:7) En ufornuftig mann kjenner det ikke, og en dåre forstår ikke dette.
⁷ (92:8) Når de ugudelige spirer som gresset, og alle de som gjør urett, blomstrer, så er det til deres ødeleggelse for evig tid.
⁸ (92:9) Men du er høi til evig tid, Herre!
⁹ (92:10) For se, dine fiender, Herre, for se, dine fiender forgår; alle de som gjør urett, blir adspredt.
¹⁰ (92:11) Og du ophøier mitt horn som villoksens; jeg er overgytt med frisk olje.
¹¹ (92:12) Og mitt øie ser med fryd på mine motstandere; mine ører hører med glede om de onde som står op imot mig.
¹² (92:13) Den rettferdige spirer som palmen; som en seder på Libanon vokser han.
¹³ (92:14) De er plantet i Herrens hus, de blomstrer i vår Guds forgårder.
¹⁴ (92:15) Enn i gråhåret alder skyter de friske skudd; de er frodige og grønne
¹⁵ (92:16) for å kunngjøre at Herren er rettvís, han, min klippe, og at det ikke er urett i ham.

KAPITTEL 93

Herren er blitt konge, han har klædd sig i høihet; Herren har klædd sig, har omgjordet sig med styrke, og jorderike står fast, det rokkes ikke.

² Fast er din trone fra fordums tid; fra evighet er du.

³ Strømmer har oppløftet, Herre, strømmer har oppløftet sin røst, strømmer oppløfter sin brusen.

⁴ Mere enn røsten av de store, de herlige vann, havets brenninger, er Herren herlig i det høie.

⁵ Dine vidnesbyrd er såre trofaste; for ditt hus sømmer sig hellighet, Herre, så lenge dagene varer.

KAPITTEL 94

Du hevners Gud, Herre, du hevners Gud, åpenbar dig i herlighet!

² Reis dig, du jordens dommer, la gjengjeldelse komme over de overmodige!

³ Hvor lenge skal de ugudelige, Herre, hvor lenge skal de ugudelige fryde sig?

⁴ De utgyder en strøm av ord, de fører frekk tale; alle de som gjør urett, taler store ord.

⁵ Ditt folk, Herre, knuser de, og din arv plager de.

⁶ Enken og den fremmede slår de ihjel, og farløse myrder de.

⁷ Og de sier: Herren ser ikke, og Jakobs Gud gir ikke akt.

⁸ Gi dog akt, I ufornuftige blandt folket, og I dårer, når vil I bli kloke?

⁹ Mon han som planter øret, ikke skulde høre? Mon han som skaper øiet, ikke skulde se?

¹⁰ Mon han som refser hedningene, ikke skulde straffe, han som gir menneskene forstand?

¹¹ Herren kjenner menneskenes tanker, han vet at de er tomhet.

¹² Salig er den mann som du, Herre, refser og gir lærdom av din lov

¹³ for å gi ham ro for onde dager, inntil det blir gravd en grav for den ugudelige.

¹⁴ For Herren skal ikke forkaste sitt folk og ikke forlate sin arv;

¹⁵ for dommen skal vende tilbake til rettferdighet, og alle de opriktige av hjertet skal gi den medhold.

¹⁶ Hvem reiser sig for mig imot de onde? Hvem stiller sig frem for mig imot dem som gjør urett?

¹⁷ Dersom ikke Herren var min hjelp, vilde min sjel snart bo i dødsrikets stillhet.

¹⁸ Når jeg sier: Min fot vakler, da holder din miskunnhet mig oppe, Herre!

¹⁹ Når mine urolige tanker i mitt hjerte blir mange, da husvaler din trøst min sjel.

²⁰ Har vel fordervelsens domstol noget samfund med dig, der hvor de skaper urett under skinn av rett?

²¹ De slår sig skarevis sammen imot den rettferdiges sjel, og uskyldig blod dømmer de skyldig.

²² Da blir Herren mig en borg, og min Gud min tilflukts klippe.

²³ Og han lar deres urett komme tilbake over dem, og for deres ondskaps skyld skal han utrydde dem; ja, Herren vår Gud skal utrydde dem.

KAPITTEL 95

Kom, la oss juble for Herren, la oss rope med fryd for vår frelses klippe!

² La oss trede frem for hans åsyn med pris, la oss juble for ham med salmer!

³ For Herren er en stor Gud og en stor konge over alle guder,

⁴ han som har jordens dyp i sin hånd og fjellenes høider i eie,

⁵ han som eier havet, for han har skapt det, og hans hender har gjort det tørre land.

⁶ Kom, la oss kaste oss ned og bøie kne, la oss knele for Herrens, vår skapers åsyn!

⁷ For han er vår Gud, og vi er det folk han før, og den hjord hans hånd leder. Vilde I dog idag høre hans røst!

⁸ Forherd ikke eders hjerte, likesom ved Meriba, likesom på Massadagen i ørkenen,

⁹ hvor eders fedre fristet mig! De satte mig på prøve, de som dog hadde sett min gjerning.

¹⁰ Firti år vemmedes jeg ved den slekt, og jeg sa: De er et folk med forvillet hjerte, og de kjenner ikke mine veier.

¹¹ Så svor jeg i min vrede: Sannelig, de skal ikke komme inn til min hvile.

KAPITTEL 96

Syg for Herren en ny sang, syng for Herren, all jorden!

² Syng for Herren, lov hans navn, forkynn fra dag til dag hans frelse!

³ Fortell blandt hedningene hans ære, blandt alle folkene hans undergjerninger!

⁴ For stor er Herren og høilovet, forferdelig er han over alle guder.

⁵ For alle folkenes guder er intet; men Herren har gjort himmelen.

⁶ Høihet og herlighet er for hans åsyn, styrke og prydelse er i hans helligdom.

⁷ Gi Herren, I folkeslekter, gi Herren ære og makt!

⁸ Gi Herren hans navns ære, bær frem gaver og kom til hans forgårder!

⁹ Tilbed Herren i hellig prydelse, bev for hans åsyn, all jorden!

¹⁰ Si blandt hedningene: Herren er blitt konge, og jorderike står fast, det rokkes ikke; han dømmer folkene med rettvishet.

¹¹ Himmelen glede sig, og jorden fryde sig, havet bruse og alt det som fyller det!

¹² Marken fryde sig og alt det som er på den! Da jubler alle trær i skogen

¹³ for Herrens åsyn; for han kommer, han kommer for å dømme jorden; han skal dømme jorderike i rettferdighet og folkene i sin trofasthet.

KAPITTEL 97

Herren er blitt konge; jorden fryde sig, mange øer glede sig!

² Skyer og mørke er rundt omkring ham, rettferd og rett er hans trones grunnvoll.

³ Ild går foran hans åsyn og setter hans fiender i brand rundt omkring.

⁴ Hans lyn opplyser jorderike; jorden ser det og bever.

⁵ Fjellene smelter som voks for Herrens åsyn, for all jordens herres åsyn.

⁶ Himlene kunngjør hans rettferdighet, og alle folkene ser hans ære.

⁷ Til skamme blir alle de som dyrker utskårne bilder, som roser sig av avguder; tilbed ham, alle guder!

⁸ Sion hører det og gleder sig, og Judas døtre fryder sig over dine dommer, Herre!

- ⁹ For du, Herre, er den Høieste over all jorden, du er såre ophøiet over alle guder.
- ¹⁰ I som elsker Herren, hat det onde! Han bevarer sine frommes sjeler; han frir dem ut av de ugudeliges hånd.
- ¹¹ Lys er utsådd for den rettferdige, og glede for de opriktige av hjertet.
- ¹² Gled eder, I rettferdige i Herren, og pris hans hellige navn!

KAPITTEL 98

EN SALME.

Syng Herren en ny sang! For han har gjort underlige ting; hans høire hånd og hans hellige arm har hjulpet ham.

- ² Herren har kunngjort sin frelse, åpenbaret sin rettferdighet for hedningenes øine.
- ³ Han har kommet i hu sin miskunnhet og sin trofasthet mot Israels hus; alle jordens ender har sett vår Guds frelse.
- ⁴ Rop med glede for Herren, all jorden, bryt ut i jubel og lovsang!
- ⁵ Lovsyng Herren til citar, til citar og med sangens røst,
- ⁶ til trompeter og basunens røst! Rop med fryd for kongens, Herrens åsyn!
- ⁷ Havet bruse og alt det som fyller det, jorderike og de som bor der!
- ⁸ Strømmene klappe i hender, fjellene juble alle sammen
- ⁹ for Herrens åsyn, for han kommer for å dømme jorden; han skal dømme jorderike med rettferdighet og folkene med rettvishet.

KAPITTEL 99

Herren er blitt konge, folkene bever, han som troner over kjeruber, jorden ryster.

- ² Herren er stor i Sion, og ophøiet er han over alle folkene.
- ³ De skal prise ditt navn, det store og forferdelige; hellig er han.
- ⁴ Og i sin styrke elsker kongen rettferd; du har grunnfestet rettvishet, du har gjort rett og rettferdighet i Jakob.
- ⁵ Ophøi Herren vår Gud, og kast eder ned for hans føtters skammell! Hellig er han.
- ⁶ Moses og Aron var blandt hans prester, og Samuel blandt dem som påkalte hans navn; de ropte til Herren, og han svarte dem.
- ⁷ I en skystøtte talte han til dem; de holdt hans vidnesbyrd og den lov han gav dem.
- ⁸ Herre vår Gud, du svarte dem; du var dem en Gud som tilgav dem, men også en hevner over deres gjerninger.
- ⁹ Ophøi Herren vår Gud, og kast eder ned for hans hellige berg! For hellig er Herren vår Gud.

KAPITTEL 100

EN SALME TIL LOVPRISING.

Rop med fryd for Herren, all jorden!

- ² Tjen Herren med glede, kom frem for hans åsyn med jubel!
- ³ Kjenn at Herren er Gud! Han har skapt oss, og ikke vi selv, til sitt folk og til den hjord han

før.

⁴ Gå inn i hans porter med pris, i hans forgårder med lov, pris ham, lov hans navn!

⁵ For Herren er god; hans miskunnhet varer til evig tid, og hans trofasthet fra slekt til slekt.

KAPITTEL 101

AV DAVID; EN SALME.

Om miskunn og rett vil jeg synge; dig, Herre, vil jeg lovsynge.

² Jeg vil akte på den rettsindiges vei -- når vil du komme til mig? Jeg vil vandre i mitt hjertes uskyld i mitt hus.

³ Jeg vil ikke sette mig fore noget nidingsverk; å gjøre overtredelser hater jeg, det skal ikke henge ved mig.

⁴ Et falskt hjerte skal vike fra mig, den onde vil jeg ikke vite av.

⁵ Den som baktaler sin næste i lønndom, ham vil jeg utrydde; den som har stolte øine og et opblåst hjerte, ham kan jeg ikke tåle.

⁶ Mine øine ser efter de trofaste i landet, forat de skal bo hos mig; den som vandrer på den rettsindiges vei, han skal tjene mig.

⁷ Der skal ikke i mitt hus bo nogen som farer med svik; den som taler løgn, skal ikke bli stående for mine øine.

⁸ Hver morgen vil jeg tilintetgjøre alle ugudelige i landet for å utrydde av Herrens stad alle dem som gjør urett.

KAPITTEL 102

EN BØNN AV EN ELENDIG, NÅR HAN VANSMEKTER OG UTØSER SIN SORG FOR HERRENS ÅSYN.

Herre, hør min bønn og la mitt rop komme til dig! (102:2) Herre, hør min bønn og la mitt rop komme til dig!

² (102:3) Skjul ikke ditt åsyn for mig på den dag jeg er i nød! Bøi ditt øre til mig! På den dag jeg roper, skynd dig å svare mig!

³ (102:4) For mine dager er faret bort som en røk, og mine ben er forbrent som en brand.

⁴ (102:5) Mitt hjerte er stukket som en urt og fortørket; for jeg har glemt å ete mitt brød.

⁵ (102:6) For mine lydelige sukks skyld henger mine ben ved mitt kjøtt.

⁶ (102:7) Jeg ligner pelikanen i ørkenen, jeg er som uglen på øde steder.

⁷ (102:8) Jeg våker og er blitt som en enslig fugl på taket.

⁸ (102:9) Hele dagen spotter mine fiender mig; de som raser mot mig, sverger ved mig.

⁹ (102:10) For jeg eter aske som brød og blander min drikk med gråt

¹⁰ (102:11) for din vredes og din harmes skyld; for du har løftet mig op og kastet mig bort.

¹¹ (102:12) Mine dager er som en hellende skygge, og selv visner jeg som en urt.

¹² (102:13) Men du, Herre, du troner til evig tid, og ditt minne varer fra slekt til slekt.

¹³ (102:14) Du vil reise dig, du vil forbarme dig over Sion; for det er tiden til å være det nådig, timen er kommet.

¹⁴ (102:15) For dine tjenere elsker dets stener, og de ynkes over dets støv.

¹⁵ (102:16) Og hedningene skal frykte Herrens navn, og alle jordens konger din herlighet.

¹⁶ (102:17) For Herren har bygget Sion, han har åpenbaret sig i sin herlighet.

¹⁷ (102:18) Han har vendt sig til de hjelpeløses bønn, og han har ikke foraktet deres bønn.

- ¹⁸ (102:19) Dette skal bli opskrevet for den kommende slekt, og det folk som skal skapes, skal love Herren.
- ¹⁹ (102:20) For han har sett ned fra sin hellige høide, Herren har fra himmelen skuet til jorden
- ²⁰ (102:21) for å høre den fangnes sukk, for å løse dødens barn,
- ²¹ (102:22) forat de i Sion skal forkynne Herrens navn og hans pris i Jerusalem,
- ²² (102:23) når de samler sig, folkeslagene og rikene, for å tjene Herren.
- ²³ (102:24) Han har bøiet min kraft på veien, han har forkortet mine dager.
- ²⁴ (102:25) Jeg sier: Min Gud, ta mig ikke bort midt i mine dager! Dine år varer fra slekt til slekt.
- ²⁵ (102:26) Fordum grunnfestet du jorden, og himlene er dine henders gjerning.
- ²⁶ (102:27) De skal forgå, men du blir stående; de skal alle eldes som et klæde, som et klædebon omskifter du dem, og de omskiftes,
- ²⁷ (102:28) men du er den samme, og dine år får ingen ende.
- ²⁸ (102:29) Dine tjeneres barn skal bo i ro, og deres avkom skal stå fast for ditt åsyn.

KAPITTEL 103

AV DAVID.

- M**in sjel, lov Herren, og alt som i mig er, love hans hellige navn!
- ² Min sjel, lov Herren og glem ikke alle hans velgjerninger!
- ³ Han som forlater all din misgjerning, som læger alle dine sykdommer,
- ⁴ han som forløser ditt liv fra graven, som kroner dig med miskunnhet og barmhjertighet,
- ⁵ han som metter din sjel [eg. din pryde] med det som godt er, så du blir ung igjen likesom ørnen. [når den skifter sin ham]
- ⁶ Herren gjør rettferd og rett mot alle undertrykte.
- ⁷ Han kunngjorde sine veier for Moses, sine gjerninger for Israels barn.
- ⁸ Herren er barmhjertig og nådig, langmodig og rik på miskunnhet.
- ⁹ Han går ikke alltid i rette og gjemmer ikke på vrede evindeligg.
- ¹⁰ Han gjør ikke med oss efter våre synder og gjengjelder oss ikke efter våre misgjerninger.
- ¹¹ For så høi som himmelen er over jorden, er hans miskunnhet mektig over dem som frykter ham.
- ¹² Så langt som øst er fra vest, lar han våre misgjerninger være langt fra oss.
- ¹³ Som en far forbarmer sig over sine barn, forbarmer Herren sig over dem som frykter ham.
- ¹⁴ For han vet hvorledes vi er skapt, han kommer i hu at vi er støv.
- ¹⁵ Et menneskes dager er som gresset; som blomsten på marken, således blomstrer han.
- ¹⁶ Når vinden farer over ham, er han ikke mere, og hans sted kjenner ham ikke mere.
- ¹⁷ Men Herrens miskunnhet er fra evighet og inntil evighet over dem som frykter ham, og hans rettferdighet mot barnebarn,
- ¹⁸ mot dem som holder hans pakt, og dem som kommer hans bud i hu, så de gjør efter dem.
- ¹⁹ Herren har reist sin trone i himmelen, og hans rike hersker over alle ting.
- ²⁰ Lov Herren, I hans engler, I veldige i makt, som fullbyrder hans ord, idet I adlyder hans

ords røst!

²¹ Lov Herren, alle hans hærskarer, I hans tjenere som gjør hans vilje!

²² Lov Herren, alle hans gjerninger, på alle steder hvor han hersker! Min sjel, lov Herren!

KAPITTEL 104

Min sjel, lov Herren! Herre min Gud, du er såre stor, høihet og herlighet har du iklædd dig.

² Han hyller sig i lys som i et klædebon, han spenner himmelen ut som et telt,

³ han som tømmer i vannene sine høie saler, han som gjør skyene til sin vogn, som farer frem på vindens vinger.

⁴ Han gjør vinder til sine engler, luende ild til sine tjenere.

⁵ Han grunnfestet jorden på dens støtter, den skal ikke rokkes i all evighet.

⁶ Du hadde dekket den med dype vann som med et klædebon; vannene stod over fjellene.

⁷ For din trusel flydde de, for din tordens røst for de hastig bort.

⁸ De steg op til fjellene, fór ned i dalene, til det sted du hadde grunnfestet for dem.

⁹ En grense satte du, som de ikke skal overskride; de skal ikke vende tilbake for å dekke jorden.

¹⁰ Han lar kilder springe frem i dalene; mellom fjellene går de.

¹¹ De gir alle markens dyr å drikke; villeslene slukker sin tørst.

¹² Over dem bor himmelens fugler; mellom grenene lar de høre sin røst.

¹³ Han vanner fjellene fra sine høie saler; av dine gjerningers frukt mettes jorden.

¹⁴ Han lar gress gro for feet og urter til menneskets tjeneste, til å få brød frem av jorden.

¹⁵ Og vin gleder menneskets hjerte, så den gjør åsynet mer skinnende enn olje, og brød styrker menneskets hjerte.

¹⁶ Herrens trær mettes, Libanons sedrer som han har plantet,

¹⁷ der hvor fuglene bygger rede, storken som har sin bolig i cypressene.

¹⁸ De høie fjell er for stengjetene, klippene er tilflukt for fjellgrevlingene.

¹⁹ Han gjorde månen til å fastsette tidene; solen kjenner sin nedgangstid.

²⁰ Du gjør mørke, og det blir natt; i den rører sig alle dyrene i skogen.

²¹ De unge løver brøler efter rov, for å kreve sin føde av Gud.

²² Solen går op, de trekker sig tilbake og legger sig i sine boliger.

²³ Mennesket går ut til sin gjerning og til sitt arbeid inntil aftenen.

²⁴ Hvor mange dine gjerninger er, Herre! Du gjorde dem alle viselig; jorden er full av det du har skapt.

²⁵ Der er havet, stort og vidtstrakt; der er en vrimmel uten tall, der er dyr, både små og store.

²⁶ Der går skibene, Leviatan, som du skapte til å leke sig der.

²⁷ Alle venter de på dig, at du skal gi dem deres føde i sin tid.

²⁸ Du gir dem, de sanker; du oplater din hånd, de mettes med godt.

²⁹ Du skjuler ditt åsyn, de forferdes; du drar deres livsånde tilbake, de dør og vender tilbake til sitt støv.

³⁰ Du sender din Ånd ut, de skapes, og du gjør jordens skikkelse ny igjen.

- ³¹ Herrens ære være til evig tid! Herren glede sig i sine gjerninger!
- ³² Han som ser til jorden, og den bever, som rører ved fjellene, og de ryker.
- ³³ Jeg vil lovsynge Herren så lenge jeg lever; jeg vil synge for min Gud så lenge jeg er til.
- ³⁴ Måtte min tale tekkes ham! Jeg vil glede mig i Herren!
- ³⁵ Men måtte syndere utryddes av jorden, og ugudelige ikke mere finnes! Min sjel, lov Herren! Halleluja! [de. lov Herren]

KAPITTEL 105

- P**ris Herren, påkall hans navn, kunngjør blandt folkene hans store gjerninger!
- ² Syng for ham, lovsyng ham, grund på alle hans undergjerninger!
- ³ Ros eder av hans hellige navn! Deres hjerte glede sig som søker Herren!
- ⁴ Spør efter Herren og hans makt, søk hans åsyn all tid!
- ⁵ Kom i hu hans undergjerninger som han har gjort, hans undere og hans munns dommer,
- ⁶ I, hans tjener Abrahams avkom, Jakobs barn, hans utvalgte!
- ⁷ Han er Herren vår Gud, hans dommer er over all jorden.
- ⁸ Han kommer evindeligen sin pakt i hu, det ord han fastsatte for tusen slekter,
- ⁹ den pakt han gjorde med Abraham, og sin ed til Isak;
- ¹⁰ og han stadfestet den som en rett for Jakob, som en evig pakt for Israel,
- ¹¹ idet han sa: Dig vil jeg gi Kana'ans land til arvelodd.
- ¹² Da de var en liten flokk, få og fremmede der,
- ¹³ og vandret fra folk til folk, fra et rike til et annet folk,
- ¹⁴ tillot han ikke noget menneske å gjøre vold imot dem, og han straffet konger for deres skyld:
- ¹⁵ Rør ikke ved mine salvede, og gjør ikke mine profeter noget ondt!
- ¹⁶ Og han kalte hunger inn over landet, han brøt sønder hver støtte av brød.
- ¹⁷ Han sendte en mann foran dem, til træl blev Josef solgt.
- ¹⁸ De plaget hans føtter med lenker, hans sjel kom i jern, [de. hans lenker voldte hans sjel bitter smerte]
- ¹⁹ inntil den tid da hans ord slo til, da Herrens ord viste hans uskyld.
- ²⁰ Da sendte kongen bud og lot ham løs, herskeren over folkeslag gav ham fri.
- ²¹ Han satte ham til herre over sitt hus og til hersker over alt sitt gods,
- ²² forat han skulde binde hans fyrster efter sin vilje og lære hans eldste visdom.
- ²³ Så kom Israel til Egypten, og Jakob bodde som fremmed i Kams land.
- ²⁴ Og han [Gud.] gjorde sitt folk såre fruktbart og gjorde det sterkere enn dets motstandere.
- ²⁵ Han vendte deres hjerte til å hate hans folk, til å gå frem med svik mot hans tjenere.
- ²⁶ Han sendte Moses, sin tjener, Aron som han hadde utvalgt.
- ²⁷ De gjorde hans tegn iblandt dem og undere i Kams land.
- ²⁸ Han sendte mørke og gjorde det mørkt, og de var ikke gjenstridige mot hans ord.
- ²⁹ Han gjorde deres vann til blod, og han drepte deres fisker.
- ³⁰ Deres land vrimlet av frosk, endog i deres kongers saler.
- ³¹ Han talte, og det kom fluesvermer, mygg innen hele deres landemerke.

- ³² Han gav dem hagl for regn, luende ild i deres land,
³³ og han slo ned deres vintrær og deres fikentrær, og brøt sønder trærne innen deres landemerke.
³⁴ Han talte, og det kom gresshopper og gnagere [de. gresshopper.] uten tall,
³⁵ og de åt op hver urt i deres land, og de åt op frukten på deres mark.
³⁶ Og han slo alt førstefødt i deres land, førstegrøden av all deres kraft.
³⁷ Og han førte dem ut med sølv og gull, og det fantes ingen i hans stammer som snublet.
³⁸ Egypten gledet sig da de drog ut; for frykt for dem var falt på dem.
³⁹ Han bredte ut en sky til dekke og ild til å lyse om natten.
⁴⁰ De krevde, og han lot vaktler komme og mettet dem med himmelbrød.
⁴¹ Han åpnet klippen, og det fløt vann; det løp gjennom det tørre land som en strøm.
⁴² For han kom i hu sitt hellige ord, Abraham, sin tjener,
⁴³ og han førte sitt folk ut med glede, sine utvalgte med fryderop,
⁴⁴ og han gav dem hedningefolks land, og hvad folkeslag med møie hadde vunnet, tok de til eie,
⁴⁵ forat de skulde holde hans forskrifter og ta vare på hans lover. Halleluja!

KAPITTEL 106

- H**alleluja! Pris Herren, for han er god, hans miskunnhet varer evindelig.
² Hvem kan utsi Herrens veldige gjerninger, forkynne all hans pris?
³ Salige er de som tar vare på det som rett er, den som gjør rettferdighet til enhver tid.
⁴ Kom mig i hu, Herre, efter din nåde mot ditt folk, se til mig med din frelse,
⁵ så jeg kan se på dine utvalgtes lykke, glede mig med ditt folks glede, rose mig med din arv!
⁶ Vi har syndet med våre fedre, vi har gjort ille, vi har vært ugudelige.
⁷ Våre fedre i Egypten aktet ikke på dine undergjerninger, de kom ikke i hu dine mange nådegjerninger, men var gjenstridige ved havet, ved det Røde Hav.
⁸ Dog frelste han dem for sitt navns skyld, for å kunngjøre sitt velde,
⁹ og han truet det Røde Hav, og det blev tørt, og han lot dem gå gjennom dypene som i en ørken,
¹⁰ og han frelste dem av hans hånd som hatet dem, og forløste dem av fiendens hånd,
¹¹ og vannet skjulte deres motstandere, det blev ikke én av dem tilbake.
¹² Da trodde de på hans ord, de sang hans pris.
¹³ Men snart glemte de hans gjerninger, de bidde ikke på hans råd;
¹⁴ men de blev grepet av begjærighet i ørkenen, og de fristet Gud på det øde sted.
¹⁵ Da gav han dem det de vilde ha, men sendte tærende sykdom over deres liv.
¹⁶ Og de blev avindsyke mot Moses i leiren, mot Aron, Herrens hellige.
¹⁷ Jorden oplot sig og slukte Datan og skjulte Abirams hop,
¹⁸ og en ild satte deres hop i brand, en lue brente op de ugudelige.
¹⁹ De gjorde en kalv ved Horeb og tilbad et støpt billede,
²⁰ og de byttet sin ære mot billedet av en okse, som eter gress.
²¹ De glemte Gud, sin frelser, som hadde gjort store ting i Egypten,
²² undergjerninger i Kams land, forferdelige ting ved det Røde Hav.

²³ Da sa han at han vilde ødelegge dem, dersom ikke Moses, hans utvalgte, hadde stilt sig i gapet for hans åsyn for å avvende hans vrede fra å ødelegge dem.

²⁴ Og de foraktet det herlige land, de trodde ikke hans ord,

²⁵ og de knurret i sine telt, de hørte ikke på Herrens røst.

²⁶ Da oppløftet han sin hånd og svor at han vilde la dem falle i ørkenen

²⁷ og la deres avkom falle iblandt hedningene og sprede dem i landene.

²⁸ Og de bandt sig til Ba'al-Peor og åt av offere til døde, [de. de livløse avgudsbilleder]

²⁹ og de vakte harme ved sine gjerninger, og en plage brøt inn iblandt dem.

³⁰ Da stod Pinehas frem og holdt dom, og plagen stanset;

³¹ og det blev regnet ham til rettferdighet fra slekt til slekt evindelig.

³² Og de vakte vrede ved Meribas vann, og det gikk Moses ille for deres skyld;

³³ for de var gjenstridige mot hans [de. Guds.] Ånd, og han talte tankeløst med sine leber.

³⁴ De ødela ikke de folk som Herren hadde talt til dem om,

³⁵ men de blandet sig med hedningene og lærte deres gjerninger,

³⁶ og de tjente deres avguder, og disse blev dem til en snare,

³⁷ og de ofret sine sønner og sine døtre til maktene. [de. avgudene]

³⁸ og de utøste uskyldig blod, sine sønners og sine døtres blod, som de ofret til Kana'ans avguder, og landet blev vanhelliget ved blod.

³⁹ De blev urene ved sine gjerninger og drev hor ved sin adferd.

⁴⁰ Da optendtes Herrens vrede mot hans folk, og han fikk avsky for sin arv.

⁴¹ Og han gav dem i hedningers hånd, og de som hatet dem, hersket over dem,

⁴² og deres fiender trengte dem, og de blev ydmyket under deres hånd.

⁴³ Mange ganger utfridde han dem; men de var gjenstridige i sine råd, og de sank ned i usseldom for sin misgjernings skyld.

⁴⁴ Og han så til dem når de var i nød, idet han hørte deres klagerop.

⁴⁵ Og i sin godhet mot dem kom han sin pakt i hu, og det gjorde ham ondt etter hans store miskunnhet,

⁴⁶ og han lot dem finne barmhjertighet for alle deres åsyn som hadde ført dem i fangenskap.

⁴⁷ Frels oss, Herre vår Gud, og samle oss fra hedningene til å love ditt hellige navn, rose oss av å kunne prise dig!

⁴⁸ Lovet være Herren, Israels Gud, fra evighet og til evighet! Og alt folket sier: Amen. Halleluja!

KAPITTEL 107

Pris Herren, for han er god, hans miskunnhet varer evindelig.

² Så sie Herrens gjenløste, de som han har gjenløst av nødens hånd,

³ og som han har samlet fra landene, fra øst og fra vest, fra nord og fra havet.

⁴ De fór vill i ørkenen, i et uveisomt øde, de fant ikke en by å bo i.

⁵ De var hungrige og tørste, deres sjel vansmektet i dem.

⁶ Da ropte de til Herren i sin nød; av deres trengsler utfridde han dem,

⁷ og han førte dem på rett vei, så de gikk til en by de kunde bo i.

⁸ De skal prise Herren for hans miskunnhet og for hans undergjerninger mot

menneskenes barn;

⁹ for han mettet den vansmektende sjel og fylte den hungrige sjel med godt.

¹⁰ De satt i mørke og i dødsskygge, bundet i elendighet og jern,

¹¹ fordi de hadde vært gjenstridige mot Guds ord og foraktet den Høiestes råd.

¹² Derfor bøide han deres hjerter ved lidelse; de snublet, og det var ikke nogen hjelper.

¹³ Da ropte de til Herren i sin nød; av deres trengsler frelste han dem.

¹⁴ Han førte dem ut av mørke og dødsskygge og rev sønder deres bånd.

¹⁵ De skal prise Herren for hans miskunnhet og for hans undergjerninger mot menneskenes barn;

¹⁶ for han brøt sønder porter av kobber og hugg sønder bomber av jern.

¹⁷ De var dårer og blev plaget for sin syndige vei og for sine misgjerninger;

¹⁸ deres sjel vemmedes ved all mat, og de kom nær til dødens porter.

¹⁹ Da ropte de til Herren i sin nød; av deres trengsler frelste han dem.

²⁰ Han sendte sitt ord og helbredet dem og reddet dem fra deres graver.

²¹ De skal prise Herren for hans miskunnhet og for hans undergjerninger mot menneskenes barn;

²² og ofre takkoffere og fortelle om hans gjerninger med jubel.

²³ De som fór ut på havet i skib, som drev handel på store vann,

²⁴ de så Herrens gjerninger og hans underverker på dypet.

²⁵ Han bød og lot det komme en stormvind, og den reiste dets bølger.

²⁶ De fór op imot himmelen, de fór ned i avgrunnene, deres sjel blev motløs i ulykken.

²⁷ De tumlet og vaklet som en drukken mann, og all deres visdom blev til intet.

²⁸ Da ropte de til Herren i sin nød, og av deres trengsler førte han dem ut.

²⁹ Han lot stormen bli til stille, og bølgene omkring dem tidde.

³⁰ Og de gledet sig over at de la sig; og han førte dem til den havn de ønsket.

³¹ De skal prise Herren for hans miskunnhet og for hans undergjerninger mot menneskenes barn

³² og ophøie ham i folkets forsamling og love ham der hvor de gamle sitter.

³³ Han gjorde elver til en ørken og vannkilder til et tørstig land,

³⁴ et fruktbart land til et saltland for deres ondskaps skyld som bodde der.

³⁵ Han gjorde en ørken til en vannrik sjø og et tørt land til vannkilder. [nemlig: for det frelste Israel]

³⁶ Og han lot de hungrige bo der, og de grunnla en by til å bo i.

³⁷ Og de tilsådde akre og plantet vingårder, og de vant den frukt de bar.

³⁸ Og han velsignet dem, og de blev meget tallrike, og av fe gav han dem ikke lite.

³⁹ Så minket de igjen og blev nedbøiet ved trengsel, ulykke og sorg.

⁴⁰ Han som utøser forakt over fyrster og lar dem fare vill i et uveisomt øde,

⁴¹ han ophøiet den fattige av elendighet og gjorde slektene som hjorden.

⁴² De opriktige ser det og gleder sig, og all ondskap lukker sin munn.

⁴³ Den som er vis, han akte på dette og merke på Herrens nådegjerninger!

KAPITTEL 108

EN SANG, EN SALME AV DAVID.

- M**itt hjerte er rolig, Gud! Jeg vil synge og lovprise, ja, det skal min ære. [de. sjel](108:2)
Mitt hjerte er rolig, Gud! Jeg vil synge og lovprise, ja, det skal min ære. [de. sjel]
- ² (108:3) Våkn op, harpe og citar! Jeg vil vekke morgenrøden.
- ³ (108:4) Jeg vil prise dig blandt folkene, Herre, og lovsynge dig blandt folkeslagene.
- ⁴ (108:5) For stor over himmelen er din miskunnhet, og inntil skyene din trofasthet.
- ⁵ (108:6) Vis dig høi over himmelen, Gud, og din ære over all jorden!
- ⁶ (108:7) Forat de du elsker, må bli frelst, så hjelp med din høire hånd og bønnhør oss!
- ⁷ (108:8) Gud har talt i sin hellighet. Jeg vil fryde mig; jeg vil utskifte Sikem og opmåle Sukkots dal.
- ⁸ (108:9) Mig hører Gilead til, mig hører Manasse til, og Efra'im er vern for mitt hode, Juda er min herskerstav.
- ⁹ (108:10) Moab er mitt vaskefat, på Edom kaster jeg min sko, over Filisterland jubler jeg.
- ¹⁰ (108:11) Hvem vil føre mig til den faste by? Hvem leder mig inn til Edom?
- ¹¹ (108:12) Mon ikke du, Gud, som forkastet oss og ikke drog ut med våre hærer, Gud?
- ¹² (108:13) Gi oss hjelp mot fienden, for menneskehjelp er tomhet!
- ¹³ (108:14) Ved Gud skal vi gjøre storverk, og han skal trede ned våre fiender.

KAPITTEL 109

TIL SANGMESTEREN; AV DAVID; EN SALME.

- M**in lovsangs Gud, ti ikke!
- ² For ugudelighets munn og falskhets munn har de opplatt imot mig, de har talt med mig med løgnens tunge.
- ³ Og med hatets ord har de omgitt mig og stridt imot mig uten årsak.
- ⁴ Til lønn for min kjærlighet stod de mig imot, enda jeg er bare bønn.
- ⁵ Og de la ondt på mig til lønn for godt og hat til lønn for min kjærlighet.
- ⁶ Sett en ugudelig over ham, og la en anklager stå ved hans høire hånd!
- ⁷ Når han dømmes, da la ham gå ut som skyldig, og la hans bønn bli til synd!
- ⁸ La hans dager bli få, la en annen få hans embede!
- ⁹ La hans barn bli farløse og hans hustru enke,
- ¹⁰ og la hans barn flakke omkring og tigge, og la dem gå som tiggere fra sine ødelagte hjem!
- ¹¹ La ågerkaren kaste garn ut efter alt det han har, og fremmede røve frukten av hans arbeid!
- ¹² La ham ikke finne nogen som bevarer miskunnhet imot ham og la ingen forbarme sig over hans farløse barn!
- ¹³ La hans fremtid bli avskåret, deres navn bli utslettet i det annet ættledd!
- ¹⁴ Hans fedres misgjerning bli ihukommet hos Herren, og hans mors synd bli ikke utslettet!
- ¹⁵ De være alltid for Herrens øine, og han utrydde deres minne av jorden,
- ¹⁶ fordi han ikke kom i hu å gjøre barmhjertighet, men forfulgte en mann som var fattig og elendig og bedrøvet i hjertet, og vilde drepe ham.
- ¹⁷ Han elsket forbannelse, og den kom over ham; han hadde ikke lyst til velsignelse, og den blev langt borte fra ham;

- 18** han klædde sig i forbannelse som sin klædning, og den trengte som vann inn i hans liv og som olje i hans ben.
- 19** La den være ham som et klædebon som han dekker sig med, og som et belte som han alltid omgjorder sig med!
- 20** Dette være mine motstanderes lønn fra Herren, og deres som taler ondt imot min sjel!
- 21** Og du, Herre, Herre, gjør vel imot mig for ditt navns skyld! Fordi din miskunnhet er god, så redde du mig!
- 22** For jeg er elendig og fattig, og mitt hjerte er gjennemboret i mitt indre.
- 23** Som en skygge, når den heller, farer jeg avsted; jeg blir jaget bort som en gresshoppe.
- 24** Mine knær vakler av faste, og mitt kjød svinner og er uten fedme.
- 25** Og jeg er blitt til spott for dem; de ser mig og ryster på hodet.
- 26** Hjelp mig, Herre min Gud, frels mig efter din miskunnhet,
- 27** så de må kjenne at dette er din hånd, at du, Herre, har gjort det!
- 28** De forbanner, men du velsigner; de reiser sig og blir til skamme, men din tjener gleder sig.
- 29** Mine motstandere skal klæ sig i vanære og svøpe sig i sin skam som i en kappe.
- 30** Jeg vil storlig prise Herren med min munn, og midt iblandt mange vil jeg love ham;
- 31** for han står ved den fattiges høire hånd for å frelse ham fra dem som dømmer hans sjel.

KAPITTEL 110

AV DAVID; EN SALME.

Herren sa til min herre: Sett dig ved min høire hånd, til jeg får lagt dine fiender til skammel for dine føtter!

- 2** Ditt veldes kongestav skal Herren utstrekke fra Sion! hersk midt iblandt dine fiender!
- 3** Ditt folk møter villig frem på ditt veldes dag; i hellig prydelse kommer din ungdom til dig, som dugg ut av morgenrødens skjød.
- 4** Herren har svoret, og han skal ikke angre det: Du er prest evindelig efter Melkisedeks vis.
- 5** Herren ved din høire hånd knuser konger på sin vredes dag.
- 6** Han holder dom iblandt hedningene, fyller op med lik, knuser hoder over den vide jord.
- 7** Av bekken drikker han på veien, derfor løfter han høit sitt hode.

KAPITTEL 111

Halleluja! Jeg vil prise Herren av hele mitt hjerte i de opriktiges råd og i menigheten.

- 2** Store er Herrens gjerninger, søkt av alle dem som har lyst til dem.
- 3** Høihet og herlighet er hans gjerning, og hans rettferdighet står fast evindelig.
- 4** Han har sørget for at hans undergjerninger ihukommes; Herren er nådig og barmhjertig.
- 5** Han har gitt dem føde som frykter ham; han kommer sin pakt i hu evindelig.
- 6** Han har kunngjort sine gjerningers kraft for sitt folk idet han har gitt dem hedningers arv.
- 7** Hans henders gjerninger er sannhet og rett, alle hans bud er trofaste;
- 8** de er grunnfestet for all tid, for evighet, de er gjort i sannhet og rettvishet.

⁹ Han har sendt sitt folk forløsning, han har fastsatt sin pakt for evig tid; hans navn er hellig og forferdelig.

¹⁰ frykte Herren er begynnelsen til visdom; god forstand har alle de som gjør derefter. Hans pris varer til evig tid.

KAPITTEL 112

Halleluja! Salig er den mann som frykter Herren, som har sin store lyst i hans bud.

² Hans avkom skal være mektig på jorden; de opriktiges slekt skal velsignes.

³ Det er velstand og rikdom i hans hus, og hans rettferdighet står fast evindeligh.

⁴ Det går op et lys i mørket for de opriktige, for den som er nådig og barmhjertig og rettferdig.

⁵ Lykkelig er den mann som forbarmer sig og låner ut; han hevder all sin sak i dommen.

⁶ For han skal ikke rokkes evindeligh; den rettferdige skal være i evig minne.

⁷ Han skal ikke frykte for nogen ond tidende; hans hjerte er fast, det setter sin lit til Herren.

⁸ Hans hjerte er trygt; han frykter ikke, inntil han ser med lyst på sine fiender.

⁹ Han har strødd ut, han har gitt de fattige; hans rettferdighet står fast evindeligh, hans horn skal ophøies med ære.

¹⁰ Den ugudelige skal se det og harmes, han skal skjære tenner og optæres; de ugudeliges attrå blir til intet.

KAPITTEL 113

Halleluja! Lov, I Herrens tjenere, lov Herrens navn!

² Herrens navn være lovet fra nu av og inntil evig tid!

³ Fra solens opgang til dens nedgang er Herrens navn høiløvet.

⁴ Herren er ophøiet over alle hedninger, hans ære er over himmelen.

⁵ Hvem er som Herren vår Gud, han som troner så høit,

⁶ som ser så dypt ned, i himmelen og på jorden,

⁷ som reiser den ringe av støvet, ophøier den fattige av skarnet

⁸ for å sette ham hos fyrster, hos sitt folks fyrster,

⁹ han som lar den ufruktbare hustru bo som glad barnemor! Halleluja!

KAPITTEL 114

Da Israel drog ut av Egypten, Jakobs hus fra et folk med fremmed tungemål,

² da blev Juda hans [Herrens.] helligdom, Israel hans rike.

³ Havet så det og flydde, Jordan vendte om og løp tilbake.

⁴ Fjellene hoppet som værer, haugene som unge lam.

⁵ Hvad har hendt dig, du hav, at du flyr, du Jordan, at du vender om og løper tilbake,

⁶ I fjell, at I hopper som værer, I hauger som unge lam?

⁷ For Herrens åsyn bev, du jord, for Jakobs Guds åsyn,

⁸ han som gjør klippen til en vannrik sjø, den hårde sten til en vannkilde!

KAPITTEL 115

Ikke oss, Herre, ikke oss, men ditt navn gi du ære for din miskunnhets, for din trofasthets skyld!

² Hvorfor skal hedningene si: Hvor er nu deres Gud?

³ Vår Gud er jo i himmelen; han gjør alt det han vil.

⁴ Deres avguder er sølv og gull, et verk av menneskehender.

⁵ De har munn, men taler ikke; de har øine, men ser ikke;

⁶ de har ører, men hører ikke; de har nese, men lukter ikke.

⁷ Deres hender føler ikke, deres føtter går ikke; de gir ingen lyd med sin strupe.

⁸ Som de selv er, blir de som gjør dem, hver den som setter sin lit til dem.

⁹ Israel, sett din lit til Herren! Han er deres hjelp og deres skjold.

¹⁰ Arons hus, sett eders lit til Herren! Han er deres hjelp og deres skjold.

¹¹ I som frykter Herren, sett eders lit til Herren! Han er deres hjelp og deres skjold.

¹² Herren kom oss i hu; han skal velsigne, han skal velsigne Israels hus, han skal velsigne Arons hus,

¹³ han skal velsigne dem som frykter Herren, de små med de store.

¹⁴ Herren la eder vokse i tall, eder og eders barn!

¹⁵ Velsignet være I av Herren, himmelens og jordens skaper!

¹⁶ Himmelen er Herrens himmel, men jorden har han gitt menneskenes barn.

¹⁷ De døde lover ikke Herren, ingen av dem som farer ned i dødsrikets stillhet;

¹⁸ men vi skal love Herren fra nu av og inntil evig tid. Halleluja!

KAPITTEL 116

Jeg elsker Herren, for han hører min røst, mine inderlige bønner.

² For han har bøiet sitt øre til mig, og alle mine dager vil jeg påkalle ham.

³ Dødens rep hadde omspent mig, og dødsrikets angster hadde funnet mig; nød og sorg fant jeg.

⁴ Men jeg påkalte Herrens navn: Akk Herre, frels min sjel!

⁵ Herren er nådig og rettferdig, og vår Gud er barmhjertig.

⁶ Herren verner de enfoldige; jeg var elendig, og han frelste mig.

⁷ Kom igjen, min sjel, til din ro! For Herren har gjort vel imot dig.

⁸ For du fridde min sjel fra døden, mitt øie fra gråt, min fot fra fall.

⁹ Jeg skal vandre for Herrens åsyn i de levendes land.

¹⁰ Jeg trodde, for jeg talte; jeg var såre plaget.

¹¹ Jeg sa i min angst: Hvert menneske er en løgner.

¹² Hvormed skal jeg gjengjelde Herren alle hans velgjerninger imot mig?

¹³ Jeg vil løfte frelsens beger og påkalle Herrens navn.

¹⁴ Jeg vil holde for Herren mine løfter, og det for hele hans folks øine.

¹⁵ Kostelig i Herrens øine er hans frommes død.

¹⁶ Akk Herre! Jeg er jo din tjener, jeg er din tjener, din tjenerinnes sønn; du har løst mine bånd.

- ¹⁷ Dig vil jeg ofre takkoffer, og Herrens navn vil jeg påkalle.
¹⁸ Jeg vil holde for Herren mine løfter, og det for hele hans folks øine,
¹⁹ i forgårdene til Herrens hus, midt i dig, Jerusalem. Halleluja!

KAPITTEL 117

Lov Herren, alle hedninger, pris ham, alle folk!

² For hans miskunnhet er mektig over oss, og Herrens trofasthet varer til evig tid.
Halleluja!

KAPITTEL 118

Pris Herren, for han er god, hans miskunnhet varer evindelig!

- ² Israel sie: Hans miskunnhet varer evindelig!
³ Arons hus sie: Hans miskunnhet varer evindelig!
⁴ De som frykter Herren, sie: Hans miskunnhet varer evindelig!
⁵ Ut av trengselen kalte jeg på Herren; Herren svarte mig og førte mig ut i fritt rum.
⁶ Herren er med mig, jeg frykter ikke; hvad skulde et menneske gjøre mig?
⁷ Herren er med mig, den som hjelper mig, og jeg skal se med lyst på dem som hater mig.
⁸ Det er bedre å sette sin lit til Herren enn å stole på mennesker.
⁹ Det er bedre å ta sin tilflukt til Herren enn å stole på fyrster.
¹⁰ Alle hedninger omringer mig; i Herrens navn skal jeg hugge dem ned.
¹¹ De omgir mig, ja, de omringer mig; i Herrens navn skal jeg hugge dem ned.
¹² De omgir mig som bier, de slukner som ild i tornebusker; i Herrens navn skal jeg hugge dem ned.
¹³ Hårdt støtte du [min fiende.] mig forat jeg skulde falle; men Herren hjalp mig.
¹⁴ Herren er min styrke og lovsang, og han blev mig til frelse.
¹⁵ Det høres fryderop om frelse i de rettferdiges telt; Herrens høire hånd gjør storverk.
¹⁶ Herrens høire hånd ophøier, Herrens høire hånd gjør storverk.
¹⁷ Jeg skal ikke dø, men leve og fortelle Herrens gjerninger.
¹⁸ Hårdt tuktet Herren mig, men til døden overgav han mig ikke.
¹⁹ Lukk op rettferdighets porter for mig! Jeg vil gå inn gjennom dem, jeg vil prise Herren.
²⁰ Dette er Herrens port; de rettferdige skal gå inn gjennom den.
²¹ Jeg vil prise dig fordi du svarte mig og blev mig til frelse.
²² Den sten som bygningsmennene forkastet, er blitt hovedhjørnesten.
²³ Av Herren er dette gjort, det er underfullt i våre øine.
²⁴ Dette er dagen som Herren har gjort; la oss fryde oss og glede oss på den!
²⁵ Herre, frels dog! Å Herre, la det dog lykkes!
²⁶ Velsignet være han som kommer i Herrens navn! Vi velsigner eder fra Herrens hus.
²⁷ Herren er Gud, og han lot det bli lyst for oss. Bind høitidsofferet med rep like inn til alterets horn!
²⁸ Du er min Gud, og jeg vil love dig, min Gud, jeg vil ophøie dig.
²⁹ Pris Herren, for han er god, hans miskunnhet varer evindelig.

KAPITTEL 119

Salige er de hvis vei er ulastelig, som vandrer i Herrens lov.

² Salige er de som tar vare på hans vidnesbyrd, som søker ham av hele sitt hjerte

³ og ikke gjør urett, men vandrer på hans veier.

⁴ Du har gitt dine befalinger forat en skal holde dem nøie.

⁵ O, at mine veier måtte bli faste, så jeg holder dine forskrifter!

⁶ Da skal jeg ikke bli til skamme når jeg gir akt på alle dine bud.

⁷ Jeg vil prise dig i hjertets opriktighet når jeg lærer din rettferdighets lover å kjenne.

⁸ Dine forskrifter vil jeg holde; du må ikke rent forlate mig!

⁹ Hvorved skal den unge holde sin sti ren? Ved å holde sig efter ditt ord.

¹⁰ Av hele mitt hjerte har jeg søkt dig; la mig ikke fare vill fra dine bud!

¹¹ I mitt hjerte har jeg gjemt ditt ord forat jeg ikke skal synde imot dig.

¹² Lovet være du, Herre! Lær mig dine forskrifter!

¹³ Med mine leber har jeg forkynt alle lover fra din munn.

¹⁴ Over dine vidnesbyrds vei har jeg gledet mig, som over all rikdom.

¹⁵ På dine befalinger vil jeg grunde og tenke på dine stier.

¹⁶ I dine forskrifter forlyster jeg mig, jeg glemmer ikke ditt ord.

¹⁷ Gjør vel imot din tjener, så jeg kan leve! Da vil jeg holde ditt ord.

¹⁸ Lat op mine øine, så jeg kan skue de underfulle ting i din lov!

¹⁹ Jeg er en gjest på jorden; skjul ikke dine bud for mig!

²⁰ Min sjel er knust, så jeg lenges efter dine lover til enhver tid.

²¹ Du har truet de overmodige, de forbannede, som farer vill fra dine bud.

²² Ta skam og forakt bort fra mig! For jeg har tatt vare på dine vidnesbyrd.

²³ Fyrster har også sittet og talt sammen imot mig; din tjener grunder på dine forskrifter.

²⁴ Dine vidnesbyrd er også min lyst; de er mine rådgivere.

²⁵ Min sjel er nedtrykt i støvet; hold mig i live efter ditt ord!

²⁶ Jeg fortalte dig mine veier, og du svarte mig; lær mig dine forskrifter!

²⁷ La mig forstå dine befalingers vei! Så vil jeg grunde på dine undergjæringer.

²⁸ Min sjel gråter av sorg; reis mig op efter ditt ord!

²⁹ Vend løgnens vei bort fra mig, og unn mig din lov!

³⁰ Trofasthets vei har jeg utvalgt, dine lover har jeg satt for mig.

³¹ Jeg henger ved dine vidnesbyrd; Herre, la mig ikke bli til skamme!

³² Dine buds vei vil jeg løpe; for du frir mitt hjerte fra angst.

³³ Lær mig, Herre, dine forskrifters vei! Så vil jeg ta vare på den inntil enden.

³⁴ Lær mig! Så vil jeg ta vare på din lov og holde den av hele mitt hjerte.

³⁵ Led mig frem på dine buds sti! For i den har jeg min lyst.

³⁶ Bøi mitt hjerte til dine vidnesbyrd og ikke til vinning!

³⁷ Vend mine øine bort fra å se efter tomhet, hold mig i live på din vei!

³⁸ Opfyll for din tjener ditt ord, som er for dem som frykter dig!

³⁹ Ta bort min vanære, som jeg frykter for! For dine lover er gode.

⁴⁰ Se, jeg lenges efter dine befalinger; hold mig i live ved din rettferdighet!

⁴¹ La dine nådegjæringer, Herre, komme over mig, din frelse efter ditt ord!

- 42 Jeg vil gi den svar som håner mig; for jeg setter min lit til ditt ord.
- 43 Ta ikke sannhets ord så rent bort fra min munn! For jeg bier på dine dommer.
- 44 Jeg vil holde din lov stadig, evindelighet og alltid.
- 45 La mig vandre i fritt rum! For jeg spør efter dine befalinger.
- 46 Jeg vil tale om dine vidnesbyrd for konger og skal ikke bli til skamme.
- 47 Jeg har min lyst i dine bud, som jeg elsker.
- 48 Jeg løfter mine hender til dine bud, som jeg elsker, og jeg vil grunde på dine forskrifter.
- 49 Kom i hu ordet til din tjener, fordi du har gitt mig håp!
- 50 Det er min trøst i min elendighet at ditt ord har holdt mig i live.
- 51 De overmodige har spottet mig såre; fra din lov er jeg ikke avveket.
- 52 Jeg kom dine dommer fra evighet i hu, Herre, og jeg blev trøstet.
- 53 En brennende harme har grepet mig over de ugudelige, som forlater din lov.
- 54 Dine forskrifter er blitt mine lovsanger i min utlendighets hus.
- 55 Jeg kom om natten ditt navn i hu, Herre, og jeg holdt din lov.
- 56 Dette blev mig gitt: at jeg har tatt vare på dine befalinger.
- 57 Herren er min del, sa jeg, idet jeg holdt dine ord.
- 58 Jeg bønnfalt dig av hele mitt hjerte: Vær mig nådig efter ditt ord!
- 59 Jeg eftertenkte mine veier og vendte mine føtter til dine vidnesbyrd.
- 60 Jeg hastet og ventet ikke med å holde dine bud.
- 61 De ugudeliges strikker har omspent mig, din lov har jeg ikke glemt.
- 62 Midt om natten står jeg op for å prise dig for din rettferdighets lover.
- 63 Jeg holder mig til alle dem som frykter dig, og som holder dine befalinger.
- 64 Jorden er full av din miskunnhet, Herre; lær mig dine forskrifter!
- 65 Du har gjort vel imot din tjener, Herre, efter ditt ord.
- 66 Lær mig god skjønnsomhet og kunnskap! For jeg tror på dine bud.
- 67 Før jeg blev ydmyket, fór jeg vill; men nu holder jeg ditt ord.
- 68 Du er god og gjør godt; lær mig dine forskrifter!
- 69 De overmodige har spunnet løgn sammen imot mig; jeg holder dine befalinger av hele mitt hjerte.
- 70 Deres hjerte er som en fettklump; jeg har min lyst i din lov.
- 71 Det var mig godt at jeg blev ydmyket, forat jeg kunde lære dine forskrifter.
- 72 Din munns lov er mig bedre enn tusen stykker gull og sølv.
- 73 Dine hender har skapt mig og gjort mig; gi mig forstand, forat jeg må lære dine bud!
- 74 De som frykter dig, skal se mig og glede sig; for jeg venter på ditt ord.
- 75 Jeg vet, Herre, at dine dommer er rettferdighet, og i trofasthet har du ydmyket mig.
- 76 La din miskunnhet være mig til trøst efter ditt ord til din tjener!
- 77 La din miskunnhet komme over mig, forat jeg kan leve! For din lov er min lyst.
- 78 La de overmodige bli til skamme! For de har trykket mig ned uten årsak; jeg grunder på dine befalinger.
- 79 La dem vende tilbake til mig, de som frykter dig og kjenner dine vidnesbyrd!
- 80 La mitt hjerte være fullkomment i dine forskrifter, forat jeg ikke skal bli til skamme!
- 81 Min sjel vansmekter av lengsel efter din frelse; jeg venter på ditt ord.
- 82 Mine øine vansmekter av lengsel efter ditt ord idet jeg sier: Når vil du trøste mig?

- 83 For jeg er som en skinnsekk i røk; [de. jeg tørker bort] dine forskrifter glemmer jeg ikke.
- 84 Hvor mange er vel din tjeners dager? Når vil du holde dom over mine forfølgere?
- 85 De overmodige har gravd graver for mig, de som ikke skikker sig efter din lov.
- 86 Alle dine bud er trofasthet; uten årsak forfølger de mig; hjelp mig!
- 87 På lite nær har de tilintetgjort mig i landet; men jeg har ikke forlatt dine befalinger.
- 88 Hold mig i live etter din miskunnhet! Så vil jeg ta vare på din munns vidnesbyrd.
- 89 Til evig tid, Herre, står ditt ord fast i himmelen.
- 90 Fra slekt til slekt varer din trofasthet; du grunnfestet jorden, og den stod der.
- 91 Til å utføre dine dommer står de [himmelen og jorden.] der enn idag; for alle ting er dine tjenere.
- 92 Dersom din lov ikke hadde vært min lyst, var jeg omkommet i min elendighet.
- 93 Til evig tid skal jeg ikke glemme dine befalinger; for ved dem har du holdt mig i live.
- 94 Din er jeg, frels mig! For jeg har søkt dine befalinger.
- 95 De ugudelige har bidd på mig for å ødelegge mig; jeg gir akt på dine vidnesbyrd.
- 96 På all fullkommenhet har jeg sett en ende, men ditt bud strekker sig såre vidt.
- 97 Hvor jeg har din lov kjær! Hele dagen grunder jeg på den.
- 98 Dine bud gjør mig visere enn mine fiender; for til evig tid eier jeg dem.
- 99 Jeg er blitt klokere enn alle mine lærere; for jeg grunder på dine vidnesbyrd.
- 100 Jeg er forstandigere enn de gamle; for jeg har tatt vare på dine befalinger.
- 101 Fra enhver ond sti har jeg holdt mine føtter borte forat jeg kunde holde ditt ord.
- 102 Fra dine lover er jeg ikke avveket; for du har lært mig.
- 103 Hvor dine ord er søte for min gane, mere enn honning for min munn!
- 104 Av dine befalinger får jeg forstand; derfor hater jeg all løgnens sti.
- 105 Ditt ord er en lykte for min fot og et lys for min sti.
- 106 Jeg har svoret, og jeg har holdt det, å ta vare på din rettferdighets lover.
- 107 Jeg er såre nedbøiet; Herre, hold mig i live etter ditt ord!
- 108 La min munns frivillige offere tekkes dig, Herre, og lær mig dine lover!
- 109 Jeg går alltid med livet i hendene, men din lov har jeg ikke glemt.
- 110 De ugudelige har lagt snare for mig, men jeg har ikke forvillet mig fra dine befalinger.
- 111 Jeg har fått dine vidnesbyrd i eie evindelighet; for de er mitt hjertes glede.
- 112 Jeg har bøiet mitt hjerte til å gjøre etter dine forskrifter evindelighet, inntil enden.
- 113 De tvesinnede hater jeg, men din lov elsker jeg.
- 114 Du er mitt skjul og mitt skjold, jeg venter på ditt ord.
- 115 Vik fra mig, I som gjør ondt, forat jeg må holde min Guds bud!
- 116 Hold mig oppe etter ditt ord, forat jeg kan leve, og la mig ikke bli til skamme med mitt håp!
- 117 Støtt mig, så jeg må bli frelst! Da vil jeg alltid skue med lyst på dine forskrifter.
- 118 Du akter for intet alle dem som farer vill fra dine forskrifter; for deres svik er forgjeves.
- 119 Som slagg bortrydder du alle ugudelige på jorden; derfor elsker jeg dine vidnesbyrd.
- 120 Av redsel for dig gyser min kropp, og jeg frykter for dine dommer.
- 121 Jeg har gjort rett og rettferdighet; du vil ikke overgi mig til dem som undertrykker mig.
- 122 Gå i borgen for din tjener, forat det kan gå ham vel! La ikke de overmodige undertrykke mig!

- 123 Mine øine vansmekter av lengsel efter din frelse og efter din rettferdighets ord.
- 124 Gjør med din tjener efter din miskunnhet, og lær mig dine forskrifter!
- 125 Jeg er din tjener; lær mig, så jeg kan kjenne dine vidnesbyrd!
- 126 Det er tid for Herren å gripe inn; de har brutt din lov.
- 127 Derfor elsker jeg dine bud mere enn gull, ja mere enn fint gull.
- 128 Derfor holder jeg alle befalinger om alle ting for å være rette; jeg hater all løgnens sti.
- 129 Underfulle er dine vidnesbyrd; derfor tar min sjel vare på dem.
- 130 Dine ords åpenbaring opplyser, den gjør enfoldige forstandige.
- 131 Jeg åpnet min munn og sukket av lengsel; for jeg stundet efter dine bud.
- 132 Vend dig til mig og vær mig nådig, som rett er mot dem som elsker ditt navn!
- 133 Gjør mine trin faste ved ditt ord, og la ingen urett herske over mig!
- 134 Forløs mig fra menneskers vold! Så vil jeg holde dine befalinger.
- 135 La ditt åsyn lyse for din tjener, og lær mig dine forskrifter!
- 136 Mine øine flyter bort i vannstrømmer over dem som ikke holder din lov.
- 137 Du er rettferdig, Herre, og dine dommer er rettvise.
- 138 Du har fastsatt dine vidnesbyrd i rettferdighet og stor trofasthet.
- 139 Min nidkjærhet har fortært mig, fordi mine motstandere har glemt dine ord.
- 140 Ditt ord er vel rensset, og din tjener elsker det.
- 141 Jeg er liten og foraktet; jeg har ikke glemt dine befalinger.
- 142 Din rettferdighet er en evig rettferdighet, og din lov er sannhet.
- 143 Nød og trengsel fant mig; dine bud er min lyst.
- 144 Dine vidnesbyrd er rettferdige til evig tid; lær mig, forat jeg kan leve!
- 145 Jeg roper av hele mitt hjerte; svar mig, Herre! Jeg vil ta vare på dine forskrifter.
- 146 Jeg roper til dig, frels mig! Så vil jeg holde dine vidnesbyrd.
- 147 Jeg var årle oppe i morgenlysningen og ropte om hjelp; jeg ventet på dine ord.
- 148 Mine øine var oppe før nattevaktene, forat jeg kunde grunde på ditt ord.
- 149 Hør min røst efter din miskunnhet! Herre, hold mig i live efter dine lover!
- 150 De er kommet nær som jager efter ugjerning; fra din lov er de kommet langt bort.
- 151 Du er nær, Herre, og alle dine bud er sannhet.
- 152 For lenge siden vet jeg av dine vidnesbyrd at du har grunnet dem for evig tid.
- 153 Se min elendighet og utfri mig! For jeg har ikke glemt din lov.
- 154 Før min sak og forløs mig, hold mig i live efter ditt ord!
- 155 Frelse er langt borte fra de ugudelige; for de søker ikke dine forskrifter.
- 156 Din miskunnhet er stor, Herre; hold mig i live efter dine dommer!
- 157 Mange er mine forfølgere og mine motstandere; jeg er ikke avveket fra dine vidnesbyrd.
- 158 Jeg så de troløse og vemmedes, dem som ikke holdt ditt ord.
- 159 Se at jeg har elsket dine befalinger! Herre, hold mig i live efter din miskunnhet!
- 160 Summen av ditt ord er sannhet, og til evig tid står all din rettferdighets lov fast.
- 161 Fyrster forfulgte mig uten årsak, men mitt hjerte fryktet for dine ord.
- 162 Jeg gleder mig over ditt ord som en som finner meget bytte.
- 163 Løgn har jeg hatet og avskydd, din lov har jeg elsket.
- 164 Syv ganger om dagen har jeg prist dig for din rettferdighets lover.

- ¹⁶⁵ Megen fred har de som elsker din lov, og det er ikke noget anstøt for dem.
- ¹⁶⁶ Jeg har ventet på din frelse, Herre, og jeg har holdt dine bud.
- ¹⁶⁷ Min sjel har holdt dine vidnesbyrd, og jeg elsket dem såre.
- ¹⁶⁸ Jeg har holdt dine befalinger og dine vidnesbyrd; for alle mine veier er for ditt åsyn.
- ¹⁶⁹ La mitt klagerop komme nær for ditt åsyn, Herre! Lær mig efter ditt ord!
- ¹⁷⁰ La min inderlige bønn komme for ditt åsyn! Frels mig efter ditt ord!
- ¹⁷¹ Mine leber skal flyte over av lovsang; for du lærer mig dine forskrifter.
- ¹⁷² Min tunge skal synge om ditt ord; for alle dine bud er rettferdighet.
- ¹⁷³ La din hånd være mig til hjelp! For jeg har utvalgt dine befalinger.
- ¹⁷⁴ Jeg lenges efter din frelse, Herre, og din lov er min lyst.
- ¹⁷⁵ La min sjel leve og love dig, og la dine dommer hjelpe mig!
- ¹⁷⁶ Jeg har faret vill; opsøk din tjener som et tapt får! for jeg har ikke glemt dine bud.

KAPITTEL 120

EN SANG VED FESTREISENE.

Til Herren ropte jeg i min nød, og han svarte mig.

- ² Herre, fri min sjel fra en løgnaktig lebe, fra en falsk tunge!
- ³ Hva vil han gi dig, og hva mere vil han gi dig, du falske tunge?
- ⁴ Voldsmannens skarpe piler og glør av gyvelbusken [de. fordervende og smertefulle straffer]
- ⁵ Ve mig, at jeg lever som fremmed iblandt Mesek, at jeg bor ved Kedars telt! [de. iblandt mennesker som ligner de stridslystne og rovgjerrige folkeslag Mesek og Kedar]
- ⁶ Lenge nok har min sjel bodd hos dem som hater fred.
- ⁷ Jeg er bare fred, men når jeg taler, er de ferdige til krig.

KAPITTEL 121

EN SANG VED FESTREISENE.

Jeg løfter mine øine op til fjellene; hvor skal min hjelp komme fra?

- ² Min hjelp kommer fra Herren, himmelens og jordens skaper.
- ³ Han skal ingenlunde la din fot vakle, din vokter skal ingenlunde slumre.
- ⁴ Se, han slumrer ikke og sover ikke, Israels vokter.
- ⁵ Herren er din vokter, Herren er din skygge ved din høire hånd.
- ⁶ Solen skal ikke stikke dig om dagen, ei heller månen om natten.
- ⁷ Herren skal bevare dig fra alt ondt, han skal bevare din sjel.
- ⁸ Herren skal bevare din utgang og din inngang fra nu av og inntil evig tid.

KAPITTEL 122

EN SANG VED FESTREISENE; AV DAVID.

Jeg gleder mig ved dem som sier til mig: Vi vil gå til Herrens hus.

- ² Våre føtter står i dine porter, Jerusalem!
- ³ Jerusalem, du velbyggede, lik en by som er tett sammenføiet,

- ⁴ hvor stammene drar op, Herrens stammer, efter en lov for Israel, for å prise Herrens navn!
- ⁵ For der er stoler satt til dom, stoler for Davids hus.
- ⁶ Bed om fred for Jerusalem! La det gå dem vel som elsker dig!
- ⁷ Der være fred innen din voll, ro i dine saler!
- ⁸ For mine brødres og mine venners skyld vil jeg si: Fred være i dig!
- ⁹ For Herrens, vår Guds huses skyld vil jeg søke ditt beste.

KAPITTEL 123

EN SANG VED FESTREISENE.

Til dig løfter jeg mine øine, du som troner i himmelen!

- ² Se, likesom tjeneres øine følger deres herrers hånd, likesom en tjenestepikes øine følger hennes frues hånd, således følger våre øine Herren vår Gud, inntil han blir oss nådig.
- ³ Vær oss nådig, Herre, vær oss nådig! For vi er rikelig mettet med forakt;
- ⁴ rikelig mettet er vår sjel blitt med spott fra de trygge, med forakt fra de overmodige.

KAPITTEL 124

EN SANG VED FESTREISENE; AV DAVID.

Hadde ikke Herren vært med oss -- så sie Israel-

- ² hadde ikke Herren vært med oss da menneskene stod op imot oss,
- ³ da hadde de slukt oss levende, da deres vrede var optendt imot oss,
- ⁴ da hadde vannene overskyllet oss, en strøm var gått over vår sjel,
- ⁵ da var de gått over vår sjel de stolte vann.
- ⁶ Lovet være Herren, som ikke gav oss til rov for deres tenner!
- ⁷ Vår sjel er undsluppet som en fugl av fuglefangernes snare; snaren er sønderrevet, og vi er undsluppet.
- ⁸ Vår hjelp er i Herrens navn, han som gjorde himmel og jord.

KAPITTEL 125

EN SANG VED FESTREISENE.

De som setter sin lit til Herren, er som Sions berg, som ikke rokkes, men står evindeligh.

- ² Rundt omkring Jerusalem er det fjell, og Herren omhegner sitt folk fra nu av og inntil evig tid.
- ³ For ugudelighetens kongestav skal ikke hvile på de rettferdiges arvelodd, forat ikke de rettferdige skal utstrekke sine hender efter urettferdighet.
- ⁴ Gjør godt, Herre, mot de gode, mot dem som er opriktige i sine hjerter!
- ⁵ Men dem som bøier av til sine krokete veier, skal Herren la fare sammen med dem som gjør urett. Fred være over Israel!

KAPITTEL 126

EN SANG VED FESTREISENE.

Da Herren lot Sions fanger vende tilbake, var vi som drømmende;

² da fyltes vår munn med latter, og vår tunge med jubel, da så de iblandt hedningene:
Store ting har Herren gjort imot disse.

³ Store ting har Herren gjort imot oss; vi blev glade.

⁴ Herre, la våre fanger vende tilbake likesom bekker i sydlandet! [likesom disse efter å ha vært uttørket i heten atter fylles når Herren sender regn]

⁵ De som sår med gråt, skal høste fryderop.

⁶ De går gråtende og bærer den de strør ut; de kommer hjem fryderop og bærer sine kornbånd.

KAPITTEL 127

EN SANG VED FESTREISENE; AV SALOMO.

Dersom Herren ikke bygger huset, arbeider de forgjeves som bygger på det; dersom Herren ikke vokter byen, våker vekteren forgjeves.

² Det er forgjeves at I står tidlig op, setter eder sent ned, eter møisommelighets brød; det samme gir han sin venn i søvne.

³ Se, barn er Herrens gave, livsfrukt er en lønn.

⁴ Som piler i den veldige kjempes hånd, således er ungdoms sønner.

⁵ Lykksalig er den mann som har sitt kogger fullt av dem; de blir ikke til skamme når de taler med fiender i porten.

KAPITTEL 128

EN SANG VED FESTREISENE.

Lykksalig er hver den som frykter Herren, som vandrer på hans veier.

² Frukten av dine henders arbeid skal du nyte; lykksalig er du, og det går dig vel.

³ Din hustru er som et fruktbart vintre der inne i ditt hus, dine barn som oljekvister rundt om ditt bord.

⁴ Se, således blir den mann velsignet som frykter Herren.

⁵ Herren skal velsigne dig fra Sion, og du skal skue med lyst Jerusalems lykke alle ditt livs dager.

⁶ Og du skal se barn av dine barn. Fred være over Israel!

KAPITTEL 129

EN SANG VED FESTREISENE.

Meget har de trengt mig fra min ungdom av -- så sie Israel-

² meget har de trengt mig fra min ungdom av; men de har ikke fått overhånd over mig.

³ Min rygg har plogmenn pløid, de har gjort sine furer lange.

⁴ Herren er rettferdig, han har avhugget de ugudeliges rep.

⁵ De skal bli til skamme og vike tilbake alle de som hater Sion,

⁶ de skal bli som gress på takene, som er visnet før det blir rykket op:

- ⁷ Høstmannen fyller ikke sin hånd, ei heller den som binder kornbånd, sitt fang.
- ⁸ Og de som går forbi, sier ikke: Herrens velsignelse være over eder, vi velsigner eder i Herrens navn!

KAPITTEL 130

EN SANG VED FESTREISENE.

- A**v det dype kaller jeg på dig, Herre!
- ² Herre, hør min røst, la dine ører akte på mine inderlige bønners røst!
- ³ Dersom du, Herre, vil gjemme på misgjerninger, Herre, hvem kan da bli stående?
- ⁴ For hos dig er forlatelsen, forat du må fryktes.
- ⁵ Jeg bier efter Herren, min sjel bier, og jeg venter på hans ord.
- ⁶ Min sjel venter på Herren mere enn vektere på morgenen, vektere på morgenen.
- ⁷ Vent på Herren, Israel! For hos Herren er miskunnheten, og megen forløsning er hos ham,
- ⁸ og han skal forløse Israel fra alle dets misgjerninger.

KAPITTEL 131

EN SANG VED FESTREISENE; AV DAVID.

- H**erre! Mitt hjerte er ikke stolt, og mine øine er ikke høie, og jeg gir mig ikke av med ting som er mig for store og for underlige.
- ² Sannelig, jeg har fått min sjel til å være stille og tie likesom et avvent barn hos sin mor; som det avvente barn er min sjel hos mig.
- ³ Vent på Herren, Israel, fra nu og inntil evig tid!

KAPITTEL 132

EN SANG VED FESTREISENE.

- H**erre, gi David lønn for hans møie,
- ² han som tilsvor Herren, gav Jakobs Veldige det løfte:
- ³ Jeg vil ikke gå inn i mitt huses telt, jeg vil ikke stige op på min sengs leie,
- ⁴ jeg vil ikke unne mine øine søvn, mine øielokk slummer,
- ⁵ før jeg finner et sted for Herren, en bolig for Jakobs Veldige!
- ⁶ Se, vi hørte om den [de. paktens ark.] i Efrata, vi fant den i skogsbygden. [Kirjat-Jearim]
- ⁷ Vi vil komme til hans bolig, vi vil tilbede for hans føtters skammel.
- ⁸ Reis dig, Herre, og kom til ditt hvilested, du og din styrkes ark!
- ⁹ La dine prester klæ sig i rettferd og dine fromme rope med fryd!
- ¹⁰ For Davids, din tjeners skyld vise du ikke din salvedes åsyn tilbake!
- ¹¹ Herren har svoret David en sann ed, som han ikke vil gå fra: Av ditt livs frukt vil jeg sette konger på din trone;
- ¹² dersom dine barn holder min pakt og mine vidnesbyrd, som jeg vil lære dem, da skal også deres barn for all tid sitte på dine trone.
- ¹³ For Herren har utkåret Sion, han har attrådd det til sin bolig:
- ¹⁴ Dette er mitt hvilested til evig tid; her vil jeg bo, fordi jeg har attrådd det.

- ¹⁵ Dets mat vil jeg velsigne, dets fattige vil jeg mette med brød,
¹⁶ og dets prester vil jeg klæ med fryd.
¹⁷ Der vil jeg la et horn vokse op for David, gjøre i stand en lampe for min salvede.
¹⁸ Hans fiender vil jeg klæ i skam, men på ham skal hans krone stråle.

KAPITTEL 133

EN SANG VED FESTREISENE; AV DAVID.

- S**e, hvor godt og hvor liflig det er at brødre også bor sammen!
² Det er som den gode olje på hodet, som flyter ned på skjegget, Arons skjegg, som flyter ned på sømmen av hans klædebon,
³ Som Hermons-dugg, som flyter ned på Sions berg; for der har Herren satt velsignelsen, liv til evig tid.

KAPITTEL 134

EN SANG VED FESTREISENE.

- S**e, lov Herren, alle i Herrens tjenere, I som står i Herrens hus om nettene!
² Løft eders hender op til helligdommen og lov Herren!
³ Herren velsigne dig fra Sion, han som gjorde himmel og jord!

KAPITTEL 135

- H**alleluja! Lov Herrens navn, lov, I Herrens tjenere,
² I som står i Herrens hus, i forgårdene til vår Guds hus!
³ Lov Herren! for Herren er god, lovsyng hans navn! for det er liflig.
⁴ For Herren har utvalgt sig Jakob, Israel til sin eiendom.
⁵ Jeg vet at Herren er stor, og vår Herre større enn alle guder.
⁶ Herren gjør alt det han vil, i himmelen og på jorden, i havene og alle dyp,
⁷ han som lar regnskyer stige op fra jordens ende, gjør lyn til regn, fører vind ut av sine forrådshus,
⁸ han som slo de førstefødte i Egypten, både mennesker og fe.
⁹ som sendte tegn og under midt i dig, Egypten, mot Farao og mot alle hans tjenere,
¹⁰ han som slo mange hedningefolk og drepte mektige konger,
¹¹ Sihon, amorittenes konge, og Og, Basans konge, og alle Kana'ans kongeriker,
¹² og gav deres land til arv, gav Israel, sitt folk, det til arv.
¹³ Herre, ditt navn blir til evig tid, Herre, ditt minne fra slekt til slekt.
¹⁴ For Herren skal dømme sitt folk, og han skal miskunne sig over sine tjenere.
¹⁵ Hedningenes avguder er sølv og gull, et verk av menneskers hender.
¹⁶ De har munn, men taler ikke; de har øine, men ser ikke;
¹⁷ de har ører, men hører ikke, og det er ikke nogen ånde i deres munn.
¹⁸ Som de selv er, blir de som gjør dem, hver den som setter sin lit til dem.

- ¹⁹ Israels hus, lov Herren! Arons hus, lov Herren!
²⁰ Levis hus, lov Herren! I som frykter Herren, lov Herren!
²¹ Lovet være Herren fra Sion, han som bor i Jerusalem! Halleluja!

KAPITTEL 136

- P**ris Herren! for han er god, hans miskunnhet varer evindelig.
² Pris gudenenes Gud! for hans miskunnhet varer evindelig.
³ Pris herrenes Herre! for hans miskunnhet varer evindelig;
⁴ ham som alene gjør store undergjerninger, for hans miskunnhet varer evindelig;
⁵ ham som gjorde himmelen med forstand, for hans miskunnhet varer evindelig;
⁶ ham som strakte jorden over vannene, for hans miskunnhet varer evindelig;
⁷ ham som gjorde de store lys, for hans miskunnhet varer evindelig,
⁸ solen til å råde om dagen, for hans miskunnhet varer evindelig,
⁹ månen og stjernene til å råde om natten, for hans miskunnhet varer evindelig;
¹⁰ ham som slo egypterne i deres førstefødte, for hans miskunnhet varer evindelig,
¹¹ og førte Israel ut fra dem, for hans miskunnhet varer evindelig,
¹² med sterk hånd og med utrakt arm, for hans miskunnhet varer evindelig;
¹³ ham som skar det Røde Hav i stykker, for hans miskunnhet varer evindelig,
¹⁴ og lot Israel gå midt gjennom det, for hans miskunnhet varer evindelig,
¹⁵ Og kastet Farao og hans hær i det Røde Hav, for hans miskunnhet varer evindelig;
¹⁶ ham som førte sitt folk gjennom ørkenen, for hans miskunnhet varer evindelig;
¹⁷ ham som slo store konger, for hans miskunnhet varer evindelig,
¹⁸ og drepte herlige konger, for hans miskunnhet varer evindelig,
¹⁹ Sihon, amorittenes konge, for hans miskunnhet varer evindelig,
²⁰ og Og, Basans konge, for hans miskunnhet varer evindelig,
²¹ og gav deres land til arv, for hans miskunnhet varer evindelig,
²² gav Israel, sin tjener, det til arv, for hans miskunnhet varer evindelig;
²³ ham som kom oss i hu i vår fornedrelse, for hans miskunnhet varer evindelig,
²⁴ og rev oss ut av våre fienders vold, for hans miskunnhet varer evindelig;
²⁵ ham som gir alt kjød føde, for hans miskunnhet varer evindelig.
²⁶ Pris himmelens Gud, for hans miskunnhet varer evindelig!

KAPITTEL 137

- V**ed Babylons elver, der satt vi og gråt når vi kom Sion i hu.
² På vidjene der hengte vi våre harper;
³ for der krevde våre fangevoktere sanger av oss, våre plagere at vi skulde være glade:
Syng for oss av Sions sanger!
⁴ Hvorledes skulde vi synge Herrens sang på fremmed jord?
⁵ Glemmer jeg dig, Jerusalem, da glemme mig [nekte mig sin tjeneste.] min høire hånd!
⁶ Min tunge henge fast ved min gane om jeg ikke kommer dig i hu, om jeg ikke setter
Jerusalem over min høieste glede!

⁷ Kom Jerusalems dag i hu, Herre, så du straffer Edoms barn, dem som sa: Riv ned, riv ned, like til grunnen i den!

⁸ Babels datter, du ødelagte! Lykksalig er den som gir dig gjengjeld for den gjerning du gjorde mot oss.

⁹ Lykksalig er den som griper og knuser dine spedede barn imot klippen.

KAPITTEL 138

AV DAVID.

Jeg vil prise dig av hele mitt hjerte, for gudenens øine vil jeg lovsynge dig.

² Jeg vil kaste mig ned foran ditt hellige tempel, og jeg vil prise ditt navn for din miskunnhets og din trofasthets skyld; for du har gjort ditt ord herlig, mere enn alt ditt navn.

³ Den dag jeg ropte, svarte du mig; du gjorde mig frimodig, i min sjel kom det styrke.

⁴ Herre! Alle jordens konger skal prise dig når de får høre din munns ord.

⁵ Og de skal synge om Herrens veier; for Herrens ære er stor,

⁶ for Herren er ophøiet, og han ser til den ringe, og den stolte kjenner han langt fra.

⁷ Om jeg vandrer midt i trengsel, holder du mig i live; mot mine fienders vrede rekker du ut din hånd, og du frelser mig ved din høire hånd.

⁸ Herren vil fullføre sin gjerning for mig. Herre, din miskunnhet varer evindelig; opgi ikke dine hendes gjerninger!

KAPITTEL 139

TIL SANGMESTEREN; AV DAVID; EN SALME.

Herre, du ransaker mig og kjenner mig.

² Enten jeg sitter, eller jeg står op, da vet du det; du forstår min tanke langt fra.

³ Min sti og mitt leie gransker du ut, og du kjenner grant alle mine veier.

⁴ For det er ikke et ord på min tunge -- se, Herre, du vet det alt sammen.

⁵ Bakfra og forfra omgir du mig, og du legger din hånd på mig.

⁶ forstå dette er mig for underlig, det er for høit, jeg makter det ikke.

⁷ Hvor skal jeg gå fra din Ånd, og hvor skal jeg fly fra ditt åsyn?

⁸ Farer jeg op til himmelen så er du der, og vil jeg rede mitt leie i dødsriket, se, da er du der.

⁹ Tar jeg morgenrødens vinger, og vil jeg bo ved havets ytterste grense,

¹⁰ så fører også der din hånd mig, og din høire hånd holder mig fast.

¹¹ Og sier jeg: Mørket skjule mig, og lyset omkring mig bli natt --

¹² så gjør heller ikke mørket det for mørkt for dig, og natten lyser som dagen, mørket er som lyset.

¹³ For du har skapt mine nyrer, du virket mig i min mors liv.

¹⁴ Jeg priser dig fordi jeg er virket på forferdelig underfull vis; underfulle er dine gjerninger, og min sjel kjenner det såre vel.

¹⁵ Mine ben var ikke skjult for dig da jeg blev virket i lønndom, da jeg blev kunstig virket i jordens dyp. [de. i mors liv]

¹⁶ Da jeg bare var foster, så dine øine mig, og i din bok blev de alle opskrevet de dager som blev fastsatt da ikke en av dem var kommet.

- ¹⁷ Hvor vektige dine tanker er for mig, Gud, hvor store deres summer!
¹⁸ Vil jeg telle dem, så er de flere enn sand; jeg våkner op, og jeg er ennå hos dig.
¹⁹ Gud, gid du vilde drepe den ugudelige, og I blodtørstige menn, vik fra mig --
²⁰ de som nevner ditt navn til å fremme onde råd, som bruker det til løgn, dine fiender!
²¹ Skulde jeg ikke hate dem som hater dig, Herre, og avsky dem som reiser sig imot dig?
²² Jeg hater dem med et fullkomment hat; de er mine fiender.
²³ Ransak mig, Gud, og kjenn mitt hjerte! Prøv mig og kjenn mine mangehånde tanker,
²⁴ og se om jeg er på fortapelsens vei, og led mig på evighetens vei!

KAPITTEL 140

TIL SANGMESTEREN; EN SALME AV DAVID.

- H**erre, fri mig ut fra onde mennesker, vakt mig for voldsmenn, (140:2) Herre, fri mig ut fra onde mennesker, vakt mig for voldsmenn,
² (140:3) som tenker ondt ut i hjertet, som hver dag samler sig til krig!
³ (140:4) De skjerper sin tunge som en slange, ormegift er under deres leber. Sela.
⁴ (140:5) Bevar mig, Herre, for ugudeliges hender, vakt mig for voldsmenn, som tenker på å få mine føtter til fall!
⁵ (140:6) Overmodige har lagt skjulte feller og rep for mig, de har utspent garn ved siden av veien, de har satt snarer for mig. Sela.
⁶ (140:7) Jeg sier til Herren: Du er min Gud; vend øret, Herre, til mine inderlige bønners røst!
⁷ (140:8) Herren, Israels Gud, er min frelses styrke; du dekker mitt hode på rustningens dag.
⁸ (140:9) Herre, gi ikke den ugudelige hvad han attrår, la ikke hans onde råd få fremgang! De vilde da ophøre sig. Sela.
⁹ (140:10) Over deres hoder som omgir mig, skal den ulykke komme som deres leber volder.
¹⁰ (140:11) Der skal rystes glør ut over dem; i ilden skal han styrte dem, i dype vann, så de ikke skal reise sig.
¹¹ (140:12) En munnkåt mann skal ikke bli stående i landet; den mann som gjør ugudelig vold, ham skal han jage med slag på slag.
¹² (140:13) Jeg vet at Herren gir den elendige rett, de fattige rettferdighet.
¹³ (140:14) Ja, de rettferdige skal prise ditt navn, de opriktige skal bo for ditt åsyn.

KAPITTEL 141

EN SALME AV DAVID.

- H**erre, jeg kaller på dig, skynd dig til mig! Vend øret til min røst, nu jeg roper til dig!
² La min bønn gjelde som røkoffer for ditt åsyn, mine hendes oppløftelse som et aften-matoffer!
³ Herre, sett vakt for min munn, vakt mine lebers dør!
⁴ Bøi ikke mitt hjerte til noget ondt, til å gjøre ugudelighets-gjerninger sammen med menn som gjør urett, og la mig ikke ete av deres fine retter!
⁵ La en rettferdig slå mig i kjærlighet og tukte mig! For sådan hodeolje vegre mitt hode sig

ikke! Varer det enn ved, så setter jeg min bønn imot deres ondskap.

⁶ Deres dommere blir nedstyrtet og gitt klippen i vold, og selv forstår de at mine ord var lifflige.

⁷ Som når en pløier og kløver jorden, således ligger våre ben spredt ved dødsrikets port.

⁸ For til dig, Herre, Herre, ser mine øine, til dig tar jeg min tilflukt; utøs ikke min sjel!

⁹ Bevar mig for fellen som de har stilt op for mig, og for deres snarer som gjør urett!

¹⁰ La de ugudelige falle i sine egne garn, mens jeg går uskadd forbi!

KAPITTEL 142

EN LÆRESALME AV DAVID, DA HAN VAR I HULEN, EN BØNN.

Med min røst roper jeg til Herren, med min røst beder jeg inderlig til Herren. (142:2) Med min røst roper jeg til Herren, med min røst beder jeg inderlig til Herren.

² (142:3) Jeg utøser min sorg for hans åsyn, jeg gir min nød til kjenne for hans åsyn.

³ (142:4) Når min ånd vansmekter i mig, kjenner dog du min sti; på den vei jeg skal vandre, har de lagt skjulte snarer for mig.

⁴ (142:5) Sku til min høire side og se! Det er ikke nogen som kjennes ved mig; all tilflukt er borte for mig, det er ikke nogen som spør efter min sjel.

⁵ (142:6) Jeg roper til dig, Herre! Jeg sier: Du er min tilflukt, min del i de levendes land.

⁶ (142:7) Gi akt på mitt klagerop, for jeg er blitt såre elendig! Fri mig fra mine forfølgere, for de er mig for sterke!

⁷ (142:8) Før min sjel ut av fengslet, så jeg kan love ditt navn! De rettferdige skal samle sig omkring mig, når du gjør vel imot mig.

KAPITTEL 143

EN SALME AV DAVID.

Herre, hør min bønn, vend øret til mine inderlige bønner, svar mig i din trofasthet, i din rettferdighet,

² og gå ikke i rette med din tjener! For ingen som lever, er rettferdig for ditt åsyn.

³ For fienden har forfulgt min sjel, han har knust mitt liv til jorden, han har satt mig på mørke steder som de evig døde.

⁴ Og min ånd er vansmektet i mig, mitt hjerte er forferdet inneni mig.

⁵ Jeg kommer fordums dager i hu, jeg tenker på alt ditt verk, jeg grunder på dine henders gjerning.

⁶ Jeg utbreder mine hender til dig, min sjel lenges etter dig som et vansmektende land. Sela.

⁷ Skynd dig å svare mig, Herre! Min ånd fortæres; skjul ikke ditt åsyn for mig, så jeg blir lik dem som farer ned i graven!

⁸ La mig årle høre din miskunnhet, for til dig setter jeg min lit! Kunngjør mig den vei jeg skal vandre, for til dig opløfter jeg min sjel!

⁹ Fri mig fra mine fiender, Herre! Hos dig søker jeg ly.

¹⁰ Lær mig å gjøre din vilje, for du er min Gud! Din gode Ånd lede mig på jevnt land!

¹¹ For ditt navns skyld, Herre, vil du holde mig i live; i din rettferdighet vil du føre min sjel

ut av trengsel,

¹² og i din miskunnhet vil du utrydde mine fiender og ødelegge alle dem som trenger min sjel; for jeg er din tjener.

KAPITTEL 144

AV DAVID.

Lovet være Herren, min klippe, han som oplærer mine hender til strid, mine fingrer til krig,

² min miskunn og min festning, min borg og min redningsmann, mitt skjold og den jeg tar min tilflukt til, den som tvinger mitt folk under mig.

³ Herre, hvad er et menneske, at du kjenner ham, et menneskebarn, at du akter på ham!

⁴ Et menneske er lik et åndepust, hans dager er som en skygge som farer forbi.

⁵ Herre, bøi din himmel og far ned, rør ved fjellene så de ryker!

⁶ La lynet lyne og spred dem, [fiendene] send dine piler og skrem dem!

⁷ Rekk ut dine hender fra det høie, fri mig og frels mig fra store vann, fra fremmedes hånd,

⁸ de hvis munn taler svik, og hvis høire hånd er en løgnens hånd.

⁹ Gud! En ny sang vil jeg synge dig, til tistrenget harpe vil jeg lovsynge dig,

¹⁰ du som gir kongene frelse, som redder David, din tjener, fra det onde sverd.

¹¹ Frels mig og fri mig fra fremmedes hånd, de hvis munn taler svik, og hvis høire hånd er en løgnens hånd,

¹² forat våre sønner må være som planter, høit vokset i sin ungdom, våre døtre som hjørnestolper, hugget som til et slott,

¹³ forat våre forrådshus må være fulle og gi av alle slag, at vårt småfe må øke sig i tusentall, ja i titusentall på våre gater,

¹⁴ at våre kuer må ha kalv, at det ingen skade må være og intet tap og intet klageskrik på våre gater.

¹⁵ Salig er det folk som det går således; salig er det folk hvis Gud Herren er.

KAPITTEL 145

EN LOVSANG AV DAVID.

Jeg vil ophøie dig, min Gud, du som er kongen, og jeg vil love ditt navn evindeligh og alltid.

² Hver dag vil jeg love dig, og jeg vil prise ditt navn evindeligh og alltid.

³ Herren er stor og høilovet, og hans storhet er uransakelig.

⁴ En slekt skal lovprise for den annen dine gjerninger, og dine veldige gjerninger skal de forkynne.

⁵ På din majestets herlighet og ære og på dine undergjerninger vil jeg grunde.

⁶ Og om dine sterke og forferdelige gjerninger skal de tale, og dine store gjerninger vil jeg fortelle.

⁷ Minneord om din store godhet skal de la strømme ut og synge med fryd om din rettferdighet.

⁸ Herren er nådig og barmhjertig, langmodig og stor i miskunnhet.

⁹ Herren er god imot alle, og hans barmhjertighet er over alle hans gjerninger.

- ¹⁰ Alle dine gjerninger skal prise dig, Herre, og dine fromme skal love dig.
- ¹¹ Om ditt rikes herlighet skal de tale og fortelle om ditt velde,
- ¹² for å kunngjøre for menneskenes barn dine veldige gjerninger og ditt rikes herlighet og ære.
- ¹³ Ditt rike er et rike for alle evigheter, og ditt herredømme varer gjennom alle slekter.
- ¹⁴ Herren støtter alle dem som faller, og opreiser alle nedbøiede.
- ¹⁵ Alles øine vokter på dig, og du gir dem deres føde i sin tid.
- ¹⁶ Du oplater din hånd og metter alt levende med velbehag. [de. med det som er dem velbehagelig]
- ¹⁷ Herren er rettferdig i alle sine veier og miskunnelig i alle sine gjerninger.
- ¹⁸ Herren er nær hos alle dem som kaller på ham, hos alle som kaller på ham i sannhet.
- ¹⁹ Han gjør efter deres velbehag som frykter ham, og han hører deres rop og frelser dem.
- ²⁰ Herren bevarer alle dem som elsker ham; men alle de ugudelige ødelegger han.
- ²¹ Min munn skal uttale Herrens pris, og alt kjød skal love hans hellige navn evindeligh og alltid.

KAPITTEL 146

Halleluja! Min sjel, lov Herren!

- ² Jeg vil love Herren så lenge jeg lever; jeg vil lovsynge min Gud så lenge jeg er til.
- ³ Sett ikke eders lit til fyrster, til et menneskebarn, hos hvem det ikke er frelse!
- ⁴ Farer hans ånd ut, så vender han tilbake til sin jord; på den samme dag er det forbi med hans tankes råd.
- ⁵ Salig er den hvis hjelp er Jakobs Gud, hvis håp står til Herren, hans Gud,
- ⁶ som gjorde himmel og jord, havet og alt hvad i dem er, som er trofast til evig tid,
- ⁷ som hjelper de undertrykte til deres rett, som gir de hungrige brød. Herren løser de bundne,
- ⁸ Herren åpner de blindes øine, Herren opreiser de nedbøiede, Herren elsker de rettferdige,
- ⁹ Herren bevarer de fremmede; farløse og enker holder han oppe, men de ugudeliges vei gjør han kroket.
- ¹⁰ Herren skal være konge evindeligh, din Gud, Sion, fra slekt til slekt. Halleluja!

KAPITTEL 147

Lov Herren! For det er godt å lovsynge vår Gud, det er liflig, lovsang sømmer sig.

- ² Herren bygger Jerusalem, de bortdrevne av Israel samler han.
- ³ Han helbreder dem som har et sønderknust hjerte, og forbinder deres smertefulle sår.
- ⁴ Han fastsetter stjernenes tall, han gir dem alle navn.
- ⁵ Vår Herre er stor og rik på kraft; på hans forstand er det intet mål.
- ⁶ Herren holder de saktmodige oppe, bøier de ugudelige ned til jorden.
- ⁷ Svar Herren med takksigelse, lovsyng vår Gud til citar,
- ⁸ ham som dekker himmelen med skyer, som lager regn for jorden, som lar gress spire frem på fjellene!

- ⁹ Han gir feet dets føde, ravneungene som roper.
- ¹⁰ Han har ikke lyst til hestens styrke, han har ikke behag i mannens ben.
- ¹¹ Herren har behag i dem som frykter ham, som venter på hans miskunnhet.
- ¹² Pris Herren, Jerusalem, lov din Gud, Sion!
- ¹³ For han har gjort dine portstenger faste, han har velsignet dine barn i dig.
- ¹⁴ Han er den som gir dine grenser fred, metter dig med den beste hvete.
- ¹⁵ Han er den som sender sin tale til jorden; såre hastig løper hans ord.
- ¹⁶ Han er den som gir sne som ull, strør ut rim som aske.
- ¹⁷ Han kaster sin is ut som småstykker; hvem kan stå for hans kulde?
- ¹⁸ Han sender sitt ord og smelter dem; han lar sin vind blåse, da rinner vannene.
- ¹⁹ Han kunngjorde Jakob sitt ord, Israel sine bud og sine lover;
- ²⁰ så har han ikke gjort mot noget hedningefolk, og lover [de. Guds lover.] kjenner de ikke.
Halleluja!

KAPITTEL 148

- H**alleluja! Lov Herren fra himmelen, lov ham i det høie!
- ² Lov ham, alle hans engler, lov ham, all hans hær!
- ³ Lov ham, sol og måne, lov ham, alle I lysende stjerner!
- ⁴ Lov ham, I himlenes himler og I vann som er ovenover himlene!
- ⁵ De skal love Herrens navn; for han bød, og de blev skapt,
- ⁶ og han satte dem på deres sted for all tid, for evig; han gav en lov som ingen av dem overskrider.
- ⁷ Lov Herren fra jorden, I store sjødyr og alle vanndyp,
- ⁸ ild og hagl, sne og damp, stormvind, som setter hans ord i verk,
- ⁹ I fjell og alle hauger, frukttrær og alle sedrer,
- ¹⁰ I ville dyr og alt fe, krypdyr og vingede fugler,
- ¹¹ I jordens konger og alle folk, fyrster og alle jordens dommere,
- ¹² unge menn og jomfruer, gamle sammen med unge!
- ¹³ De skal love Herrens navn; for hans navn alene er ophøiet, hans herlighet er over jorden og himmelen,
- ¹⁴ og han har ophøiet et horn for sitt folk til en lovsang for alle sine fromme, for Israels barn, det folk som er ham nær. Halleluja!

KAPITTEL 149

- H**alleluja! Syng Herren en ny sang, hans pris i de frommes forsamling!
- ² Israel glede sig i sin skaper, Sions barn fryde sig i sin konge!
- ³ De skal love hans navn med dans, lovsynge ham til pauke og citar.
- ⁴ For Herren har behag i sitt folk, han pryder de saktmodige med frelse.
- ⁵ De fromme skal fryde sig i herlighet, de skal juble på sitt leie.
- ⁶ Lovsang for Gud er i deres munn og et tveegget sverd i deres hånd,
- ⁷ for å fullbyrde hevn over hedningene, straff over folkene,

⁸ for å binde deres konger med lenker og deres fornemme menn med jernbånd,
⁹ for å fullbyrde foreskreven straffedom over dem. Dette er en ære for alle hans fromme.
Halleluja!

KAPITTEL 150

Halleluja! Lov Gud i hans helligdom, lov ham i hans mektige hvelving!
² Lov ham for hans veldige gjerninger, lov ham efter hans storhets fylde!
³ Lov ham med basunklang, lov ham med harpe og citar!
⁴ Lov ham med pauke og dans, lov ham med strengelek og fløite!
⁵ Lov ham med tonende bekkener, lov ham med høit klingende bekkener!
⁶ Alt som har ånde, love Herren! Halleluja!

For other languages please go to www.wordproject.org